DEBRA DIXON

Flori pentru o mireasă uitucă

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU.
ALCRIS

Prolog

— Numai dacă ne căsătorim.

Martin Marshall îşi plesni coapsele cu palmele, dezgustat – atât cât putea să fie la cei zece ani ai lui.

— Ţi-am spus eu că n-o să fie de înţeles!

Caitlin îl privi pe cel mai bun prieten al fratelui ei scoţând încă o poză de baseball din buzunarul cămăşii. Dacă Joseph Rockwell voia s-o sărute, trebuia să facă tot ceea ce se cuvenea. O fi avut ea doar opt ani, dar se pricepea la lucrurile astea. Coborând privirea spre păpuşa pe care o ţinea strâns în braţe, îşi dădu seama instinctiv că Barbie nu s-ar fi lăsat sărutată de un băiat dacă înainte nu se căsătoreau.

Martin încercă din nou:

— Joe zice că dă şi poza lui Don Drisdale.

— Numai dacă ne căsătorim, repetă Caitlin, netezindu-şi poalele rochiţei de vară cu un aer înfumurat.

— Bine, bine, o iau de nevastă, bombăni Joe, plimbându-se nervos prin curtea din spate.

— Şi cum ai să faci, mă rog? vru să ştie Martin.

— Adu-ţi Biblia.

Pentru un băiat care dorea atât de tare s-o sărute, Joseph nu părea prea încântat. Caitlin se hotărî să-şi forţeze norocul.

— În fort.

— În fort? explodă Joe. Fetele n-au voie-acolo, ştii foarte bine!

— Refuz să mă mărit cu un băiat care nu mă primeşte în fortul lui.

— Las-o baltă, se enervă Martin. Vrea prea multe.

— Nu e nevoie să-mi dai şi a doua poză de baseball, spuse Caitlin. Ideea de a fi prima fată care le vizita râvnitul fort avea o anumită atracţie. Cel puţin, îi creşteau şansele de a fi invitată la ziua de naştere a lui Betsy McDonald.

Băieţii schimbară o privire şi începură să şuşotească, dar Caitlin nu auzea decât frânturi de conversaţie. Era clar că pe Martin nu-l încântau deloc concesiile lui Joseph: tot clătina din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că prietenul lui avea să meargă până la capăt. Din partea ei, Caitlin nu ştia dacă să aibă sau nu încredere în Joseph. Îi plăcea să facă farse şi toţi copiii din cartier ştiau.

— E timpul să-mi alăptez copilul, anunţă ea, pregătindu-se să plece.

— Bine, bine, se înduplecă Joe, vizibil fără tragere de inimă. Am să mă însor cu tine în fort. Martin va oficia slujba, dar numai cu o condiţie: n-ai voie să spui nimănui că ai fost înăuntru, ai înţeles?

— Dacă spui, o ameninţă Martin, privind-o încruntat, o să-ţi pară rău!

— Nu spun, promise Caitlin.

Dacă trebuia să rămână secret, îi convenea de minune: lui Caitlin îi plăcea să păstreze secrete.

— Eşti gata? întrebă Joseph.

Acum, că stabiliseră totul, părea cam grăbit, ceea ce o nemulţumea pe Caitlin. Şi nici expresia lui încruntată nu-i plăcea. Un mire ar fi trebuit măcar să arate fericit. Tocmai se pregătea s-o spună, dar se răzgândi.

— Acuma, sigur, trebuie să te schimbi. Ţi-ar sta bine cu costumul pe care l-ai purtat duminică, de Paşti.

— Ce? strigă Joseph. Nu-mi iau niciun costum! Ascultă, Caitlin, ţi-am înghiţit destule. Am să mă-nsor îmbrăcat aşa cum sunt, altfel mă las păgubaş.

Caitlin oftă, dându-şi ochii peste cap.

— Of, bine, da mai întâi tot trebuie să fac câteva lucruri.

— Bine, da mai repede, da?

Martin o urmă în casă, lăsând uşa verandei să se trântească în urma lor. Îşi luă Biblia de pe masa din hol şi ieşi din nou, imediat.

Caitlin urcă grăbită în camera ei, unde se pieptănă

repede şi-şi îndreptă cele două funde roz. Insista mereu să le poarte, rozul fiind o culoare potrivită pentru fetiţe. Băieţii trebuia să se îmbrace în albastru, maro şi alte culori la fel de posomorâte. Erau simpatici uneori, dar cel mai adesea făceau tot felul de lucruri dezgustătoare.

Cele patru păpuşi ale ei o însoţiră prin curte, până în pădurice a din spatele casei. Nu-i plăcea să şi le umple de praf pe cele patru Mary Jane, dar n-avea încotro.

Cu multă ceremonie, deschise uşa şubredă şi, încet, aşa cum văzuse la nunta verişoarei sale mai mari, intră în fortul de lăzi şi cartoane al băieţilor.

Oprindu-se în intrarea îngustă, privi în jur. Nu prea aveau cu ce să se laude. Martin vorbise de parcă ar fi fost un palat, cu pardoseli de marmură şi candelabre de cristal. Caitlin nu-şi putea alunga deziluzia. Dacă n-ar fi dorit atât de mult să vadă fortul, ar fi insistat s-o facă după tot tipicul, la biserică.

Fratele ei stătea în picioare pe o ladă de mere, mândru, strângând Biblia la piept. Avea o expresie gravă, iar Caitlin zâmbi aprobator. El, cel puţin, lua totul în serios.

— Păpuşile n-au voie aici, protestă sonor Joseph.

— Ba ale mele au voie. Barbie, Ken, Paula şi Jane sunt copiii noştri.

— Copiii noştri?

— Sigur, încă nu s-au născut, aşa că deocamdată nu-s decât nişte luminiţe în ochii tăi.

Îl auzise odată pe tatăl ei spunând asta şi i se păruse foarte interesant.

— Acum sunt îngeri, dar m-am gândit să-i aduc aici, ca să-i cunoşti, continuă ea, aşezându-şi păpuşile în şir pe o altă ladă de mere, în spatele lui Martin.

Joseph îşi acoperi faţa cu mâinile şi, un moment, păru gata să se răzgândească.

— Ei, ne cununăm sau nu? întrebă Caitlin.

— Bine, ne cununăm, ne cununăm… oftă adânc Joseph şi

o trase de braţ înainte – puţin cam prea brutal, după părerea ei.

Se opriră amândoi în faţa lui Martin, care îşi deschise Biblia la întâmplare. Privi cartea cu scoarţe de piele, apoi ridică ochii spre Caitlin şi cel mai bun prieten al lui. Dădu din cap solemn şi începu:

— Joseph James Rockwell, o iei pe Caitlin Rose Marshall de nevastă?

— De soţie cu cununie legiuită, îl corectă Caitlin, care reţinuse ceremonialul dintr-un film de la televizor.

— De soţie cu cununie legiuită, acceptă Martin, cam iritat.

— Da.

Caitlin observă că Joseph răspunsese fără pic de entuziasm.

— Cred că mai sunt nişte chestii cu sărăcie sau bogăţie, boală sau sănătate… adăugă Joseph, zâmbindu-i afectat lui Caitlin ca pentru a-i aminti că nu era singura care ştia slujba.

Martin dădu din cap şi continuă:

— Caitlin Rose Marshall, îl iei pe Joseph James Rockwell la boală şi sănătate şi sărăcie şi bogăţie şi nu-ştiu-ce…?

— Nu mă mărit decât cu un bărbat sănătos şi bogat.

— Hai, mai termină cu condiţiile! se enervă Joseph. Doar ne-am înţeles deja!

— Tu zi acolo „da” şi taci…! se răsti Martin.

Caitlin bănui că numai solemnitatea momentului îl împiedicase să adauge „caţă ce eşti!”

Nu era sigură dacă să meargă până la capăt sau nu. Crescuse destul de mare ca să ştie că-i plăceau lucrurile de soi şi, când se mărita, soţul ei avea să-i construiască un castel la marginea pădurii. Avea s-o iubească atât de mult, avea să-i aducă panglici de mătase pentru a-şi le prinde-n păr, zeci şi zeci de sticluţe cu parfum scump… Atât de multe, că nici nu puteau să încapă pe masa ei de toaletă.

— Caitlin… scrâşni Martin printre dinţi, readucând-o la realitate.

— Ăă… Da! răspunse ea solemn.

— Prin urmare, vă declar soţ şi soţie, proclamă Martin, închizând Biblia cu o bufnitură răsunătoare. Poţi să săruţi mireasa.

Joseph se întoarse spre Caitlin. Era mai înalt decât ea cu un cap. Ochii lui, de un albastru fermecător, îi aminteau de culoarea cerului dimineaţa, după ploaie. Tare îi mai plăceau ochii lui Joseph…!

— Eşti gata? o întrebă el.

Caitlin dădu din cap, închise ochii şi ridică spre stânga capul, cu buzele strânse. La drept vorbind, n-o deranja deloc ca Joseph s-o sărute, dar se codise să i-o spună, fiindcă… ei bine, fiindcă nu se cădea ca domnişoarele să vorbească despre sărutări.

Trecu mult timp până când îi simţi gura atingând-o pe a ei. De fapt, nici n-o atinse bine, că se şi retrase. Ei, poftim! îşi spuse Caitlin. Cât tămbălău pentru un fleac!

— Ei, cum a fost? îşi întrebă Martin prietenul. Deschizând ochii, Caitlin descoperi că Joseph o privea încruntat, cu nedumerire.

— Păi… n-a prea fost aşa cum zicea Pete… bombăni el.

— N-o fi ştiind Caitlin cum să facă, presupuse Martin, privindu-şi cu reproş sora.

— Ba Joseph n-a ştiut cum să facă! ripostă Caitlin. Vorbeau de parcă i-ar fi înşelat anume. Dacă se păcălise cineva, aceea era Caitlin, pentru că acum nu-i mai putea spune lui Betsy McDonid că intrase în preţiosul lor fort.

Un timp, Joseph nu spuse nimic. Apoi, încet, îşi scoase din buzunarul cămăşii mult dorita poză de baseball. O privi cu părere de rău şi i-o întinse.

— Ia-o, spuse el, e a ta.

— Acuma n-oi fi având de gând să i-o şi dai! exclamă Martin, indignat. N-ai văzut cum a rasolit-o? N-a fost aşa

cum a zis Pete că e când săruţi o fată, şi numai ea e de vină. Oricum, eu ţi-am zis că nici nu-i o fată ca altele – e o caţă.

— Am făcut un târg, îi aminti trist Joseph.

— Poţi să-ţi păstrezi vechitura aia nesuferită!

Şi, cu capul sus, Caitlin îşi adună păpuşile, pregătindu-se să-şi facă o ieşire cât mai demnă.

— N-ai să spui la nimeni că te-am primit în fort, e clar? strigă Martin pe urmele ei.

— N-am să spun.

Caitlin se ţinuse de promisiune.

Dar nimeni nu stabilise dacă putea afla sau nu toată şcoala că ea şi Joseph Rockwell se căsătoriseră.

Capitolul 1

Pentru a treia oară în după-amiaza aceea, Cait şterse indignată rumeguşul de pe tăblia biroului. Dacă mizeria aia cu renovarea o mai ţinea mult aşa, particulele aveau să-i intre în computer, distrugându-i legătura vitală cu Bursa din New York.

— Trebuie s-o dăm afară, spuse un glas ursuz, în spatele ei.

— Poftim? întrebă enervată Caitlin, ridicându-se brusc şi întorcându-se spre uşă. Îşi scuturã palmele de praf, gata să se ia la harţă. Destul o deranjaseră toţi acei oameni cu căşti, care umblau prin clădire şi le mutau pe toate de colo-colo. Dar cel puţin îşi putuse închide uşa, pentru a mai reduce din zgomot. Acum se părea că până şi acest lucru devenise imposibil.

— Va trebui să tragem nişte cabluri electrice pe-aici, îi explică acelaşi glas repezit.

Caitlin nu putea să vadă chipul individului, întrucât acesta stătea dincolo de uşă, dar distinse o siluetă înaltă, cu umeri laţi.

— Până-ntr-o săptămână o să le punem pe toate la loc.

— O săptămână!

Cum să mai lucreze, fără birou şi telefon? Şi unde anume aveau de gând s-o mute? Doar nu pe culoar! N-ar fi acceptat nici în ruptul capului.

Deranjul pe care-l provocase acel proiect simplu de renovare era una, dar să-i trambaleze tot biroul, ca şi cum n-ar fi fost decât un... un bulb de lalea, asta era cu totul altceva!

— Îmi pare rău, Cait, spuse Paul Jamison, apropiindu-se de ea pe lângă şeful de echipă.

Imediat ce-i văzu surâsul fermecător, lui Caitlin îi pieri tot cheful de ceartă.

— Nu-ţi face probleme, răspunse ea, ca o întruchipare a

îngăduinţei şi supunerii. Se mai întâmplă, când o companie se dezvoltă atât de rapid ca a noastră.

Privi spre biroul celei mai bune prietene a ei, aflat pe cealaltă parte a holului, ridicând uşor din umeri ca şi cum s-ar fi întrebat: Oare Paul îmi va da vreodată atenţie? Lindy îi zâmbi strâmb, dând scurt din cap pentru a-i sugera să nu mai fie atât de pesimistă. Dar încrederea prietenei sale nu-i folosea la nimic. Paul era un manager districtual excelent, iar Caitlin avea mare noroc să poată lucra cu el. Firma de brokeraj Webster, Rodale & Missen era afiliată la compania cu cea mai rapidă evoluţie din ţară. Acea filială se deschisese cu mai puţin de doi ani în urmă şi deja bătea toate recordurile la vânzări – datorită în primul rând, după părerea lui Cait, talentelor administrative ale lui Paul.

Paul era un bărbat zvelt, brunet şi chipeş, cu un aer sofisticat – visul oricărei femei. Al lui Cait, în orice caz. Dar, din câte-şi putuse ea da seama, n-o privea în aceeaşi lumină romantică. O considera o membră importantă a echipei, o persoană cu autoritate, în cel mai bun caz o prietenă.

Cait ştia că prietenia constituia adesea un teren fertil pentru romantism şi spera să aibă ocazia de a cultiva o asemenea tendinţă. Era convinsă că, cedându-şi de bunăvoie biroul unei echipe enervante de tâmplari şi electricieni, avea să mai câştige câteva puncte în ochii şefului.

— Unde-ai vrea să-mi pun lucrurile între timp? îl întrebă ea pe Paul, zâmbindu-i cu căldură. Din obişnuinţă, ridică mâna pentru a-şi aranja o şuviţă rebelă de păr, uitând că se tunsese recent. Aceasta fusese o altă încercare zadarnică de a atrage afecţiunea – sau cel puţin atenţia – lui Paul. Părul ei castaniu, lung până la umeri, fusese tăiat şi coafat permanent într-un stil semibăieţesc, formând o aureolă de bucle mătăsoase.

După ce umblase tot timpul cu părul strâns într-un coc

sever, deosebirea era frapantă – sau cel puţin aşa spunea toată lumea. Toată lumea, cu excepţia lui Paul. Coafeza declarase că-i schimba înfăţişarea rece şi pedantă, dându-i un aer cald şi luminos, adică exact ceea ce dorea Cait să-i inspire lui Paul.

Din păcate, acesta nu păruse să observe nici cea mai mică diferenţă în aspectul ei. Numai când Lindy comentase sonor schimbarea, absentul lor şef murmurase că parcă-parcă observase şi el ceva… numai că nu fusese prea sigur despre ce era vorba.

— Cred că am putea să te mutăm… Paul ezită.

— Cred că în biroul dumneavoastră ar fi cel mai bine, spuse şeful de echipă.

Cait îşi stăpâni impulsul de a-l îmbrăţişa. Era înalt, de cel puţin un metru şi optzeci de centimetri, şi masiv ca Muntele Rainier, maiestuosul pisc care se vedea pe fereastra biroului. Cait nu-i dăduse multă atenţie până în acel moment şi avu surpriza de a remarca la el ceva vag familiar… Presupunea că era şeful echipei, dar nu putea fi sigură. Părea să fie prezent în sediu destul de des, însă fără a avea un program regulat. De fiecare dată când apărea, activitatea celorlalţi se însufleţea spectaculos.

— Ăă… da, cred că s-ar putea muta la mine pentru un timp… acceptă Paul.

În visurile ei cu ochii deschişi, Cait avea să retrăiască la nesfârşit acest moment; în versiunea ei, Paul o privise surprins şi uimit, îşi apropiase gura de a ei şi…

— Domnişoară?

Cait se smulse din reverie, privind spre şeful de echipă – omul care-i propusese lui Paul să împartă biroul cu ea.

— Da?

— Vreţi să ne arătaţi ce anume trebuie să mutăm?

— Desigur, răspunse ea scurt.

Inima aia a ei romantică o băga mereu în bucluc. O singură privire dacă-i arunca lui Paul, şi capul începea

imediat să i se învârtească printre speranţe şi fantezii, până se pierdea cu totul...

Cu braţele pline de dosare, Cait îi urmă pe tâmplarii care-i cărau biroul până într-un colţ al cabinetului mult mai încăpător al lui Paul. Urmară computerul ei şi telefonul, iar peste cincisprezece minute Cait se apucă din nou de treabă.

Tocmai vorbea la telefon cu unul dintre clienţii cei mai importanţi, când şeful de echipă intră din nou, pe neanunţate. În primul moment, Cait presupuse că-l căuta pe Paul, care ieşise din încăpere. Maistrul – sau ce-o fi fost – ezită, apoi luă de pe birou plăcuţa cu numele ei, o privi atent şi zâmbi, ca şi cum ar fi văzut acolo ceva extrem de amuzant. Cait se strădui să nu-l ia în seamă, răsfoind fără rost paginile din dosar.

Ignorând aluzia, necunoscutul se apropie şi trânti plăcuţa la loc pe marginea biroului. Când ridică spre el o privire nemulţumită, Cait avu surpriza de a-l vedea făcându-i cu ochiul.

N-o amuza deloc. Cum îşi permitea acel... acel... mitocan să flirteze cu ea!?

Îl privi încruntată, sperând să aibă bunul simţ de a pleca – dar, desigur, nici vorbă! Ba chiar, individul părea hotărât să rămână, incomodând-o cât putea de mult. Cait îşi continuă convorbirea telefonică şi, după ce notă câteva date, puse receptorul la loc în furcă.

— Doriţi ceva? întrebă, ridicând ochii spre el.

Îi observă din nou amuzamentul vizibil. N-avea niciun sens.

— Nu, răspunse omul, zâmbind. Scuzaţi-mă că v-am deranjat.

Pentru a doua oară, lui Cait i se păru că-l cunoştea de undeva. În momentul următor, şeful de echipă ieşi din încăpere, mergând cu un aer de parcă toată clădirea ar fi fost numai a lui.

Cait aşteptă câteva minute, apoi o abordă pe Lindy:

— I-ai reţinut cumva numele?

— Cui?

— Al… omului care a insistat să-mi evacuez biroul. Nu ştiu cine e. Credeam că e maistrul, dar…

Se încruntă, cu braţele încrucişate pe piept, încercând să-şi amintească dacă auzise pe cineva rostindu-i numele.

— N-am idee, răspunse Lindy, rostogolind un creion între palme. Totuşi, e destul de drăguţel, nu găseşti?

Un zâmbet vag îmblânzi faţa lui Cait.

— Pentru mine nu există decât un singur bărbat şi ştii foarte bine cine e.

— Atunci de ce mă iei la întrebări despre unul din echipa de renovatori?

— Păi… nu ştiu. Am impresia că l-aş cunoaşte de undeva şi-mi tot zâmbeşte ca şi cum ar şti un secret. Nu suport ca bărbaţii să-mi facă figura asta.

— Atunci, întreabă-l pe unul dintre ceilalţi cum îl cheamă.

— Cum să fac aşa ceva?

— De ce să n-o faci?

— Ar crede că mă interesează ca bărbat.

— Şi ştim amândouă că nici nu se pune problema, replică Lindy cu uşor sarcasm.

— Exact.

Lindy, probabil la fel ca toată lumea din instituţie, cunoştea sentimentele lui Cait pentru Paul. Numai managerul districtual părea să n-aibă habar. În afară de a se arunca în braţele lui, soluţie la care se gândise serios, şi nu o dată, nu-i rămânea altceva de făcut decât să aibă răbdare. Într-o bună zi, când se aştepta mai puţin, Cupidon avea să tragă o săgeată, nimerindu-l pe adorabilul ei şef drept între ochi… hm, adică, în inimă, mai bine zis…

Când se întâmpla acest lucru – şi avea să se întâmple!

— Cait intenţiona să fie pregătită.

— Vrei să mergem la masă acum? o întrebă Lindy.

Cait dădu din cap. Era aproape ora două şi nu mâncase de la micul dejun, care constase într-o banană şi o cafea. Ziua de muncă a unui broker de pe Coasta de Vest începea înainte de crăpatul zorilor. De obicei, Cait venea la birou înainte de şase şi nu se oprea din lucru până la unu şi jumătate, ora oraşului Seattle, când se închidea bursa. Numai atunci se întrerupea ca să mănânce ceva.

În timp ce-şi devora friptura de curcan cu pâine integrală, Cait se convinse că avea năluciri în privinţa maistrului. Probabil îl aşteptase pe Paul, apoi se răzgândise. Îşi prezentase scuzele pentru deranj.

Numai de nu i-ar fi făcut cu ochiul…

A doua zi şeful de echipă apăru din nou, cu casca pe cap şi o trusă de scule agăţată pe şold ca un colţ de calibru 45. Lansa ordine ca un sergent de instrucţie, iar Cait se pomeni uitându-se după el cu o fascinaţie care n-o liniştea deloc. Auzise că era patronul firmei de construcţii.

În timp ce-l studia, îi remarcă din nou aspectul frapant. Nu numai fiindcă era extraordinar de chipeş, ci pentru că avea o vizibilă autoritate, o prestanţă care atrăgea atenţia oriunde se ducea. Asupra lui Cait avea acelaşi efect ca şi asupra celorlalţi din jur. Observa cum apelau instinctiv la el membrii echipei, cerându-i instrucţiuni şi aprobări.

Cu cât îl analiza mai mult, cu atât devenea mai conştientă că era un om cu o mare poftă de viaţă – ceea ce însemna aventură, distracţii şi, probabil, femei, iar asta o deruta şi mai tare, căci nu-şi amintea să mai fi cunoscut vreodată un bărbat ca el. Şi-atunci, de ce îl găsea atât de… familiar?

Cait era o tânără liniştită din fire. Rareori se aventura în afara lumii comode şi îngrădite pe care şi-o construise. Avea o slujbă, un apartament confortabil în cartierul universitar din Seattle şi câţiva prieteni apropiaţi. Singurele ei distracţii erau plimbările prin natură şi creşterea plantelor medicinale.

În timp ce-l studia pe constructor, acesta se întorsese pe neaşteptate, zâmbind amuzat de cuvintele unuia dintre oamenii lui. Zâmbetul acela o intriga cel mai mult. Era puţin asimetric şi părea să-i gâdile colţurile gurii, făcându-le să tresară. O privise de mai multe ori, iar lui Cait i se păruse de fiecare dată că zărea o undă de umor, o taină oarecum comică pândind imediat sub suprafaţă.

— Mă scoate din minţi, îi mărturisi ea lui Lindy, la masă.

— Ce anume?

— Nu ştiu de unde să-l iau.

Lindy îşi rezemă coatele pe masă, ţinându-şi sandvişul în dreptul gurii. Dădu din cap încet, cu privirea pierdută în gol.

— Când îţi aminteşti, să mi-l prezinţi şi mie, bine? N-aş zice nu unui tip atât de sexy.

Aşadar, şi Lindy îi observase acea senzualitate telurică. Mă rog, era firesc – care femeie n-ar fi remarcat-o?

După prânz, Cait reveni în birou pentru a da câteva telefoane. Şi îl găsi din nou acolo.

Oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să-l identifice. Prefăcându-se că lucra, continuă să-l observe pe furiş, scobindu-şi creierii. Şi, când se aştepta mai puţin, necunoscutul trecu prin dreptul ei şi iar îi făcu cu ochiul, la fel de obraznic!

Simţind că se înroşea ca focul, Cait reveni cu atenţia la displayul computerului.

— Îl cheamă Joe, se repezi Lindy să-i spună, peste câteva minute. L-am auzit pe unul dintre oameni când l-a strigat.

— Joe… repetă încet Cait.

Nu-şi amintea niciun cunoscut cu numele de Joe.

— Te-ajută cu ceva?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap cu regret.

Dacă-l cunoscuse vreodată pe acel bărbat, nu prea existau şanse să fi putut uita o asemenea întâlnire. Nu era omul care să dispară prea uşor din memoria unei femei.

— Întreabă-l, insistă Lindy. E ridicol să n-o faci. Parcă ţi-ar

fila toate lămpile. Şi pe urmă, adăugă ea, cu o logică de-a dreptul enervantă, după ce afli, poţi să mi-l prezinţi şi mie.

— Nu pot să mă înfig în faţa lui şi să-l iau la descusut, obiectă Cait. Va crede că încerc să-l agăţ.

— Mai stai tu mult aşa, şi-ai să-ţi ieşi din minţi. Cait oftă.

— Cred că ai dreptate. Dacă nu mă lămuresc odată, n-am să închid ochii toată noaptea.

Lăsând-o pe Lindy să aştepte cu speranţă în biroul ei, Cait porni spre şeful constructorilor. Acesta vorbea cu un subaltern şi, când termină, se întoarse alene spre ea, zâmbind seducător.

— Bună ziua, îl salută Cait, cu un uşor tremur în voce. Spuneţi-mi… ne-am cunoscut, cu altă ocazie…?

— Vrei să spui că ai uitat? replică el, pe un ton şocat şi jignit.

— Aşa se pare. Deşi recunosc că parcă v-aş cunoaşte de undeva…

— Sper, în orice caz. Acum câţiva ani, am trăit împreună un moment cu totul deosebit.

— Serios…? întrebă Cait, mai nedumerită ca oricând.

— Auzi, Joe, avem o problemă aici! interveni un glas bărbătesc. Poţi veni să arunci o privire?

— Într-o clipă! răspunse scurt şeful, peste umăr. Scuze, trebuie s-o lăsăm pe mai târziu…

— Dar…

— Salutări lui Martin din partea mea! mai adăugă el, în timp ce intra în camera de unde-i scosese biroul.

Martin, fratele ei… Lui Cait nici nu-i trecea prin minte ce legătură putea să aibă Martin cu toată povestea asta. Parcurse în gând o listă a tuturor prietenilor lui din adolescenţă, dar nu găsi niciun răspuns…

Şi deodată, îşi aminti. Brusc şi clar. Inima începu să-i bată cu putere, până ajunse să audă în urechi un vâjâit ca al unei furtuni tropicale. Reveni cu paşi mecanici spre biroul lui Lindy, unde se aşeză amorţită pe un scaun, cu privirea în

gol.

— Ei? se repezi colega ei. Hai, nu mă mai fierbe!

— Ăă… nu-i prea uşor de explicat…

— Deci, ţi-ai amintit?

Cait dădu din cap. O, Doamne, cum să nu-şi amintească…?

— Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Eşti palidă ca moartea! încerca să găsească o explicaţie care să nu pară… ridicolă.

— Zi odată, insistă Lindy. Nu mai sta aici cu zâmbetul ăsta aiurit pe buze şi un aer de parcă te-ar lua cu leşin!

— Ăă, au trecut nişte ani de-atunci…

— Bine. Începe cu începutul.

— Ştii ce prostioare fac uneori copiii… Când sunt mici şi naivi şi n-au minte aproape deloc…

— O fi fost cazul meu, dar nu şi al tău, replică Lindy cu mult calm. Tu eşti perfectă. De când te cunosc, o dată nu te-am văzut să faci ceva necugetat. Nici măcar o dată. Întorci orice pe toate feţele înainte de a acţiona. Nu mi te pot imagina făcând vreo prostie.

— Şi totuşi, am făcut şi eu una – dar aveam numai opt ani, preciză Cait.

— Ce-ai fi putut să faci la opt ani?

— M-am… m-am măritat.

— Te-ai măritat? repetă Lindy, ridicându-se pe jumătate de pe scaun. Îţi arde de glumă.

— Aş vrea eu…

— Şi pariez pe comisioanele unei săptămâni întregi că soţul tău se numeşte Joe, înţelese Lindy, zâmbind cu gura până la urechi.

Cait dădu din cap, încercând să zâmbească la rândul ei.

— Şi de ce-ţi faci griji? Dumnezeule mare, dar copiii fac pozne din astea tot timpul! Nu înseamnă nimic?

— Da, dar eu am fost o adevărată pacoste. Joe şi fratele meu, Martin, erau cei mai buni prieteni. Joe voia să ştie cum

e când săruţi o fată, iar eu am insistat ca mai întâi să mă ia de soţie. Şi ca şi cum atâta lucru n-ar fi fost de ajuns, am insistat şi să oficieze ceremonia în fortul lor unde nu aveau acces decât băieţii.

— Ei şi, ai fost şi tu o mică scorpie – toate fetele de opt ani sunt aşa, în relaţiile cu fraţii lor. Până la urmă, a obţinut ce voia, nu?

Cait trase adânc aer în piept şi dădu din cap.

— Şi cum a fost când l-ai sărutat? continuă Lindy, cu o voce ciudat de guturală.

— Sfinte cerule, crezi că-mi mai amintesc? se repezi Cait să se eschiveze, apoi se răzgândi. Ba nu, mint. Din câte-mi aduc aminte, n-a fost tocmai rău, deşi e clar că niciunul dintre noi n-avea habar ce să facă.

— Lindy, tot aici eşti, constată Paul, intrând în birou. Dădu scurt din cap spre Cait, aproape fără s-o ia în seamă. În ultima vreme se arătase foarte puţin, ca şi cum ar fi evitat-o anume, îşi spuse ea, deşi un asemenea gând era prea dureros ca să stăruie mult asupra lui.

— Tocmai terminam, răspunse Lindy, cu o privire vinovată spre Cait. Amândouă…

— Bine, bine, n-am vrut să vă deranjez. Ne vedem mâine.

Şi, cu aceste cuvinte, ieşi.

Cait se uită după el cu emoţie nedisimulată. Aşteptă să se îndepărteze suficient înainte de a comenta:

— Ce orb poate să fie! Ce vrea să fac, să-i dau una-n cap?

— Nu mai fi aşa de pesimistă, îi reproşă Lindy. Mai ai cinci zile de lucrat în acelaşi birou cu el. Fă tot ce trebuie ca să te asiguri că te observă.

— Am încercat, murmură Cait, descurajată.

Nu minţea. Încercase toate trucurile cunoscute ale femeilor, fără niciun succes.

Lindy plecă de la serviciu înaintea ei. Cait îşi strânse câteva rapoarte bursiere ca să le citească seara, acasă,

introducându-le ordonat în servieta ei de piele. Ceea ce spusese Lindy despre stilul ei metodic şi meticulos era adevărat. Şi mai era şi un motiv de mândrie; de pe urma acestor calităţi, clienţii aveau numai de câştigat.

Spre descumpănirea ei, Joe o urmă pe culoar.

— Aşa… o interpelă el, zâmbitor, fără să-i pese de ceilalţi oameni adunaţi la uşa liftului. Cu cine te-ai mai sărutat în ultima vreme?

Obrajii lui Cait se înroşiră într-o clipă. Chiar trebuia s-o umilească în public?

— S-ar putea să fiu gelos, să ştii!

— Fii te rog bun şi încetează, şopti ea furioasă, strângând atât de tare mânerul servietei în mână încât începură s-o doară degetele.

— Ţi-ai amintit?

Cait dădu din cap, privind spre cifrele luminoase de deasupra uşii, în timp ce se ruga ca ascensorul să coboare cât mai repede, fără a se opri la fiecare etaj.

— Ţi-a priit trecerea anilor.

— Mulţumesc.

Te rog, mai repede! îndemnă ea liftul, în gând.

— N-aş fi crezut niciodată ca surioara lui Martin să ajungă o asemenea frumuseţe.

Dacă era ironic cu ea, lui Cait nu-i plăcea deloc. Ştia că era atrăgătoare, dar în niciun caz nu se aştepta să-i pună cineva o coroană pe cap.

— Mulţumesc, repetă ea, fără chef. Joe scoase un oftat exagerat de adânc.

— Şi copiii noştri ce mai fac? Cum ziceai că-i cheamă? Văzând că nu se grăbea cu răspunsul, adăugă:

— Să nu-mi spui că ai uitat!

— Barbie şi Ken, mormăi Cait printre dinţi.

— Ai dreptate. Acum îmi amintesc.

Dacă înainte Joe nu atrăsese atenţia colegilor ei, acum reuşise s-o facă. Era gata să jure că toate persoanele din lift

întorseseră capetele spre ea. Praful se alesese de speranţa că discuţia lor nu interesa pe nimeni.

— Cât timp ai de gând să mă mai tachinezi cu povestea asta? se răsti Cait.

— Depinde, răspunse Joe cu un chicotit pe care Cait nu-l putu găsi altfel decât sadic. Scrâşni din dinţi. Poate că pe el situaţia îl amuza, dar ea nu se distra deloc ştiind că ajunsese de râsul colegilor.

Chiar atunci liftul ajunse la etajul lor. În clipa când uşile se deschiseră, Cait păşi spre ele, hotărâtă să se îndepărteze cât mai repede de omul acela nesuferit.

Joe o ajunse imediat din urmă, făcând-o să se întoarcă spre el, cu spatele ţeapăn ca un vătrai.

— Chiar trebuie neapărat? şuieră ea, jenată îngrozitor de prezenţa celorlalţi care se înghesuiau să iasă.

Joe zâmbi ironic.

— Cred că nu. Voiam doar să văd dacă reuşesc să te provoc. Ştii, când eram mici nu reuşeam niciodată. Întotdeauna erai teribil de înţepată şi scorţoasă.

— Ascultă, dacă încă de pe-atunci ţi-eram antipatică, nu văd de ce…

— De ce mi-ai plăcea? completă el, destul de tare ca să audă toată lumea din jur. Doar m-am însurat cu tine, nu?

Capitolul 2

Inima lui Cait păru să se oprească în loc. Îşi dădea seama că nu numai oamenii din lift, ci toţi cei rămaşi în hol o priveau cu interes nedisimulat. Uşile ascensorului erau gata să se închidă, iar Cait făcu un pas grăbit înainte, ţinându-le deschise. Se simţea ca Samson între două coloane de marmură.

— Nu e ceea ce pare a fi… se simţi ea datoare să explice, cu voce sonoră şi o expresie rugătoare.

Nimeni nu-i susţinu privirea, iar Cait se întoarse deznădăjduită spre Joe, rugându-l fără cuvinte să-şi retracteze afirmaţia. În ochii lui scânteia o luminiţă răutăcioasă. N-avea de gând să nege nimic, îşi dădu seama Cait, îngrozită, iar asta urma să agraveze situaţia şi mai mult.

Nu-i mai rămânea decât să spună adevărul.

— În caz că şi-a făcut cineva o impresie greşită, strigă ea, omul acesta şi cu mine nu suntem căsătoriţi! Dumnezeule mare, aveam doar opt ani!

Nu se înregistră nicio reacţie. Cait avea senzaţia că se mistuise în aer. Învinsă, îşi lăsă braţele să cadă pe lângă trup şi făcu un pas înapoi, eliberând uşile, care se închiseră imediat.

Neluându-i în seamă pe ceilalţi oameni din lift, care se prefăceau că nu-i dădeau atenţie, Cait strânse pumnii, privindu-l pe Joe încruntată. Faţa i se schimonosise de furie.

— Ai făcut cea mai mare porcărie! şopti ea cu voce răguşită.

— De ce? Doar am spus adevărul, nu?

— E ridicol să vorbeşti ca şi cum am fi căsătoriţi!

— Am fost, odată. Mă doare că priveşti atât de uşuratic căsătoria noastră.

— N-o… N-a fost legală.

Simplul fapt că discutau acele aspecte era de râsul lumii.

— Nu mă poţi face răspunzătoare pentru un lucru care s-a întâmplat atât de demult. Să te mai ţii acum de jocul ăsta e... e infantil, şi refuz să particip la aşa ceva!

În sfârşit, liftul se opri la parter, iar Cait, nerăbdătoare să scape, se repezi afară, îndreptându-se spre ieşirea din hol. Deşi era abia după-amiază, începea să se întunece, soarele coborât spre asfinţit aruncând umbre prelungi printre blocurile administrative înalte.

Cait ajunse la prima intersecţie, oftând uşurată când privi în jur. Slavă Domnului! Nici urmă de Joseph Rockwell. Semaforul era pe roşu, aşa că aşteptă, deşi alţi trecători traversau grăbiţi strada, după ce se asigurau; Cait se simţea întotdeauna datoare să respecte regulile de circulaţie.

— Ce crezi că va spune Paul când o să audă? întrebă Joe din spatele ei. Cait tresări, apoi se întoarse să-şi privească torţionarul. Nu se gândise la reacţia lui Paul. Simţi cum i se contracta gâtul, amuţind-o, altfel i-ar fi cerut lui Joe s-o lase în pace. Dar Joe abordase un subiect pe care nu îndrăznea să-l ignore. Era posibil ca Paul să afle despre întâmplarea din trecut cu Joe şi chiar să creadă că era ceva între ei.

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Cait dădu din cap. Numai la auzul numelui lui Paul, i se înmuiau genunchii. De luni de zile era nebună după el, iar acum totul risca să fie distrus de acest strigoi enervant şi iraţional revenit din trecutul ei.

— Cine ţi-a spus? se răsti Cait.

Nu şi-o putea imagina pe Lindy trădându-i încrederea, iar altcuiva nu-i spusese.

— Nu era nevoie să-mi spună nimeni, replică Joe. Ţi se citeşte pe faţă.

Şocată, Cait îl privi lung, simţind un gol în inimă.

— Crezi... crezi că Paul ştie? Joe ridică din umeri.

— Poate.

— Dar Lindy a spus...

Culoarea semaforului se schimbă, iar Joe o apucă de cot, începând să traverseze.

— Ce-a spus Lindy? întrebă el, după ce ajunseră pe trotuarul de vizavi. Cait ridică privirea, gata să-i spună, când îşi dădu seama ce făcea: conversa tocmai cu adversarul ei! Era însuşi omul care făcuse tot posibilul ca s-o pună într-o situaţie penibilă şi umilitoare în faţa tuturor colegilor – plus clienţii şi tâmplarii. Deveni ţeapănă.

— Nu contează ce-a spus Lindy. Acum, dacă eşti bun să mă scuzi…

Şi, cu capul sus, porni în lungul străzii. Făcuse doar câţiva paşi, când râsul sonor al lui Joe o ajunse din urmă.

— Nu te-ai schimbat deloc în douăzeci de ani, Caitlin Marshall. Deloc nu te-ai schimbat!

Scrâşnind din dinţi, Cait îşi văzu de drum.

— Crezi că Paul o fi auzit? o întrebă Cait pe Lindy imediat ce prinse un moment liber, în după-amiaza următoare. Bursa din New York se închisese pe ziua în curs, iar Cait nu-l văzuse pe Paul de dimineaţă. Se părea că o evita într-adevăr.

— N-am de unde să ştiu, spuse Lindy, în timp ce tasta nişte cifre la computer. Dar vestea despre căsătoria ta din copilărie s-a răspândit ca focul într-o fâneaţă. E ultima glumă la modă. Ce-aţi făcut, tu şi Joe? Aţi dat un anunţ public, ieri după-amiază înainte de a pleca de la birou?

Era atât de aproape de adevăr, încât Cait îşi mută privirea, vinovată.

— N-am scos o vorbă, se apără ea. Joe a spus.

— Le-a spus tuturor că vă căsătoriseră̆ţi? întrebă Lindy, cu un zâmbet care îi trăda amuzamentul.

— Nu tocmai. A început să întrebe ce mai fac copiii noştri, în faţa întregii lumi.

— A, aţi avut şi copii?

Cait îşi stăpâni imboldul de a închide ochii şi a număra până la zece.

— Nu. Mi-am adus păpuşile la nuntă. Ascultă, nu vreau să mai batem apa-n piuă cu o întâmplare veche de ani de zile. Mult mai tare mă tem că Paul va auzi şi va înţelege totul greşit. Între mine şi Joseph Rockwell nu e absolut nimic. Sunt toate şansele ca Paul să nu dea atenţie situaţiei, dar nu vreau să încapă nicio... îndoială, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Dacă eşti atât de îngrijorată, vorbeşte-i, o sfătui Lindy, fără să-şi ia ochii dinspre monitor. Sinceritatea e mai bună decât toate, ştii bine.

— Da, însă ar putea fi cam stânjenitor, nu crezi?

— Paul va fi impresionat că-i spui adevărul înainte de a auzi zvonurile din alte surse. Cinstit, Cait, cred că faci din ţânţar armăsar. Doar n-ai comis cine ştie ce crimă!

— Ştiu şi eu asta.

— Probabil că Paul se va amuza, la fel ca toată lumea. N-o să spună nimic.

Cait îşi roase buza de jos, meditând la cuvintele prietenei sale.

— S-ar putea să ai dreptate, murmură ea. Explicându-i eu însămi lui Paul situaţia, în loc de a mă purta ca şi cum n-aş şti nimic, îl voi face să mă respecte.

Şi, dacă stătea să se gândească, avea şanse ca în acest fel să câştige şi mai mult.

Dacă Paul avea vreun sentiment pentru ea – şi, o, cât se mai ruga să aibă! – atunci putea deveni gelos pe relaţia ei cu Joseph Rockwell. În fond, Joe era un bărbat atrăgător – înalt, musculos, arătos... Nu comentase Lindy aproape imediat cât de chipeş era?

— Ai dreptate, spuse Cait, pornind cu hotărâre spre biroul pe care-l împărţea temporar cu Paul.

Cu cât se gândea mai mult la discuţia personală cu şeful ei, cu atât găsea mai atrăgătoare ideea. Ca de obicei, începu să repete în minte ceea ce avea de spus, atât de concentrată încât, fără să-şi dea seama, murmură încet

cuvintele.

— Nu-mi amintesc să fi avut obiceiul de a vorbi singură, bubui un glas bărbătesc în spatele ei, făcând-o să tresară. Dar, în fond, mi-au scăpat multe de-a lungul anilor, nu-i aşa, Caitlin?

Cait fu atât de zguduită încât nu lipsi mult să se împiedice.

— Ce faci aici? întrebă ea nervoasă. De ce ţii neapărat să mă urmăreşti peste tot? Nu vezi că sunt ocupată?

Era ultimul om cu care avea chef să se confrunte în acel moment.

— Scuză-mă, spuse Joe, ridicând mâinile într-un gest de scuză, contrazis de licărirea din ochii lui albaştri. Ce-ai zice să luăm masa împreună?

O tachina. Era singura explicaţie. În fond, ar fi fost o nebunie să aibă de-a face cu Joseph Rockwell. Numai Dumnezeu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă-i arăta cea mai mică încurajare. Probabil că ar fi închiriat un avion, ca să scrie pe cer cu fumigene colorate că se căsătoriseră în copilărie.

— N-ar trebui să fie atât de greu să aranjăm o întâlnire la prânz, continuă Joe, calm.

— Chiar vorbeşti serios?

— Sigur că vorbesc serios. Avem atâtea să ne povestim… Vorbea ţinându-şi mâna pe trusa de scule, cu un aer de indiferenţă studiată.

— În după-amiaza asta am o întâlnire… avansă Cait prima scuză plauzibilă care-i trecu prin minte; o fi fost neinspirată, dar întâmplător era reală. Se înţelesese să ia prânzul cu Lindy.

— Atunci, la cină. Abia aştept să aflu ce-a mai făcut Martin.

— Martin, repetă ea, trăgând de timp ca să găsească altă scuză.

— Ascultă, ochi-luminoşi, nu-i nevoie să faci mutra asta

preocupată. Nu te-am invitat la balul absolvenţilor. Îţi propun o întâlnire ca între prieteni. Strict platonică.

— Nu-i vei spune despre… „nunta” noastră ospătarului? Sau altcuiva?

— Îţi promit.

Şi, ca pentru a-şi dovedi sinceritatea, Joe îşi linse vârful degetului arătător, făcându-şi apoi o cruce peste inimă.

— Ăsta era semnul jurământului secret dintre mine şi Martin. Dacă vreunul dintre noi nu se ţinea de cuvânt, celălalt avea dreptul să-l pedepsească. Înţeleseserăm amândoi că până şi moartea ar fi fost o soartă mai uşoară.

— N-am nevoie de jurăminte încălcate ca să te torturez, Joseph Rockwell. În numai două zile, ai reuşit să-mi faci viaţa un…

Se întrerupse, căci tocmai atunci trecu pe lângă ei Paul Jamison. Aruncă o privire indiferentă spre Cait, cu un zâmbet blajin.

— Bună, Paul, îl salută ea, ridicând o mână moleşită.

În acea dimineaţă, Paul purta un costum bleumarin din trei piese, arătând excepţional de elegant. Contrastul dintre el şi Joe, care purta nişte blugi prăfuiţi, bocanci grei şi o trusă de scule, era atât de izbitor, încât fu nevoită să facă un efort pentru a nu-şi urmări şeful cu privirea. Numai de-ar fi invitat-o el la cină, nu Joe…

— Te rog să mă scuzi, îi spuse ea politicos lui Joe, strecurându-se pe lângă el după Paul, care intrase în birou. În biroul lor. Ardea de nerăbdare să-i vorbească. În minte începeau deja să i se formuleze explicaţiile.

Joe o apucă de umeri, oprind-o brusc. Cu un mic ţipăt de uimire, Cait ridică ochii spre el, şocată.

— La cină, îi aminti el.

Clipind din ochi, aproape fără a şti ce să răspundă, Cait murmură:

— Bine…

Şi îi dădu adresa, nerăbdătoare să scape de el.

— Perfect. Vin să te iau diseară la şase.

Cu aceste cuvinte, Joe îi dădu drumul şi se îndepărtă. După ce stătu câteva clipe să se calmeze, Cait porni spre birou.

— Paul, începu ea, oprindu-se lângă uşă, am putea sta de vorbă câteva minute?

Paul ridică privirea dintr-un dosar, cu un zâmbet cald.

— Sigur că da, Cait. Ia loc, fă-te comodă…

Cait închise uşa în urma ei. Când întoarse din nou capul spre Paul, acesta înălţă din sprâncene, surprins.

— Probleme?

— Nu tocmai…

Îşi trase un scaun în faţa biroului şi se aşeză încet. Sosise momentul, şi nu ştia ce să zică. Toate explicaţiile şi vorbele de spirit pregătite dinainte îi zburaseră din minte.

— În ultima vreme, rata obligaţiunilor municipale a fost extrem de mare, comentă ea cu nervozitate.

Paul încuviinţă, dând scurt din cap:

— De câteva luni o ţine tot aşa.

— Da, ştiu… De-asta au o valoare atât de excepţională.

În ultimele săptămâni, Cait vânduse obligaţiuni cu ghiotura.

— N-ai închis uşa ca să-mi vorbeşti despre obligaţiuni, spuse încet Paul. Ce te tulbură, Cait?

Cait râse încurcată, întrebându-se cum putea fi un om atât de perspicace într-un domeniu şi atât de opac în altul. Nu făcea decât să stea aşezat la birou, în aşteptare. Era destul de cordial, prietenos chiar, dar nimic mai mult. Nimic care să-i dea speranţe că ar fi început, măcar, să ţină la ea.

— E vorba de Joseph Rockwell.

— Antreprenorul care se ocupă de renovări? Cait dădu din cap.

— L-am cunoscut cu ani în urmă, când eram copii. Aruncă o privire spre Paul, al cărui chip rămăsese lipsit de orice expresie.

— Am fost vecini. De fapt, Joe şi fratele meu, Martin, erau cei mai buni prieteni. Joe s-a mutat în suburbii când erau în clasa a şasea, şi de-atunci n-am mai auzit nimic de el.

— Ce mică e lumea… comentă Paul, destul de afabil.

— Joe şi Martin erau doi ştrengari şi jumătate, continuă Cait, grăbită să ajungă la punctul esenţial. Toată ziua se ţineau de pozne şi farse.

— Băieţii tot băieţi, remarcă Paul, cu cea mai totală indiferenţă.

— Da, ştiu. Odată… spuse ea, cu un uşor râs forţat, odată chiar m-au atras şi pe mine într-unul din jocurile lor trăsnite.

— Ce te-au pus să faci? Să spargi o bancă? Cumva, Cait reuşi să zâmbească.

— Nu tocmai. Joe… Pe-atunci îl numeam întotdeauna Joseph, fiindcă îl enerva. Oricum, Joe şi Martin aveau un prieten cu un an mai mare, Pete, care fusese în vacanţa de vară la o mătuşă din Peoria, sau cel puţin cred că era din Peoria… în sfârşit, când s-a întors acasă, se lăuda că sărutase o fată. Evident, Joe şi Martin erau invidioşi şi, cum spuneai, băieţii tot băieţi – s-au hotărât ca unul dintre ei să facă o încercare şi să vadă dacă atunci când sărută o fată era aşa cum susţinea Pete.

— Şi înţeleg că te-au ales pe tine drept cobai.

— Exact.

Cait se trase până pe marginea scaunului, încântată că Paul urmărea acele explicaţii întortocheate.

— Aveam opt ani şi eram considerată o… o caţă.

Tăcu, sperând ca Paul să protesteze că aşa ceva ar fi fost imposibil. Când văzu că tăcea, continuă, cam dezamăgită.

— Se pare că eram mai caţă decât îmi amintesc, spuse ea, râzând din nou forţat. La opt ani, consideram că fetele binecrescute nu se sărută niciodată – sau, cel puţin, numai dacă au verigheta pe deget.

— Deci, l-ai sărutat pe Joseph Rockwell, murmură Paul

absent.

— Da, dar n-a fost numai atât. I-am cerut să se însoare cu mine.

Sprâncenele lui Paul săriră până-n tavan.

— Iar acum, după aproape treizeci de ani, se răzbună spunând oricui îl aude că am fi căsătoriţi cu adevărat. Ceea ce e ridicol, desigur.

Declaraţia ei fu urmată de o scurtă tăcere.

— Păi, nu prea ştiu ce să spun… murmură Paul.

— A, nici nu mă aşteptam să spui nimic. Am considerat doar că e important ca totul să fie clar, atâta tot.

— Înţeleg.

— Şi o face numai fiindcă… ei bine, fiindcă aşa e el. Încă din copilărie îi plăceau farsele de soiul ăsta. Dar nimeni nu se supăra, sau cel puţin nu fetele, fiindcă era aşa de drăguţ…

În sfârşit, reuşise să-i reţină atenţia.

— M-am gândit că trebuie să ştii, adăugă ea, în eventualitatea că auzi vreun zvon, sau ceva. Nu voiam să crezi că Joe şi cu mine am fi fost combinaţi, sau măcar ne-am fi gândit la una ca asta. Nu se ştie niciodată, şi cred din tot sufletul în cinste şi sinceritate.

Paul clipi din ochi. Dornică să umple tăcerea tot mai încordată, Cait turui mai departe:

— Joe mi-a recunoscut numele când oamenii lui mi-au mutat lucrurile aici. A fost încântat că nu-l recunoscusem şi a început să creeze agitaţie, întrebându-mă în faţa tuturor despre copiii noştri.

— Copii?

— Păpuşile mele, se grăbi ea să-i explice.

— Joseph Rockwell e un bărbat extraordinar. Nu ţi-aş putea reproşa gusturile, Cait.

— Dar nu e nimic între noi, protestă Cait. Ce Dumnezeu, sunt aproape douăzeci de ani de când nu l-am mai văzut.

— Înţeleg, spuse Paul încet, parcă dezamăgit… dar nu

avea niciun motiv de dezamăgire. Cait începea să se simtă prost că-i explicase toată încurcătura. Când se punea problema sentimentelor ei, Paul era atât de orb încât putea spune sau face orice, că tot nu reuşea să-l facă s-o înţeleagă.

— Voiam doar să ştii, repetă ea, în caz că auzi zvonurile. Am vrut să te asigur că între mine şi Joseph Rockwell nu e absolut nimic.

— Înţeleg, repetă el. Nicio grijă, Cait. Ceea ce s-a întâmplat între tine şi Rockwell nu-ţi va afecta slujba.

Cait se ridică să iasă, rugându-se să depisteze o undă de gelozie. O sugestie de rivalitate. Orice, numai să-i arate că pe Paul nu-l lăsa indiferent. Nu observă nimic, aşa că mai făcu o încercare:

— Totuşi, am acceptat să iau cina cu el.

Îl întrerupsese: Paul revenise deja asupra hârtiilor pe care le citea.

— De dragul vechilor vremuri, adăugă Cait, pe un ton liniştitor – ca să preîntâmpine orice manifestare de nemulţumire violentă, îşi spuse ea. În niciun caz nu am intenţia să leg o relaţie stabilă cu el.

Paul zâmbi.

— Distracţie plăcută.

— Da, sigur… mulţumesc.

Îşi simţea inima grea ca plumbul. Fără să se gândească încotro se ducea, Cait ieşi pe uşă, uitând că lucra în aceeaşi încăpere. Camera unde fusese biroul ei era plină cu scule, scări şi oameni. Probabil Joe plecase, ceea ce o făcea să se simtă mai liniştită.

Intră în micul birou al lui Lindy. Prietena ei ridică privirea.

— Ei, murmură ea, ai vorbit cu Paul? Cait dădu din cap.

— Şi cum a mers?

— Bine, cred…

Se aşeză pe colţul biroului lui Lindy, legănându-şi piciorul în acelaşi ritm cu bătăile descurajate ale inimii. Ar fi trebuit

să se aştepte la o dezamăgire dar, cumva, fiecare respingere îi rănea şi mai mult orgoliul deja şifonat.

— Sperasem ca Paul să fie gelos.

— Şi n-a fost?

— N-a prea părut...

— Ei, nu se poate spune că acum între tine şi Joe ar fi ceva, îi atrase atenţia Lindy. Căsătoria cu el a fost o joacă de copii. N-are de ce să-l preocupe pe Paul.

— Am menţionat chiar şi că voi lua cina cu Joe, adăugă Cait, posomorâtă.

— Serios? Când? întrebă Lindy, luminându-se la faţă. Unde? Numai de-ar fi arătat şi Paul măcar pe jumătate atâta interes!

— Diseară. Şi nu ştiu unde.

— Te duci, nu-i aşa?

— Cred... Nu văd cum aş putea să evit. Fără îndoială, o să mă piseze până cedez.

Zâmbetul lui Lindy începea să devină distrat.

— Ascultă, eu mai am câteva treburi de terminat pe-aici. Ce-ar fi să te duci la braserie şi să ocupi o masă? Vin şi eu într-un sfert de oră.

— Sigur, acceptă Cait. Vrei să-ţi şi comand?

— Nu, încă nu ştiu de ce anume mi-e poftă.

— Bine, atunci ne vedem acolo.

Mâncau adesea la braseria de vizavi. Mâncarea era bună, serviciul rapid şi, în general, pe la ora trei după-amiaza Cait era lihnită de foame.

Era atât de adâncită în gânduri, încât nici nu observă cât întârzia Lindy. În sfârşit, prietena ei se repezi în restaurant după o jumătate de oră şi mai bine.

— Iartă-mă, spuse ea, cam încurcată. Nu m-am aşteptat ca nimicurile alea să dureze atâta. Cred că mori de foame. Sper că ai comandat.

— De fapt, nu, n-am comandat încă, oftă Cait. Doar un ceai.

— Atunci, hai să cerem ceva, se grăbi Lindy să scoată lista de sub suportul de şerveţele. Eu sunt leşinată.

— Mă gândeam ca azi să sar peste masa de prânz, bombăni Cait, încruntată, sorbind din ceaiul răcit. Joe o să mă ducă în curând la cină. Şi, sinceră să fiu, nu prea am poftă de mâncare.

— Şi totul din vina mea, nu-i aşa? întrebă Lindy, cu o expresie vinovată.

— În niciun caz. Sunt doar practică. Hai, comandă.

— Eşti sigură că nu te deranjează?

— Pentru Dumnezeu, normal că nu mă deranjează!

— Dacă eşti sigură, eu iau un sandviş cu curcan, spuse după un moment Lindy. Ştii cât îmi place curcanul, deşi ai crede că am înfulecat destul, de Thanksgiving.

— Eu mai beau încă un ceai şi atât, spuse Cait.

— Ai rămas hotărâtă să-ţi petreci sărbătorile în Minnesota? întrebă Lindy, făcându-şi de lucru cu lista.

— Mmm-hmm…

Cait îşi cumpărase biletul cu câteva luni în urmă. Martin şi familia lui locuiau lângă Minneapolis. Cu câţiva ani în urmă, când murise tatăl lor, mama lui Cait se mutase în Minnesota, stabilindu-se într-o nouă localitate suburbană nu departe de Martin, care locuia cu soţia şi cei patru copii. Cait încerca să-i viziteze cel puţin o dată pe an. Ultima oară fusese acolo în august, la întoarcerea dintr-o deplasare de afaceri. De obicei, vizita familia fratelui ei în vacanţa de Crăciun. În săptămâna aceea piaţa acţiunilor mergea oricum cam încet. Iar dacă traversa jumătate din ţară, voia măcar ca efortul să merite.

— Când pleci? o întrebă Lindy, deşi Cait era sigură că-i spusese deja – şi nu o dată.

— În douăzeci şi trei.

De câţiva ani, Cait îşi luase vacanţă de Crăciun începând cu săptămâna dinainte, dar cu această ocazie Paul dădea o petrecere de Crăciun de la care nu voia să lipsească.

Ospătăriţa veni să ia comanda lui Lindy şi mai aduse apă fierbinte pentru ceaiul lui Cait. În clipa când plecă de la masa lor, Lindy se lansă într-o tiradă prelungită despre nesuferitele cumpărături de Crăciun şi aglomeraţia din magazine. Cait o privi surprinsă. Prietena ei nu era chiar atât de guralivă din fire.

— Lindy, o întrerupse ea, s-a-ntâmplat ceva?

— Ce să se întâmple?

— Nu ştiu. De zece minute vorbeşti încontinuu.

— Serios?

Brusc, se lăsă o tăcere încărcată.

După câteva clipe, Cait se hotărî s-o risipească.

— Cred c-am să-mi iau rochia de catifea roşie, spuse ea meditativ.

— La cina cu Joe?

— Nu, la petrecerea de Crăciun a lui Paul. Lindy oftă.

— Bine, dar astă-seară cu ce-ai să te îmbraci? întrebarea o luă pe Cait prin surprindere. Nu dăduse prea mare importanţă acelei întâlniri cu Joe. Voia doar să vorbească despre vechile vremuri, ceea ce n-o deranja, atâta timp cât Joe se comporta civilizat. Dintr-odată, ridică privirea, încruntându-se, apoi închise ochii.

— Martin e pastor metodist, spuse ea încet.

— Da, ştiu, îi reaminti Lindy. Mi-ai spus-o chiar când ne-am cunoscut – cât să fie de-atunci…? Trei ani?

— S-au împlinit patru luna trecută.

— Şi ce importanţă are ocupaţia lui Martin? vru să ştie Lindy.

— Joe Rockwell n-are cum să afle, şopti Cait.

— Nici nu aveam de gând să-i spun, răspunse Lindy, tot în şoaptă.

— Am să inventez altă meserie, de pildă…

— Avocat, îi propuse Lindy. Totuşi, sunt curioasă: de ce nu-i poţi spune lui Joe adevărul despre Martin?

— Gândeşte-te!

— Mă gândesc. Mă îndoiesc că ar avea vreo importanţă pentru el.

— S-ar putea să-i dea importanţă. Tu nu-l cunoşti pe Joe atât de bine cum îl cunosc eu. Toată seara m-ar pisa că nunta noastră a fost valabilă. Ştii, pentru că Martin a oficiat ceremonia, iar acum este cu adevărat pastor, înseamnă că suntem realmente căsătoriţi – prostii de-astea…

— Uite că la asta nu m-am gândit…

Dar în ultima vreme Lindy nu părea să se mai prea gândească la nimic. Parcă ar fi visat cu ochii deschişi, tot timpul. Cait nu-şi amintea s-o mai fi văzut cândva atât de distrată. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi fost gata să jure că era un bărbat la mijloc.

Capitolul 3

La ora şase fără zece, Cait îşi usca părul cu foenul, blestemându-şi zilele că se tunsese, căci acum îi stătea ca o claie. Aştepta cina la fel de nerăbdătoare ca înaintea unei vizite la dentist. Nu voia decât să scape mai repede, să vină acasă şi să se înfunde cu capul în pernă, căutând o cale de a-i atrage lui Paul atenţia asupra ei.

Noua tunsoare nu avusese niciun efect. Nici orele suplimentare nu-l impresionaseră. Cait începea să creadă că nu l-ar fi dezmeticit nici dacă se urca goală pe biroul lui.

Pe când Joe…

A, da, Cait recunoscuse genul de cum îl văzuse. Joe Rockwell era un adevărat bărbat, macho la umblet şi la vorbă. Fără îndoială, avea o maşină din alea cu ditamai roţile cât casă, de-aveai nevoie de scară ca să ajungi în cabină. Era dur şi aspru, şi-i plăceau femeile supuse, umile. Desigur, asta însemna că ea n-avea de ce să-şi facă griji.

Spre surprinderea lui Cait, Joe sosi exact la timp. Punctualitatea nu se prea potrivea cu imaginea pe care şi-o făcuse ea despre Joe Rockwell, antreprenorul cam bădăran. Oftând, afişă un zâmbet fals şi porni încet spre uşă.

Nu se îmbrăcase elegant, deşi puloverul albastru, pe gât, era nou şi scump. Mai purta un lănţişor de argint cu o inimă şi o pereche de pantaloni din lână gri. Probabil că Joe venise în blugi şi cizme de cowboy, dacă nu chiar cu casca şi trusa de scule.

Îi deschise, iar zâmbetul i se şterse. Joe stătea în faţa ei, înalt şi surâzător, îmbrăcat într-un costum gri cu dungi subţiri. Cravata de mătase cenuşie avea dungi roz. Părea sofisticarea întruchipată. Nici nu se compara cu Paul, desigur. Dar Joe Rockwell era un bărbat zdrobitor de chipeş. Şi cu un farmec la fel de zdrobitor. Ochii îi licăreau răutăcios, plini de căldură şi viaţă. Nu-i era greu să şi-l imagineze însoţit de un băieţel cu aceiaşi ochi.

Cait nu ştia cum îi venise acest gând, dar şi-l alungă înainte de a prinde rădăcini.

— Salut, spuse Joe, cu acelaşi zâmbet cuceritor.

— Bună.

Nu-şi putea lua ochii de la el o clipă.

— Pot să intru?

— A… sigur că da. Scuză-mă…

Ezitând, Cait se grăbi să-i facă loc şi se împiedică. O luase complet pe nepregătite.

— Tocmai mă pregăteam să mă schimb… spuse ea repede.

— Arăţi perfect.

— Cu vechiturile astea? râse Cait. Dacă mă scuzi, într-un minut sunt gata.

Îi turnă o cafea şi se repezi în dormitor, unde îşi scoase puloverul peste cap, închizând uşa cu piciorul. Pantofii zburară care-ncotro, în timp ce Cait alerga la dulap. Smucind în lături şirul ordonat de taioare, începu să smulgă hainele de pe umeraşe, privindu-le scurt şi aruncându-le pe pat. Aproape toată garderoba ei se potrivea mai mult pentru birou decât pentru restaurant.

Singura rochie cu adevărat deosebită era cea de catifea roşie pe care o cumpărase pentru petrecerea de Crăciun a lui Paul. Tentaţia de a o lua pe ea era aproape irezistibilă, dar şi-o înfrână, dorind să păstreze rochia pentru şef, deşi era aproape sigură că n-avea să observe.

Alegând o fustă şi un blazer, Cait începu să-şi tragă pe ea dresul, ţopăind ca o apucată prin dormitor. Apoi îşi aruncă pe trup o bluză de mătase roz şi reuşi să şi-o încheie în timp ce îmbrăca şi fusta. Încălţă o pereche de escarpeni cu toc mijlociu. În sfârşit, cu blazerul de catifea pe ea, fu gata. Trase adânc aer în piept şi reveni în living, după fix trei minute.

— A mers repede, comentă Joe, care stătea lângă şemineu, cu mâinile la spate, examinând o fotografie de pe

consolă. Asta-i familia lui Martin?

— A lui Martin… păi, da, e Martin, cu soţia şi copiii… se bâlbâi Cait, sperând ca Joe să nu-i observe ezitările.

— Patru copii.

— Da, el şi Rebecca şi-au dorit o familie numeroasă. Bătăile inimii îi reveneau la normal, deşi încă se mai simţea cam ameţită. O încerca bănuiala că suferea efectele farmecului masculin dezlănţuit.

Surprinsă, îşi dădu seama că Joe nu spusese nimic stânjenitor. Cait se aşteptase să vină cu o serie întreagă de remarci destinate s-o stingherească.

— Timmy are zece ani, Kurt are opt, Jenny şase, iar Clay, patru, îi prezentă ea pe copiii pistruiaţi, arătându-i pe rând.

— Frumoşi copii.

— Nu-i aşa?

— Mi-e greu să mi-l închipui pe Martin tată, spuse Joe, punând cu grijă fotografia de familie la loc pe consolă.

— A cunoscut-o pe Rebecca în primul an de colegiu – iar restul, cum se spune, e istorie.

— Şi tu? întrebă Joe, întorcându-se spre ea pe neaşteptate.

— Şi eu, ce?

— Tu de ce nu te-ai măritat?

— Ăă…

Cait nu ştia ce să-i răspundă. De obicei, când i se punea această întrebare, avea replica gata pregătită, dar ştia că Joe n-ar fi acceptat-o.

— Nu… nu m-am îndrăgostit niciodată cu adevărat.

— Nici de Paul?

— Până la Paul, se corectă ea, uimită că uitase de sentimentele intense pe care le avea pentru şeful ei. Pe Paul îl iubesc enorm, adăugă pe un ton sfidător, ca să nu încapă nicio îndoială.

— Nu e nevoie să mă convingi, Caitlin.

— Nu încerc să te conving de nimic. Îl iubesc pe Paul de aproape un an. Când îşi va da seama că şi el mă iubeşte, ne vom căsători.

Gura lui Joe se arcui răutăcios, parcă gata s-o contrazică. Pentru a i-o lua înainte, Cait se uită la ceas.

— N-ar fi timpul să plecăm?

După câteva momente, Joe răspunse:

— Ba da, cred că e cazul.

O ajută să-şi ia mantoul şi o conduse în parcare, unde o aştepta încă o surpriză. Maşina lui Joe nu era o camionetă-mamut cu dublă tracţiune, ci o decapotabilă neagră de la sfârşitul anilor şaizeci, în perfectă stare.

Restaurantul era unul dintre cele mai respectabile din Seattle, cu un bucătar-şef celebru şi reputaţia unor fructe-de-mare delicioase. Cait alese somon la grătar, iar Joe comandă creveţi Cajun.

— Îţi aminteşti perioada când Martin şi cu mine ne-am hotărât să ne facem o firmă proprie? o întrebă el, în timp ce beau un pahar de vin ca aperitiv.

Cait îşi amintea bine vara aceea.

— Aţi fi putut fi mai ingenioşi. O tonetă cu limonadă nu era cea mai originală întreprindere din lume.

— N-o fi fost, dar ne-au mers bine afacerile până când o fată de opt ani, băgăreaţă şi enervantă, a făcut praf totul.

— Foloseaţi lămâi mucegăite şi puneaţi prea mult zahăr, ca să nu se simtă gustul. Şi-apoi, e neigienic ca paharele de hârtie să fie folosite de mai multe persoane.

Joe chicoti, cu un sunet plin şi profund.

— Ar fi trebuit să ştiu că erai bună numai să creezi probleme.

— Eu am impresia că voi aţi fost de vină pentru toată încurcătura. N-aţi vrut să mă ascultaţi. A trebuit să fac ceva până nu se îmbolnăvea cineva de la lămâile alea.

— Dar ideea de a ţine în mâini o pancartă pe care scria „întrebaţi-mă înainte să cumpăraţi limonadă” a fost puţin

cam exagerată, chiar şi pentru tine, nu crezi?

— Dacă-i pe-aşa, cred că a atras şi mai mulţi clienţi, răspunse sec Cait, amintindu-şi efectul neaşteptat al pichetului ei. Toţi băieţii din cartier voiau să descopere ce gust are limonada contaminată.

— Mare pacoste erai, Cait, zâmbi Joe, făcând-o să se îndoiască sincer că vreo femeie îl putea contrazice când afişa acel surâs.

— Nu eram nicio pacoste! Voi eraţi…

— Dezgustători, cred că ăsta era calificativul tău preferat pentru Martin şi mine.

— Şi vă dădeaţi toată silinţa să nu vă dezminţiţi, continuă Cait, abia stăpânindu-şi un zâmbet. Luă un corn şi muşcă din el, pentru a-şi ascunde amuzamentul. Întotdeauna îi plăcuse să-i sâcâie pe Martin şi Joe, deşi n-o recunoscuse niciodată, şi cu atât mai puţin la vârsta de opt ani.

— Lasă, că nici pichetul din faţa tonetei noastre cu limonadă n-a fost şmecheria ta cea mai nesuferită! comentă răutăcios Joe.

Cait înghiţi cu greutate. Dacă Joe îşi amintea incidentul cu limonada, însemna că ţinea minte şi ce se întâmplase după ce Betsy McDonald aflase despre sărut.

— N-a fost o şmecherie, protestă ea.

— Dar le-ai spus tuturor din şcoală că te sărutasem, deşi promiseseşi să taci.

— Nu tocmai… Dacă te gândeşti bine, îţi vei aminti că mi-aţi interzis să spun că fusesem în fort. Despre sărut n-ai spus nimic.

Joe se încruntă, scormonindu-şi memoria.

— Cum îţi mai aminteşti toate detaliile astea? Sunt ani şi ani de-atunci.

— Mi le amintesc pe toate, declară cu măreţie Cait – exagerând grosolan; în fond, nu-l mai recunoscuse pe Joe, dar asupra acestui singur detaliu era ferm convinsă. Pe tine şi Martin vă interesa mult mai mult să nu spun nimănui că

intrasem în fort. N-aţi scos o vorbă despre sărut.

— Dar trebuia neapărat să-i spui lui Betsy McDonald? Fata aia îmi făcea ochi dulci de săptămâni de zile. Imediat ce a auzit că te sărutasem pe tine, nu pe ea, i-au venit toţi dracii.

— Betsy era cea mai populară fată din şcoală. Voiam să mă împrietenesc cu ea, aşa că i-am spus.

— Şi mi-ai înecat toate corăbiile.

— Nişte scuze ar putea folosi la ceva? îi zâmbi dulce Cait, convinsă că o tachina din nou.

— S-ar putea, zâmbi şi Joe, cu ochii dobândindu-i o nuanţă de albastru şi mai ispititoare. Cu mare greutate, Cait reuşi să-şi mute privirea.

— Dacă Betsy te plăcea, îl întrebă ea, netezindu-şi şervetul de in de pe genunchi, de ce n-ai ales-o pe ea pentru sărut? Probabil că te-ar fi lăsat. Şi n-ar fi fost nevoie nici s-o mituieşti cu nepreţuitele tale poze de baseball.

— Îţi arde de glumă. Dacă o sărutam pe Betsy McDonald, ar fi fost ca şi cum mi-aş fi vândut sufletul.

— Încă din copilărie, bărbaţii se tem să-şi ia angajamente, declară solemn Cait.

Joe îi ignoră comentariul.

— Să ştii că n-ai o memorie chiar atât de bună pe cât crezi, se simţi datoare Cait să-i spună, distrându-se incomparabil mai bine decât s-ar fi aşteptat.

Încă o dată, Joe preferă să nu răspundă.

— Îmi amintesc cum se plângea Martin că-ţi aşezai păpuşile în şir şi te jucai cu ele de-a şcoala. Odată chiar l-ai invitat să le ţină o conferinţă. Dumnezeu ştie ce-o fi trebuit să faci pentru a-l convinge s-o facă pe profesorul în faţa unei adunături de păpuşi.

— Găsisem sub canapea nişte blugi murdari cu o mortăciune în buzunar. Mama i-ar fi pus pielea pe băţ dacă-i găsea, aşa că mi-era dator. Şi când colo, nu mi-a arătat pic de recunoştinţă că-l salvasem.

— Bătrânul Martin, murmură Joe, clătinând din cap. Jur că era la fel de ceremonios ca tine. Nunta noastră a fost un punct de răscruce în viaţa lui. De-atunci încoace, a început să poarte Biblia la el cum îşi poartă alţi copii praştia. În buzunarul de la şold. Dacă nu înmormânta câte ceva, ţinea întruniri pe tema Reînvierii. Mai ţii minte ce probleme a avut pentru că scrisese pe zidul negru al şcolii „Dumnezeu te iubeşte, întreabă-l pe Martin”?

— Îmi amintesc.

— M-aş fi aşteptat să devină misionar.

— Martin? întrebă Cait, izbucnind brusc într-un râs forţat. Niciodată. A rămas un convenţional. Nici măcar în camping nu se duce. Concepţia lui Martin de viaţă campestră e să se lipsească de valet.

Se aşteptase ca Joe să chicotească. Într-adevăr, zâmbi la adresa tentativei ei de glumă, dar nimic mai mult. Părea s-o studieze la fel de atent cum îl studia şi ea pe el.

— Mă surprinzi, anunţă Joe dintr-odată.

— Eu? De ce, te-am dezamăgit cu ceva?

— Câtuşi de puţin. Întotdeauna m-am aşteptat să faci şi tu o liotă de copii. Pretutindeni îţi cărai cu tine păpuşile. Iar dacă Martin şi cu mine îndrăzneam să ne plângem, ne zâmbeai dulce şi spuneai senin că trebuia să avem răbdare fiindcă interesul copiilor era pe primul plan.

— Mă cam ambalasem cu jocul ăsta de-a mama, nu-i aşa?

Cuvintele lui Joe îi deşteptau amintiri neplăcute. Într-adevăr, iubea copiii. Şi totuşi, fără a şti prea bine cum se întâmplase, anii trecuseră, iar ea îşi înmormântase visul.

— Ar fi trebuit să mă aştept că vei ajunge să lucrezi în construcţii, spuse ea, schimbând vorba.

— Cum aşa?

— Nu tu ai construit fortul?

— Cu ajutorul lui Martin.

— Sigur, convingându-l să nu se amestece, zâmbi Cait.

Îmi cunosc eu fratele! Cu oamenii e o minunăţie, da să nu-i dai un ciocan pe mână, că…

Mâncarea sosi; era delicioasă, aşa cum Cait se şi aşteptase. După masă au băut două ceşti de cappuccino, stând de vorbă bine dispuşi. Orele treceau pe nesimţite. Cait nu-şi amintea când râsese ultima oară atât de bine.

Când în sfârşit se uită întâmplător la ceas, fu şocată să vadă că era trecut de zece.

— N-aveam idee că s-a făcut atât de târziu! exclamă ea. E timpul să mă duc acasă.

Trebuia să se trezească la ora cinci. Joe achită nota şi ieşiră în noaptea de decembrie, senină şi rece, cu cerul spuzit de stele.

— Ţi-e frig? o întrebă el, în timp ce aşteptau ca valetul să le aducă maşina.

— Deloc.

Totuşi, Joe o cuprinse cu braţul pe după umeri, strângând-o lângă el.

Cait nu protestă. I se părea foarte firesc să stea astfel. După ce maşina sosi, porniră spre casa lui Cait, în tăcere. Când ajunseră, Cait se întrebă dacă să-l invite pe Joe la o cafea, apoi se răzgândi. Băuseră destule cafele, iar a doua zi aveau amândoi de lucru. Şi, mai important, Joe putea înţelege greşit invitaţia. Era un vechi prieten şi nimic mai mult, iar Cait dorea ca lucrurile să rămână astfel. Se întoarse spre el, zâmbindu-i.

— M-am simţit minunat. Îţi mulţumesc mult.

— N-ai de ce, Cait. O să ne întâlnim din nou.

Fu uimită să-şi dea seama cât o tenta gândul la încă o seară cu Joseph Rockwell. Îl subestimase. Oare…?

— Şi ar mai fi un lucru pe care mi-ar plăcea să-l încerc din nou, spuse el, cu un licăr ştrengăresc în ochi.

— Să încerci din nou…?

Joe o cuprinse cu braţul şi, un moment, se priviră cu răsuflarea tăiată.

— Deşi nu ştiu dacă am vreo şansă, fără a oferi în schimb câteva poze de baseball.

Cait înghiţi în sec.

— Vrei să mă săruţi?

Joe dădu din cap. Ochii păreau să-i devină mai întunecaţi, mai intenşi.

— În amintirea timpurilor de demult.

Mâna lui îi mângâie curba gâtului, mişcându-şi încet degetul mare spre adâncitura delicată de la baza acestuia.

— Atunci… desigur. În amintirea timpurilor de demult. Era uimită să simtă cum îi reacţiona inima când şi-l imagina pe Joe îmbrăţişând-o… sărutând-o.

Gura lui începu să coboare încet spre a ei, scăldându-i pielea în respiraţia caldă.

— Ţine minte, şopti Cait, când buzele lor fură gata să se atingă. În amintirea…

— Am să ţin minte.

Sărutul începu încet, intensificându-se treptat. Când se sfârşi, mâinile lui Cait se încleştaseră de gulerul lui Joe.

Degetele acestuia i se înfipseseră în păr, încurcate printre buclele scurte şi mătăsoase, spre a-i cuprinde ceafa.

Un dulce val de bucurie o străbătu prin toată fiinţa. Cait simţea o emoţie clocotitoare, o izbucnire fierbinte, cum niciodată nu mai cunoscuse.

Apoi, Joe o sărută încă o dată…

— Ţine minte… repetă Cait, când el îşi desprinse gura de a sa, potrivindu-şi-o în curba delicată a gâtului ei.

Joe inspiră de câteva ori, întretăiat, înainte de a întreba:

— Ce trebuia să ţin minte?

— Da… o… te rog… ţine minte…

Ridicând capul, Joe îşi rezemă uşor mâinile pe umerii ei.

— Ce e atât de important încât vrei să nu uit? şopti el.

Nu Joe trebuia să ţină minte, ci Cait. Involuntar, o spusese cu voce tare. Clipi din ochi, nehotărâtă, apoi înclină capul, privindu-şi mâinile, privind orice, numai pe el nu.

— Că… îl iubesc pe Paul.

Urmă un moment de tăcere. Un moment penibil.

— Just, răspunse el scurt. Îl iubeşti pe Paul.

Îi dădu drumul, lăsându-şi braţele să cadă pe lângă trup. Cait ezită, stânjenită.

— Îţi mulţumesc din nou pentru minunata cină… reluă ea, strângând în mână clanţa portierei, nerăbdătoare să scape.

— Oricând, replică el acid, cu mâinile încleştate pe volan.

— Pe curând.

— Pe curând.

Cait coborî din maşină, rămânând conştientă de prezenţa lui până descuie uşa blocului şi intră. Se duse repede până în apartamentul ei, aprinzând luminile pentru ca Joe să ştie că ajunsese cu bine în casă.

Apoi, încet, îşi scoase mantoul şi îl agăţă cu grijă în şifonier. Când privi pe fereastră, Joe plecase.

Era o dimineaţă febrilă. Cu coada ochiului, Cait îl văzu pe Joe sosind. Discută ceva cu maistrul, consultând un plan scos dintr-un cilindru lung şi îngust, apoi maistrul dădu din cap şi Joe plecă, fără o singură privire în direcţia lui Cait.

O duru.

Măcar i-ar fi putut adresa un gest de salut. Dar dacă voia s-o ignore, cu atât mai bine. Şi ea avea să procedeze la fel.

Ce prostie făcuse, lăsându-l s-o sărute! Nici acum nu înţelegea ce-o apucase. Dacă auzea, Paul ar fi putut crede că Joe o interesa cu adevărat. Ceea ce, desigur, nici nu intra în discuţie.

Bursa se închise cu indicele Dow Jones ajuns la 2600 de puncte, după o rundă de negocieri însufleţite. Ziua de muncă luase sfârşit.

Aşa cum se aşteptase Cait, Lindy o căută aproape imediat.

— Ei, cum a fost cina?

— Plăcută.

— Unde te-a dus? La „Sam’s Bar and Grill”, aşa cum te aşteptaseşi?

— De fapt, nu, răspunse Cait dregându-şi vocea, jenată că putuse să sugereze aşa ceva. M-a invitat la „Henry’s”, spuse ea – mai tare decât ar fi fost necesar, căci tocmai intrase Paul. O învredinci cu o privire la fel de interesată ca şi cum s-ar fi uitat la zugrăveala care se usca pe pereţi.

— La „Henry’s”, repetă Lindy. Te-a dus la „Henry’s”? Dar e unul dintre cele mai elegante restaurante din oraş! Trebuie să-l fi costat o avere.

— N-am de unde să ştiu. Pe listă nu erau trecute preţurile.

— Glumeşti. Pe mine nu m-a invitat nimeni într-un local atât de scump. Ce-ai comandat?

— Somon la grătar.

Cait continua să-l studieze pe Paul, în căutarea vreunui semn că asculta conversaţia. Şeful ei stătea la birou, citind un raport despre avantajele fiscale ale parteneriatelor pe termen scurt. Cait îl citise în timpul săptămânii şi i-l recomandase şi lui.

— A fost bun? continuă Lindy cu întrebările.

Cait avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama că prietena ei continua să se intereseze despre cină.

— Excelent. De ani de zile n-am mai mâncat un peşte atât de gustos.

— Şi pe urmă ce-aţi făcut. Cait îşi privi prietena.

— De ce crezi că am făcut şi altceva? Am mâncat de cină, am conversat, apoi m-a dus acasă. Nu s-a mai întâmplat nimic. Înţelegi? Nimic.

— Dacă aşa zici tu… murmură Lindy, privind-o bănuitoare. De ce insişti atât de mult?

— Fiindcă vreau să-ţi intre bine-n cap că nu s-a întâmplat nimic. Joseph Rockwell e un vechi prieten de-al meu şi atâta tot.

Paul ridică privirea de pe raport, întâlnind un moment ochii lui Lindy, înainte de a întoarce încet capul spre Cait.

— Te deranjăm, Paul? se interesă Cait, veselă. Dacă vrei, mergem să vorbim în hol.

— Nu, nicio problemă. Nu vă faceţi griji.

Mutându-şi privirea pe lângă ele, spre uşă, Paul se ridică în picioare.

— Bună, Rockwell.

— Întrerup o şedinţă? întrebă Joe fără interes, intrând în birou.

— Nu, răspunse Paul, stăteam doar şi noi de vorbă... Intră. E vreo problemă?

— Nu tocmai. Dar aş vrea să-ţi arăt ceva, în camera de alături.

— Vin imediat.

Din mers, Joe îi adresă lui Cait un zâmbet rece.

— Bună, Cait.

— Joe.

Inima îi bătea cu putere, ceea ce era complet ridicol. Probabil pentru că se simţea jenată. Joe era un prieten, un vechi vecin de cartier, faptul de a-l fi lăsat s-o sărute nu însemna că între ei era – sau avea să fie vreodată – o relaţie romantică. Şi cu cât îl făcea mai repede să înţeleagă asta, cu atât mai bine.

— Joe şi Cait au luat cina împreună aseară, îi spuse Lindy lui Paul. A invitat-o la „Henry’s”.

— Ce frumos, comentă Paul, mult mai preocupat de problemele de construcţii ale lui Joe decât de întâlnirile lui Cait.

— Ne-am simţit bine, nu-i aşa? o întrebă Joe.

— Da, foarte bine, răspunse ea înţepată.

Joe aşteptă ca Paul să iasă, după care se apropie şi o sărută pe obraz. În sfârşit, anunţă suficient de tare ca să audă toată lumea din jur:

— Ai fost incredibilă!

Capitolul 4

— Parcă spuneai că nu s-a întâmplat nimic, comentă Lindy, privind atentă faţa înroşită a lui Cait.

— Şi nici nu s-a întâmplat!

Cait era atât de furioasă încât îi venea să-i ardă lui Joe Rockwell un şut în fluierul piciorului, aşa cum merita. Cum îşi permitea să spună ceva atât de… atât de jenant, în faţa lui Lindy?! Probabil că-l auzise şi Paul!

— Şi-atunci, ce-a vrut să spună?

— De unde să ştiu eu? se răsti Cait. Un sărut scurt, acolo, şi vorbeşte de parcă…

— Te-a sărutat? întrebă brusc Lindy, îngustându-şi ochii. Şi tocmai mi-ai spus că nu e nimic între voi!

— Doamne fereşte, parcă sărutul ăla a însemnat ceva? Doar un pupic amical…

De acord, exagera, dar n-avea încotro.

În timp ce vorbea, Cait îşi aduna lucrurile în servietă. Îi trânti capacul şi-şi luă haina, îmbrăcându-se cu mişcări repezite şi neelegante.

— Weekend plăcut, îi ură ea crispată lui Lindy, fără a înţelege prea bine de ce se simţea atât de supărată pe ea. Ne vedem luni.

Porni spre uşă, dar în dreptul lui Joe se opri.

— Voiai ceva, iubito? o tachină el.

— Eşti un nesuferit!

Joe păru de-a dreptul dezamăgit.

— Şi josnic şi dezgustător nu sunt?

— Ba da, şi alea!

Zâmbind cu gura până la urechi, aşa cum Cait se şi aşteptase, Joe replică:

— Mă bucur să aud.

Cait îşi stăpâni o replică furioasă. Nu-i folosea la nimic să se angajeze într-o luptă verbală cu Joe Rockwell. Fierbând de furie, porni spre lift şi apăsă nervoasă pe buton.

— Eu am să mai întârzii diseară, iubito, mai strigă Joe pe urmele ei, în timp ce uşile se închideau.

Glumea. Trebuia să glumească. Niciun om în toate minţile nu i-ar fi putut pretinde să-l invite în casa ei, după figura pe care i-o făcuse. Nici chiar impertinentul de Joe Rockwell.

Acasă, Cait făcu un duş, îşi uscă părul şi luă pe ea un pulover şi o pereche de blugi. În general, serile de vineri erau liniştite. Tocmai ronţăia dintr-un covrig, privind prin frigiderul deprimant de gol, când auzi o bătaie în uşă.

Nu putea fi Joe.

Era Joe, cu o cutie de pizza într-o mână şi o sticlă de vin în cealaltă. Cait îl privi cu ochi mari, prea stupefiată de îndrăzneala lui ca să vorbească.

— „Am venit de prin nămeţi, să aducem daruri multe, la fetiţe şi…” recită Joe, oferindu-i cu multă ceremonie pizza şi vinul.

— Ascultă băi… băi nebunule, e nevoie de mult mai mult decât o pizza ca să te achiţi pentru nesimţirea de azi după-amiază.

— Haide, Cait, fii şi tu mai veselă!

— Mai veselă! îmi vine să… să…

— Să-mi dai cu pizza-n cap? Nu te-aş sfătui, e cu brânză topită.

— Da’ ştiu că ai tupeu! se răsti Cait, cu mâinile în şolduri, ştiind că ar fi trebuit să-i trântească uşa-n nas. Şi ar fi făcut-o, dar pizza mirosea atât de delicios, încât îi era cam greu să rămână mult timp indignată.

— Bine, recunosc, spuse Joe, cu regret sincer în ochii lui albaştri. Am întrecut măsura. Ai dreptate, sunt un idiot. Nu pot face altceva decât să-ţi cer iertare.

Deschise cutia de pizza, iar Cait văzu cea mai pufoasă şi mai ispititoare minunăţie din câte se puteau prepara. Peste blat se îngrămădeau nu mai puţin de zece umpluturi tentante, acoperite toate cu un strat gros de brânză

fierbinte.

— Îmi accepţi umilele scuze? continuă Joe, plimbându-i pizza pe sub nas.

— Asta are şi anşoa?

— Doar jumătate din ea.

— Atunci te iert.

Îl luă de cot şi-l conduse în bucătărie, unde scoase din dulap două farfurii, cuţite, furculiţe şi şerveţele, recapitulând în minte toate crimele lui Joe.

— Nu mi-a venit să cred că ai fost în stare să spui aşa ceva, mormăi ea, clătinând din cap. Ai putea măcar să-mi explici de ce ai găsit de cuviinţă s-o spui în faţa lui Paul. Lindy începuse deja să mă ia la descusut. Îţi dai seama ce-or crede acum, ea şi Paul?

Scoase din dulap două pahare şi le puse lângă farfurii.

— Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai prost.

— Niciodată? întrebă Joe, căutând un tirbuşon prin sertare.

— Niciodată. Şi nu cred că o pizza e de-ajuns ca să asigure o pace de durată.

— Nici n-aş visa.

— Este un început, dar pentru pozna asta mi-eşti dator cu vârf şi-ndesat, Joseph Rockwell.

— Voi fi cuminte, promise el, cu un licăr jucăuş în ochi. Scoase îndemânatic dopul, mirosi vinul, apoi umplu ambele pahare.

Cait îşi trase un scaun cu spătar de răchită şi se aşeză.

— Paul a spus ceva după ce-am plecat?

— În legătură cu ce? întrebă Joe, aşezându-se şi el.

— În legătură cu mine, bineînţeles, mârâi ea, în timp ce tăia cu cuţitul două felii de pizza.

Joe îi oferi paharul cu vin.

— Nu tocmai, răspunse el.

— Nu tocmai? se opri ea din mutatul feliilor pe farfurii, ridicând ochii. Asta ce vrea să-nsemne?

— Numai că n-a spus prea multe despre tine.

O tachina, aşteptându-i reacţia, dar Cait era atât de dornică să afle ce spusese Paul încât îşi călcă mândria în picioare.

— Repetă-mi tot ce-a spus, îi ceru ea. Cuvânt cu cuvânt. Joe tocmai luase o îmbucătură de pizza, silind-o să aştepte până înghiţi.

— Parcă a zis că-i explicaseşi că noi doi ne cunoaştem de mult… Cait se îndreptă de spate, prea curioasă ca să-şi ascundă interesul.

— Şi părea preocupat? Gelos?

— Paul? Nu, cel mult plictisit.

— Plictisit… repetă ea, înfrântă, cu umerii căzându-i. Jur că omul ăsta nu m-ar băga în seamă nici dacă m-aş preumbla goală prin birou.

— Bună idee, şi cu şanse de reuşită. Poate n-ar strica să exersezi mai întâi prin casă, până prinzi mişcarea. Dacă ai intenţii serioase, te ajut cu plăcere.

Joe vorbea pe tonul cel mai nonşalant, ca şi cum i-ar fi propus un abonament la televiziunea prin cablu.

— Pentru asta există prietenii. Ai nevoie de ajutor la dezbrăcat?

Cait sorbi din paharul cu vin, pentru a-şi ascunde un zâmbet. În douăzeci de ani, Joe nu se schimbase deloc. Era la fel de glumeţ şi spiritual.

— Ce-am mai râs.

— Da’ eu nu glumeam! Ne vom imagina că sunt Paul, şi…

— Mi-ai promis că vei fi cuminte! Joe îşi mişcă sugestiv sprâncenele.

— Voi fi. Aşteaptă, numai.

Cait simţi că se înroşea în obraji. Îşi coborî repede privirea spre farfurie.

— Joe, termină! Mă faci să roşesc şi nu pot suferi asta. Ajung să arăt ca o pătlăgea coaptă!

Îşi ridică felia de pizza şi muşcă din ea, începând să

mestece gânditoare.

— Nu te înţeleg. De fiecare dată când am impresia că te-am descifrat, îmi faci câte o nouă surpriză.

— Ca de pildă…?

— De pildă, ieri. M-ai invitat la cină, dar nici n-aş fi visat să mă duci la un restaurant atât de elegant ca „Harvey's". Toată seara ai fost un gentleman perfect, iar azi te-ai purtat…

— Josnic şi dezgustător.

— Exact, dădu ea din cap cu convingere. Când eşti întruchiparea farmecului şi a culturii, când mă sâcâi cu poantele tale…

— Îmi place să tachinez, ai uitat?

— Problema e că nu ştiu la ce să mă aştept.

— Ăsta-i farmecul meu, replică el, luând încă o felie de pizza. Se spune că femeile adoră imprevizibilul la bărbaţi.

— Nu şi femeia asta, se grăbi ea să-l informeze. Trebuie să ştiu cum stăm.

— Faţă-n faţă, la masă.

— Joe, te rog, nu glumesc. Nu pot accepta să-mi mai faci figuri ca aia de azi. Douăzeci şi opt de ani am trăit o viaţă normală şi ordonată. Două zile cu tine au fost de ajuns ca să-mi facă praf reputaţia în cadrul companiei. Nu mai pot intra în birou cu fruntea sus. Aud oamenii şuşotind şi ştiu că despre mine vorbesc.

— Despre noi, o corectă el. Vorbesc despre noi.

— Cu atât mai rău. Dacă ţin morţiş să vorbească despre mine şi un bărbat, aş prefera să fie Paul. Şi-n fond, cât vor mai dura lucrările astea de renovare?

— Nu mai avem mult.

— În ritmul de-acum, Webster, Rodale & Missen vor avea sediul pe Lună.

— Promit că până la sfârşitul anului terminăm.

— Da, dar câtă încredere pot avea în promisiunile tale? replică ea, smulgându-i din mână un teanc de

corespondenţă pe care Joe începuse să-l frunzărească.

— Asta ce e? întrebă el, prinzând din zbor o hârtie care se desprinsese.

— O listă pentru Crăciun. Mâine merg la cumpărături.

— Ar fi trebuit să m-aştept că şi pe astea ţi le faci organizat, comentă el, pe un ton nu tocmai politicos.

— Toată viaţa am fost organizată. Slabe şanse să-mi schimb obiceiul tocmai acum.

— Tocmai de-asta vreau să te destinzi puţin, preciză el, continuând să studieze lista. La ce oră te duci?

— Am de gând să fiu acolo la opt, când se deschid magazinele.

— Cred că ai scris pe hârtie totul, ca să nu uiţi nimic.

— Bineînţeles.

— Mi se pare logic.

Remarca lui o surprinse. Joe continuă să parcurgă lista, şi deodată exclamă:

— Da eu nu-s aici!

Scoase din buzunarul cămăşii un pix şi-şi adăugă numele.

— Vrei să-ţi spun cam ce mi-ar plăcea?

— Ştiu deja ce-am să-ţi cumpăr. Joe îşi arcui sprâncenele:

— Serios? Sper că n-ai să spui: „nimic”.

— Nu, va fi ceva mult mai potrivit pentru tine: o botniţă sau un căluş.

— Caitlin, iubito, dar mă răneşti! replică el, cu un zâmbet drăcesc de fermecător, care-o făcu pe Cait să se topească toată. Asta-i mai lipsea! Avea toate motivele să fie supărată pe el.

— Tu ţi-ai terminat cumpărăturile? întrebă ea, încercând să evite subiectele delicate.

— Nici nu le-am început. Ştii, în fiecare an am intenţii serioase, ca de pildă să încep din timp, ca să găsesc cele mai potrivite cadouri pentru nepoate şi nepoţi, dar niciodată nu reuşesc. De obicei, în Ajunul Crăciunului mă ajunge panica şi o iau la goană ca un nebun prin magazine,

cumpărând tot ce-mi cade în mână. Anul trecut am uitat hârtia de ambalaj. M-a salvat maică-mea.

— Mă îndoiesc că ar avea vreun rost să-ţi sugerez să fii mai organizat.

— Niciodată n-am timp destul.

— Şi acum ce faci? Ai putea să-ţi scrii lista, s-o respecţi şi să-ţi găseşti timp pentru cumpărături.

— Draga mea Cait, asta-i o invitaţie să vin mâine cu tine?

— Ăă…

Cait nu se gândise la aşa ceva, însă n-ar fi avut nicio obiecţie, dacă Joe se comporta civilizat.

— Eşti binevenit, cu o condiţie.

— S-auzim.

— Fără bancuri, fără farse ca azi, şi fără nici cea mai mică tachinărie. Dacă spui unei singure persoane că am fi căsătoriţi, voi pleca în clipa aia de lângă tine – şi să ştii că nu glumesc!

— Ne-am înţeles! declară el, făcându-şi ceremonios o cruce peste inimă.

— Mai întâi umezeşte-ţi degetele, îi ceru Cait.

În clipa când rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama cât de ridicol sunau, ca şi cum ar fi avut din nou, ea opt ani, iar el zece.

— Sau, mai bine nu…

Cu o sclipire veselă în ochi, Joe se ridică să-şi ducă farfuria la chiuvetă.

— Jur că-i mare păcat că eşti atât de îndrăgostită de Paul, spuse el. Dacă nu sunt atent, m-aş putea îndrăgosti eu însumi de tine.

Şi, cu aceste cuvinte, o sărută pe obraz şi ieşi pe uşă.

Apăsându-şi obrazul cu degetele, Cait trase aer în piept, adânc, tremurător, şi aşteptă până auzi uşa închizându-se. Abia atunci expiră, în rafale întretăiate, ca şi cum ar fi uitat cum să respire corect.

— O, Joe… şopti.

Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Joe să se îndrăgostească de ea. Nu că n-ar fi fost chipeş, drăguţ şi fermecător. Dar nu era pentru ea. Personalităţile lor erau diametral opuse. Joe era imprevizibil, făcea întotdeauna cele mai neaşteptate lucruri, câtă vreme viaţa lui Cait mergea ca un ceasornic.

Îl plăcea pe Joe, dar un regim constant de farse de-ale lui ar fi adus-o curând la casa de nebuni.

Ridicându-se, Cait închise cutia de pizza, introducând ceea ce mai rămăsese în frigider. Tocmai punea farfuriile în spălătorul de vase, când auzi telefonul. Se spălă repede pe mâini şi răspunse.

— Alo?

— Cait, Paul la telefon.

Fu atât de surprinsă, încât scăpă receptorul din mână. Prinzându-l în cădere, se împiedică de uşa deschisă a maşinii de spălat vasele, lovindu-se la fluierul piciorului. Îşi înghiţi ţipătul de durere, în timp ce smucea spre ea cablul telefonului.

— Scuză-mă, scuză-mă! exclamă, după ce salvă receptorul. Paul? Mai eşti la aparat?

— Da, aici sunt. Am picat într-un moment nepotrivit? Pot reveni mai târziu, dacă te deranjez. Ai cumva musafiri? N-aş vrea să-ţi stric petrecerea, dau…

— A, nu, nicio problemă. Nu ştiam că ai numărul meu… Dar, în fond, suntem colegi de aproape un an…

De unsprezece luni şi patru zile – deşi nici nu se gândise să le numere!

— Evident, numărul figurează în dosarul meu personal. Paul ezită, iar Cait se aplecă să-şi frece piciorul lovit.

Vânătaia era un preţ neînsemnat, câtă vreme Paul îi telefonase!

— Motivul pentru care te-am sunat…

— Da, Paul? îl încurajă ea, văzând că se oprise. Tăcerea se prelungi, până când Paul se îndură să-i spună:

— Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai dat articolul despre avantajele fiscale ale parteneriatelor limitate. A fost un gest de mare consideraţie din partea ta şi îţi sunt foarte recunoscător.

— Oricând. Ştii, am citit mult pe tema asta. Mai există câteva articole recente cu acelaşi subiect. Dacă vrei, le pot aduce săptămâna viitoare.

— Sigur. Ar fi excelent. Îţi mulţumesc încă o dată, Cait. La revedere.

Şi închise, lăsând-o cu receptorul în mână.

Pe buzele lui Cait se ivi încet un surâs încrezător. Cu un mic strigăt de triumf, aruncă prin aer receptorul, îl prinse la spate şi-l puse, cu un gest ceremonios, în furcă.

— Joe! strigă ea, a doua zi dimineaţă, deschizând uşa apartamentului. Îmi vine să te sărut!

— Nu te opresc! replică el, desfăcând braţele.

Era îmbrăcat în blugi albiţi şi o geacă de piele lungă până la şolduri, de culoarea bronzului. Cait îi ignoră invitaţia.

— Aseară m-a sunat Paul!

Nici măcar nu încerca să-şi stăpânească emoţia. Îi venea să sară-n sus şi să danseze, cântând cât o ţinea gura.

— Paul? repetă Joe surprins.

— Da. Imediat după ce ai plecat tu. Mi-a mulţumit pentru că-i dădusem un articol interesant pe care l-am găsit într-un ziar de afaceri şi – asta-i vestea cea mai bună – a întrebat dacă eram singură… înţelegi, îl interesează!

— Dacă erai singură? întrebă Joe, încruntându-se. Ce legătură are una cu alta?

— Nu-ţi dai seama?

Cu toată inteligenţa lui, Joe putea fi uneori de-a dreptul obtuz.

— Voia să ştie dacă erai şi tu aici, cu mine. E logic, nu? Paul este gelos, numai că încă nu-şi dă seama. O, Joe, nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată atât de fericită! De ani şi

ani şi ani…

— Fiindcă ţi-a telefonat Paul Jamison?

— Nu mai fi aşa de sceptic. E exact pasul pe care-l aşteptam de-atâtea luni. Paul m-a observat în sfârşit, şi totul numai datorită ţie!

— Bine măcar că-mi acorzi şi mie un merit, comentă Joe, fără să pară deloc încântat.

— E pur şi simplu incredibil, continuă Cait. Cred că o clipă n-am închis ochii, toată noaptea. Vorbea pe un ton pe care nu i l-am mai auzit. Aşa… profund, personal… Nu ştiu cum să-l descriu… Pentru prima oară într-un an de zile, Paul şi-a dat seama că sunt o fiinţă vie!

— Mergem să facem cumpărăturile de Crăciun sau nu? întrebă brusc Joe. Ce naiba, Cait, nu m-aş fi aşteptat să te entuziasmezi aşa numai pentru un tâmpit de telefon.

— Dar n-a fost un telefon ca oricare altul, îi reaminti Cait, luându-şi dintr-o singură mişcare mantoul şi poşeta. A fost un telefon de la Paul.

— Parc-ai fi o şcolăriţă toantă, se încruntă Joe.

Cait, însă, n-avea de gând să-şi piardă buna dispoziţie numai din cauza dracilor lui Joe. Paul o sunase acasă şi era sigură că astfel începea adevărata lor relaţie. Urma s-o invite la masă, şi pe urmă…

În faţa casei staţiona o camionetă uriaşă, cu roţi gigantice. Exact tipul de autovehicul pe care se aşteptase să-l aibă Joe în seara când o invitase la „Henry’s”.

— Asta-i maşina ta? întrebă ea, neputându-şi stăpâni râsul.

— E ceva în neregulă cu ea?

— Nu, nimic – dar Joe, sincer, eşti atât de previzibil!

— Parcă ieri spuneai altceva.

Cait zâmbi, în timp ce Joe deschidea portiera, cobora o scăricică şi o ajuta să se urce în cabină. Îşi încheie centura de siguranţă, cu un gest vioi. Era atât de fericită încât toate i se păreau încântătoare în dimineaţa aceea.

— Ai de gând să-ţi ştergi zâmbetul ăsta de pe buze până n-o să creadă cineva că ai luat o supradoză de vitamine? bombăni Joe.

— Ei, da’ arţăgoşi mai suntem în dimineaţa asta!

— Încotro? întrebă el, pornind motorul.

— La oricare dintre marile mall-uri comerciale. Tu decizi. Ţi-ai făcut lista?

Joe se bătu peste inimă.

— O am în buzunarul de la piept.

— Perfect. Te-ai hotărât ce vrei să cumperi şi pentru cine? Zâmbetul lui fu o idee cam strâmb.

— Nu tocmai. Mă gândeam să te urmez şi să iau exemplu de la tine. Ştii ce vrei să-i iei mamei tale? Pe a mea mi-e al naibii de greu s-o mulţumesc. Anul trecut, am sfârşit prin a-i cumpăra mâncare pentru pisici. Are cinci ale ei şi numai Dumnezeu ştie câte pisici fără stăpân mai hrăneşte.

— Măcar ai avut o idee practică.

— Mă rog, şi asta, plus faptul că la ora când mi-am început eu cumpărăturile de Crăciun nu mai era deschis decât un supermarket.

Cait râse:

— Nu zău…?!

— Auzi, eram disperat, şi până să-mi începi cu predicile află că mama s-a bucurat enorm de mâncarea pentru pisici şi cele două cotlete!

— Nici nu mă îndoiesc, zâmbi din nou Cait.

Constata că, în compania lui Joe, zâmbea din ce în ce mai mult. Ce chestie, să-i cumpere mamei lui cotlete de Crăciun!

— Ai putea să-mi dai şi mie câteva idei? Ţi-am spus, mama mea e greu de mulţumit.

— Sinceră să fiu, nici eu nu am prea multă imaginaţie. Mamei mele îi cumpăr în fiecare an acelaşi lucru.

— Şi anume?

— Cupoane telefonice interurbane. Ca să-i poată telefona

surorii ei din Dubuque şi unei colege de liceu din Olathe, Kansas. Sigur, din când în când mă sună şi pe mine.

— Bun, deci cu mamele am rezolvat-o. Cum rămâne cu Martin? Lui ce-i cumperi?

— Un vultur de bronz.

Alesese acest cadou în vara trecută, când participase la o slujbă duminicală în biserica lui Martin. În prima parte a predicii, Martin folosise nişte vulturi ca să ilustreze un anumit aspect al credinţei.

— Un vultur, repetă Joe. Ai vreun motiv anume?

— D-daaa… murmură ea, nedorind să intre în amănunte. E o poveste lungă, dar întâmplător şi mie îmi plac vulturii.

— Mai ai şi alte idei de împărtăşit?

— Să cumperi hârtia de împachetat la vânzările de după Crăciun. Se dă la jumătate de preţ şi ţi-e foarte uşor s-o ţii sub pat.

— Bună idee. Am s-o ţin minte pentru la anul.

Joe alese Northgate, cel mai apropiat mall de apartamentul lui Cait. Parcarea începuse deja să se umple, şi era abia opt şi câteva minute.

De astă dată, nu mai pierdu vremea cu scăriţa, cuprinzând-o pe Cait de talie ca s-o ajute să coboare din maşină.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că sunt previzibil? o întrebă el, cu o privire de reproş.

Suspendată în aer, cu mâinile pe umerii lui, Cait se simţea mică şi vulnerabilă.

— Nimic. Doar că-mi imaginasem că circuli cu o camionetă din asta ca un tanc Sherman şi am avut dreptate.

— Te deranjează tipul meu de maşină? se încruntă Joe.

— Nu, deloc. Ce-i cu tine azi, Joe? Eşti aşa de sensibil…

— Nu-s sensibil deloc! se răsti el.

— Bine. Atunci vrei, te rog, să mă laşi jos?

Mâinile lui mari îi strângeau aproape dureros mijlocul,

deşi Joe nu părea să-şi dea seama. Cait nu înţelegea ce anume îl înfuriase. Decât, poate, faptul că-i telefonase Paul – ceea ce n-avea niciun sens. Poate că, la fel ca majoritatea bărbaţilor, Joe detesta cumpărăturile.

O lăsă încet jos, pe asfalt, eliberându-i mijlocul fără tragere de inimă.

— Pauză de-o cafea, anunţă el, ursuz.

— Dar abia am sosit! Joe expiră zgomotos.

— Nu contează. Am nevoie de ceva care să mă calmeze. Dacă avea nevoie de cafeină încă de la ora aia, Cait se întrebă cum avea să reziste până la amiază. Magazinele se aglomerau repede în acea perioadă a anului, mai ales sâmbăta.

Pe la ora douăsprezece, se convinsese: lui Joe îi displăceau cumpărăturile de Crăciun la fel de mult pe cât se aşteptase ea.

— Gata, pân-aici, se plânse el, după al treilea drum la maşină pentru a-şi lăsa acolo prăzile.

— De acord, râse Cait. Magazinul ăsta devine o casă de nebuni.

— Mâncăm ceva? propuse Joe. Undeva cât mai departe – în Tibet, la o adică…

Râzând din nou, Cait îl luă de braţ.

— Bună idee.

Afară, văzură câteva maşini dând târcoale parcării în aşteptarea eliberării unui loc. Trei şoferi se repeziră să-l ocupe pe cel degajat de Joe. Două maşini fură cât pe ce să se ciocnească. Şoferul uneia sări jos, ameninţându-l cu pumnul pe celălalt.

— Atâta despre bunătate şi pace, comentă Joe. Crăciunul scoate la iveală tot ce au unii mai rău în ei, pot să jur.

— Dar şi ce au mai bun, îi aminti Cait.

— Sincer să fiu, nu ştiu ce legătură subtilă au cu Crăciunul toate magazinele astea aglomerate, certurile la coadă şi spiritul comercial, bombăni el, în timp ce claxona o

maşină care se înfipsese în faţa lui.

— Ba eu cred că au legătură, replică încet Cait. Imaginează-ţi străzile din Bethleem, mulţimile, zgomotul…

— Unde vrei să mâncăm? schimbă Joe subiectul, în timp ce maşina se târa ca melcul prin traficul aglomerat.

Îl privi cu un zâmbet senin.

— Oriunde. Prin zona asta sunt câteva restaurante excelente. Alege tu localul, dar lasă-mă ca acum să fac cinste eu.

— Despre plată vorbim mai încolo. Pe moment, mă interesează mai mult să ies din înghesuiala asta până nu murim de bătrâneţe.

— Nu cred că mai durează mult, spuse Cait, zâmbind. Joe îi zâmbi şi el.

— Nici eu.

Continuă s-o privească, până când cineva din spatele lor claxonă nervos. Şirul maşinilor se pusese din nou în mişcare. Joe apăsă imediat pe accelerator.

Cait nu ştia ce anume găsea Joe atât de fascinant la ea, decât poate părul ciufulit. Nu se mai pieptănase de când ieşise din casă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ce te face să crezi că s-a-ntâmplat ceva?

— Felul în care te tot uiţi la mine…

— A, asta… răspunse Joe, cotind în parcarea unui restaurant. Nu cred că am apreciat vreodată corect cât de fermecător arăţi.

Cait roşi, mutându-şi privirea.

— Sunt sigură că te înşeli. Nu-s deloc drăguţă. Uneori m-am întrebat dacă Paul mă observa mai repede, în caz că eram mai atrăgătoare.

— Ai încredere-n mine, Ochi Luminoşi, replică Joe, oprind motorul. Eşti destul de drăguţă.

— Pentru ce anume?

— Uite, pentru asta.

Şi, aplecându-se peste scaun, îi captură gura cu a lui.

Capitolul 5

— Aş… vrea să nu fi făcut asta, şopti Cait, deschizând încet ochii.

În materie de sărutări, Joe era foarte abil. Extrem de abil. Săruta mai bine decât oricare alt bărbat care o mai sărutase – dar asta nu schimba faptul că era îndrăgostită de Paul.

— Ai dreptate, murmură el, deschizând portiera şi coborând din cabină. Nu trebuia s-o fac.

Ocoli maşina şi deschise portiera de lângă Cait, smucind-o mai tare decât ar fi fost cazul.

Cait se încruntă, mirată de strania lui stare de spirit. La niciun minut după ce o sărutase, era din nou nervos şi repezit.

— Mi-e foame, lătră Joe, coborând-o brusc pe trotuar. Uneori, când n-am mâncat de mult timp, mă port iraţional.

— Înţeleg.

Deci, era clar: data viitoare când se ducea undeva cu Joseph Rockwell, trebuia să se asigure că mai întâi mânca pe săturate.

Restaurantul era plin, iar Joe îi dădu recepţionerei numele lor, pentru a le adăuga pe lista clienţilor care aşteptau. Aşezându-se pe ultimul scaun liber din hol, Cait începu să scotocească prin geanta mare de piele neagră.

— Ce cauţi acolo, uraniu? glumi Joe.

— Crochete, răspunse ea. Dacă-ţi pierzi uzul raţiunii când ţi-e foame, poţi face cine ştie ce prostie, şi n-am niciun chef să mă faci de râs.

Continuă să caute cu aceeaşi înverşunare, adăugând:

— Parcă te şi văd începând să dansezi step pe masă.

— Aşa, aş putea atrage atenţia ospătarului. Îţi mulţumesc pentru sugestie.

— Aha!

Triumfătoare, Cait scoase din fundul genţii două crochete

învelite în celofan.

— Mănâncă, ordonă ea, până nu-ţi trec prin minte şi alte nebunii.

— Vrei să spui, până nu te sărut din nou, replică el încet, aplecându-se spre Cait.

Înainte ca ea să poată reacţiona, şefa de sală se apropie de ei, cu două liste sub braţ.

— Domnul şi doamna Rockwell. Masa dumneavoastră e gata.

— Domnul şi doamna Rockwell, bombăni Cait printre dinţi, uitându-se urât la Joe; ar fi trebuit să ştie că nu putea avea încredere în el. Mă scuzaţi, domnişoară, adăugă ea, ridicându-se, dar dumnealui se numeşte Rockwell, iar eu, Marshall. Am venit să luăm masa aici doar ca prieteni.

— Înţeleg, răspunse şefa de sală. Vă rog să mă scuzaţi.

— Nicio problemă.

Cait nu voise să facă valuri, dar pe de altă parte nu-i convenea nici ca Joe să creadă că-i putea merge cu farsele lui.

Femeia îi conduse până la o masă din mijlocul salonului. În timp ce-i ţinea lui Cait scaunul ca să se aşeze, Joe îi şopti câteva cuvinte şefei de sală, care imediat aruncă o privire plină de compasiune spre Cait.

— Ce i-ai spus? şuieră aceasta, de cum rămaseră singuri la masă.

— Ce te face să crezi că i-am spus ceva? întrebă Joe, absorbit în studiul listei.

— I-ai şoptit nu ştiu ce şi pe urmă s-a uitat la mine cu milă, de parcă ar fi vrut să mă mângâie şi să-mi spună că totul va fi bine.

— Înseamnă că ştii.

— Joe, nu te ţine de jocuri cu mine! îl preveni Cait.

— Bine, dacă ţii neapărat să afli, i-am explicat că te-ai lovit la cap şi suferi de amnezie.

— Amnezie! repetă ea destul de tare pentru a atrage

atenţia clienţilor de la masa vecină. Scrâşnind din dinţi, înhăţă lista. N-avea niciun rost să se certe cu Joe. Individul era imposibil.

— Altfel, cum voiai s-o lămuresc că ai uitat de căsătorie? întrebă el, pe un ton rezonabil.

— N-am uitat de nicio căsătorie, îl informă Cait printre dinţi. Doamne sfinte, nici măcar n-a fost legală! adăugă ea mai tare, revoltată.

Îşi dădu seama că ospătăriţa stătea lângă ei, cu carneţelul şi pixul. La auzul cuvintelor lui Cait, zâmbetul femeii se şterse de pe buze, ca şi cum i-ar fi bănuit implicaţi în vreo activitate infracţională.

— Ăă… începu Cait, simţindu-se îngrozitor; nevoia de a explica o copleşea, dar de fiecare dată când încerca nu reuşea decât să complice şi mai mult situaţia. Eu iau un sandviş „club”, alese ea, privindu-l încruntată pe Joe, peste masă.

— Excelent. Iau şi eu acelaşi lucru, spuse el, închizând lista. Femeia scrise comanda şi plecă grăbită, aruncându-le încă o privire peste umăr, ca pentru a fi sigură că-i putea recunoaşte dacă o chema poliţia la o identificare.

— Uite ce-ai făcut! şopti Cait furioasă.

— Cine, eu?

— Da’ cine, eu?!? aproape că strigă ea, stupefiată. Eu i-am spus şefei de sală că m-am lovit la cap? Şi-acum, şi chelneriţa se uită la noi de parcă am fi traficanţi de droguri!

— Poftim, îi întinse Joe una dintre crochete. Mănâncă asta, ai să-ţi revii.

Cait se îndoia profund, dar luă totuşi crocheta, bodogănind în continuare.

— Calmează-te.

— „Calmează-te”! îl îngână ea. Cum să mă calmez, când tot ce spui mă face să mă simt atât de penibil?

— Îmi pare rău, Cait, crede-mă.

Spre lauda lui, arăta într-adevăr spăşit.

— Dar eşti atât de sensibilă, încât nu mă pot abţine. Sandvişurile sosiră, groase, pline cu felii de şuncă, friptură de curcan şi felurite brânzeturi. După ce se ospătă, Cait se simţi incomparabil mai bine, deşi ezita s-o recunoască. De asemenea, şi starea de spirit a lui Joe se ameliorase vizibil.

— Deci, întrebă el, rezemându-şi mâinile pe abdomen, ce planuri ai pentru restul după-amiezii de azi?

Cait nu se prea gândise.

— Cred că voi împacheta cadourile cumpărate azi-dimineaţă.

— Vrei să spui că le împachetezi înainte de Ajunul Crăciunului? Aş zice că aşa le piere tot hazul. Ce-ar fi să mergem la un film?

— La un film…?

— Amândoi suntem obosiţi, după toată înghesuiala din magazine, continuă Joe. Lângă restaurant e un cinematograf cu şase săli. Alege tu filmul pe care vrei să-l vedem.

— Cred că un film de dragoste te-ar plictisi.

— Putem vedea unul, dacă insişti, dar…

— Dar ce?

— Dar promite-mi că nu-i vei pretinde niciodată unui bărbat să vorbească la fel ca ăia de pe ecran.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Femeile îi aud pe actori declamând toate replicile alea pompoase, iar când bărbaţii adevăraţi n-o fac, sunt dezamăgite.

— Bărbaţii adevăraţi ca tine, presupun?

— Exact, confirmă el, apoi se încruntă pe neaşteptate. Lui Paul îi plac poveştile de dragoste?

Cait n-avea idee, întrucât la birou nu discutau asemenea subiecte.

— Cred că da, spuse ea, ştergându-se la gură cu şervetul. Nu e genul pe care să-l intimideze aşa ceva.

Ochii albaştri ai lui Joe se dilatară, cu surprindere şi o

undă de respect.

— Au! Deci, surioara lui Martin şi-a scos gheruţele…!

— N-am niciun fel de gheruţe, numai opinii ferme în anumite privinţe, răspunse Cait, în timp ce-şi scotea portofelul din geantă.

— Acum ce faci? întrebă Joe contrariat.

— Achit consumaţia.

Căută printre bancnote şi scoase o hârtie de douăzeci.

— E rândul meu şi insist…

Ezită, când văzu că Joe se încrunta şi mai tare.

— Sau, poate, bărbaţii adevăraţi nu le permit prietenelor lor să le facă cinste cu-o masă?

— Ba da, de ce nu? replică el caustic.

Cait abia reuşi să-şi ascundă un zâmbet. Se părea că gestul ei îi rănea lui Joe orgoliul masculin.

Se părea că avea dreptate. În drum spre casă, Joe îi smulse din mână nota de plată şi o trânti în faţa casierei, împreună cu o sumă de bani.

— Ce-a fost asta, Joe? întrebă Cait, după ce ieşiră din restaurant.

— Bine, ai câştigat. Poţi să-mi spui că am vederi învechite, dar când o femeie ia masa cu mine, eu plătesc, oricât de emancipată ar fi.

— Dar suntem numai prieteni, şi…

— Şi mă doare-n cot! Dacă vrei, ia-o ca pe-o scuză pentru situaţia penibilă în care te-am pus la sosire.

— Nu cumva faci discriminări sexuale…?

— Nu fac niciun fel de discriminări! Am numai anumite… principii.

— Înţeleg…

Atitudinea lui n-ar fi trebuit s-o surprindă. Aşa cum ea însăşi îi spusese, era extrem de previzibil.

Ţinând-o de cot, Joe o conduse spre complexul cinematografic. Filmele se adresau unei game largi de spectatori. Rulau două filme de aventuri, un Disney clasic,

un horror şi, ultimul dar nu cel de pe urmă, un foarte popular film de dragoste.

În timp ce stăteau la coadă, Cait văzu privirea lui Joe stăruind asupra afişului unuia dintre filmele de aventuri – iarăşi o poveste cu un poliţist cinstit în luptă cu corupţia din instituţiile statului.

— Cred că ăsta te-ar interesa mai mult decât filmul de dragoste.

— Ţi-am promis că tu alegi ce vedem, şi sunt un om de cuvânt. Totuşi, dacă ai alege altul, adăugă Joe, cu un zâmbet îmbietor, nu m-aş plânge.

— Sunt dispusă să aleg alt film, dar cu-o singură condiţie.

— S-auzim! se lumină el la faţă.

— Plătesc eu.

— Iar ţi-ai scos ghearele!

Cait ridică mâinile, mişcându-şi degetele ca o pisică.

— Tu hotărăşti.

— Şi nişte popcorn?

— Poţi să cumperi, dacă insişti.

— Bine, ne-am înţeles.

Când lui Cait îi veni rândul la casă, ceru două bilete pentru filmul de Disney.

— Disney…?! constată Joe şocat, când Cait îi dădu biletul.

— Mi s-a părut un compromis acceptabil.

Un moment, Joe păru gata s-o contrazică, apoi pe chip i se ivi încet un zâmbet.

— Disney… repetă el. Ai dreptate, e amuzant. Sper numai să nu fim singuri cu vârsta de peste zece ani.

Se aşezară pe ultimul rând, înfruptându-se din aceeaşi pungă mare de popcorn. Sala era plină, iar câţiva puştani se luau la întrecere pe culoarele dintre scaune. Slavă Domnului, printre spectatori erau destui adulţi, însă majoritatea îşi însoţeau copiii.

Luminile se stinseră, iar Cait luă o mână de popcorn, relaxându-se în scaun.

— Ce-mi mai place filmul ăsta!

— De câte ori l-ai văzut?

— De cinci, şase ori… Dar sunt atâţia ani de-atunci…

— Şi eu.

Începu genericul, dar zarva din sală nu scăzu prea mult.

— Nu te deranjează copiii? vru să ştie Joe.

— Cerule, nu! Mi-s foarte dragi.

— Chiar aşa?

Surprinderea lui părea cam jignitoare, iar Cait răspunse sec, lingându-şi sarea de pe degete:

— Am mai discutat asta.

— Serios? Când?

— Când ai amintit cât de mult îmi plăcea să mă joc cu păpuşile şi că te aşteptaseşi să mă găseşti măritată şi cu casa plină de copii.

— A, da, acum îmi amintesc… confirmă Joe, luând un pumn de popcorn. Ai fi o mamă foarte bună, să ştii.

Faptul că Joe spunea acest lucru era de ajuns ca să-i umple ochii de lacrimi. Şi le înghiţi, surprinsă că plângea pentru un asemenea fleac.

Când proiecţia se termină, Joe o ajută să-şi îmbrace mantoul. În timp ce ieşeau din sala aglomerată, o luă de mână, cu gestul cel mai firesc.

Un loc viran de vizavi era plin cu brazi de Crăciun. Între stâlpii porţii fusese întins un fir cu beculeţe roşii, iar dintr-un magnetofon răsunau interpretări dulcege ale celor mai celebre colinde.

— Ţi-ai cumpărat pomul? întrebă Joe, arătând cu capul spre brazi, după ce se aşează la volan şi porni motorul.

— Nu. De obicei nu împodobesc brad, din moment ce îmi petrec sărbătorile cu Martin şi familia lui.

— Aha…

— Dar tu? Sau şi pe asta o amâni până-n ajunul Crăciunului? glumi Cait.

— E destul de rău că-mi găsesc timp pentru cumpărături.

— Lucrările tale de construcţii îţi răpesc atât de mult timp?

Cait nu se prea gândise la munca lui Joe. Ştia, din comentariile sumare ale lui Paul, că avea o companie de mare succes. N-avea niciun motiv să se simtă mândră pentru realizările lui, dar… aşa se simţea.

— Când ai o firmă nu e ca şi cum ai lucra de la nouă la cinci. Sunt solicitat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar altfel nici n-aş vrea s-aud. Îmi place mult ceea ce fac.

— Mă bucur pentru tine, Joe. Mă bucur sincer.

— Atât de sincer încât să împodobeşti cu mine pomul de Crăciun?

— Când?

— În weekendul viitor.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Cait, mişcată de invitaţie, dar atunci voi fi deja în Minnesota.

— E-n regulă, îi zâmbi el. Poate data viitoare.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce Joe conducea concentrat prin traficul dens de la sfârşitul după-amiezii.

— Mi-a plăcut filmul, spuse Cait după un timp, rezistând imboldului de a-şi rezema capul pe umărul lui – oboseala era cauza, nici vorbă de altceva!

— Şi mie, răspunse el încet. Numai că data viitoare plătesc eu. Ne-am înţeles?

Data viitoare. Iar începea. Cait bănuia că Joe începea să ia prea în serios relaţia lor.

Încă mai medita la această supoziţie, când Joe opri maşina în parcarea din faţa casei ei. Coborî şi începu să-i ia pachetele în braţe. Cait reuşi să se dea jos singură, apoi îl conduse în clădire şi descuie uşa.

— M-am simţit extraordinar, îi spuse ea.

— Şi eu, răspunse Joe, înghiontind-o uşor cu pachetele, astfel încât fu nevoită să intre în living, unde lăsă cumpărăturile pe canapea. Prezenţa lui părea să se

infiltreze până în cele mai ascunse colţuri ale camerei.

— Îţi mulţumesc… pentru ziua de azi, spuse Cait, întorcându-se spre uşă, cu intenţia de a i-o deschide. În schimb, Joe o apucă de încheietura mâinii şi o trase spre el. Înainte de a apuca să protesteze, Cait se pomeni în braţele lui.

— Am să te sărut, o preveni el, cu glasul aspru şi totuşi ciudat de tandru.

— Serios?

Niciodată nu simţise mai intens apropierea unui bărbat, tăria trupului musculos lipit de al ei, mirosul curat, masculin. Propriul ei trup reacţiona printr-un amestec haotic de senzaţii învălmăşite. Dar cea mai limpede era aceea că în braţele lui se simţea bine. Şi nu ştia prea sigur de ce nu îndrăznea să-şi examineze acest sentiment.

Încet, alene, Joe se aplecă. În clipa când gura lui o atinse pe a ei, Cait scoase un sunet slab.

Joe o simţi gata să cedeze, iar mâinile lui începură să-i coboare pe şira spinării într-o mângâiere blândă, strângând-o şi mai puternic. Porni cu buzele peste obrazul ei, senzual, în jos spre gât…

— Joe! îi gemu Cait numele, nesigură ce anume voia să spună.

— Hmm?

— Iar ţi-e foame?

Se întreba, disperată, dacă îi mai rămăseseră crochete pe fundul genţii. Poate aşa l-ar fi convins să se oprească.

— O foame de lup, răspunse el, cu glas scăzut şi solemn. În viaţa mea nu mi-a fost mai foame.

— Dar ai mâncat şi de prânz, şi aproape tot popcor-nul…

Joe ezită, apoi ridică încet capul.

— Cait, nu cred că vorbim despre acelaşi lucru… Of, la naiba, ce contează? Numai asta contează.

Şi îi acoperi buzele cu ale lui.

Cait simţi că i se înmuiau genunchii. Se rezemă de el fără

vlagă, agăţându-se de geaca lui ca şi cum s-ar fi aşteptat să se prăbuşească la podea din clipă-n clipă. Ceea ce era foarte posibil, dacă mai continua s-o sărute…

— Joe, gata, te rog…

Dar ea era aceea care se agăţa de el. Trebuia să facă ceva, şi cât mai repede, până nu-şi pierdea cu totul puterea de a judeca.

Joe trase aer în piept, nesigur, murmurând ceva neinteligibil, în timp ce cu buzele îi cutreiera conturul delicat al bărbiei.

— Trebuie… să vorbim… îngăimă Cait, cu ochii strâns închişi. Dacă nu se uita la el, s-ar fi putut concentra mai bine.

— În regulă, acceptă Joe.

— Mă duc să fac o cafea.

Cu un oftat adânc, Joe îi dădu brusc drumul. Cait căzu pe braţul canapelei; sprijinită de el, reuşi să se ţină pe picioare până la bucătărie. Cu gesturi maşinale, îşi şterse buzele, ca şi cum n-ar fi fost nici acum sigură că o luase într-adevăr în braţe şi o sărutase.

De data asta n-o mai tachinase, nu mai glumise. Sărutările fuseseră serioase. Cait tremura, incapabilă să se mai mişte.

— Vrei să fac eu cafeaua aia? propuse Joe.

Dând din cap, Cait trecu din nou în living, unde se prăbuşi pe canapea. Abia mai era în stare să umble, necum să mai pregătească şi cafeaua.

Joe reveni peste câteva minute, cu două ceşti aburinde. Îi oferi una, cu grijă, apoi se aşeză în faţa ei, pe sofaua orientală de catifea albastră.

— Voiai să vorbim? Cait dădu din cap.

— Da.

Simţea un nod în gât, emoţiile o înecau şi, dintr-odată, i se păru peste puterile ei să se exprime coerent. Încercă să gesticuleze cu mâna liberă, dar acest lucru nu făcu decât

să-l irite pe Joe şi mai mult.

— Cait, o întrebă el, ce s-a întâmplat?

— Paul.

Numele fusese rostit ca un chiţăit lugubru.

— Ce-i cu el?

— Mi-a telefonat.

— Da, ştiu. Mi-ai spus.

— Nu înţelegi? ţipă Cait, dintr-odată capabilă să vorbească. Paul îmi arată în sfârşit un oarecare interes, iar acum tu mă săruţi şi le spui tuturor celor din jur că suntem căsătoriţi şi fel de fel de aiureli…

Tăcu, pentru a trage adânc aer în piept.

— Joe, o, te rog, Joe, nu te îndrăgosti de mine.

— Să nu mă îndrăgostesc de tine? repetă el, parcă nevenindu-i să creadă. Caitlin, nu poţi vorbi serios. Aşa ceva n-o să se întâmple. Nicio şansă!

Capitolul 6

— Nicio şansă? repetă Cait, convinsă că nu înţelesese bine. Fie Joe îi subestima inteligenţa, fie era mult mai... mult mai mârlan decât îl crezuse.

— Nicio grijă, rosti el fără nicio emoţie, sorbind din cafea. Nu mă îndrăgostesc de tine.

— Cu alte cuvinte, ai tu aşa un obicei de a săruta femeile când se-aşteaptă mai puţin.

— Nu e tocmai un obicei, răspunse Joe, gânditor. Mai degrabă un... mod de a face timpul să treacă mai plăcut.

— Cu mine e clar că eşti pe cale să ţi-l transformi într-un obicei. Cait se înfuria tot mai tare şi nu înţelegea de ce o jignea atâta atitudinea lui. Îi spunea exact ceea ce-ar fi vrut ea să audă. Dar nu se aşteptase să fie atât de dureros lovită în amorul propriu. Faptul că Joe nu se simţea deloc tentat să se îndrăgostească de ea ar fi trebuit s-o mulţumească. Şi n-o mulţumea câtuşi de puţin.

— S-ar putea să te şocheze, continuă indiferent Joe, dar nu e nevoie ca un bărbat să fie îndrăgostit de o femeie pentru ca s-o sărute.

— Ştiu, se răsti Cait, abia reuşind să-şi stăpânească nervii. Dar nici nu e nevoie să fii atât de... atât de nepăsător. Dacă nu eram combinată cu Paul, s-ar fi putut să te iau în serios.

— N-am ştiut că eşti combinată cu Paul, replică el, sarcastic. Dacă era adevărat, în veci nu te-aş fi invitat în oraş. După cum mi se pare mie, eşti combinată cu el doar în mintea ta. Sau mă înşel...?

— Nu, recunoscu Cait, fără tragere de inimă; era tipic ca un bărbat să-nceapă să discute semantică în plină ceartă!

— Deci, continuă el, punând picior peste picior. Ţi-au plăcut sărutările? înţeleg că am progresat, de la prima rundă încoace.

— Chiar vrei să-ţi dau un calificativ? izbucni Cait.

— E clar că mă pricep mult mai bine decât în copilărie, altfel n-ai fi atât de agitată.

— Nu-s agitată deloc, crede-mă!

Joe îşi arcui sprâncenele, în timp ce lua încă o înghiţitură de cafea.

— Nu zău?

— Fără îndoială, te-aştepţi să-ţi cad la picioare, doborâtă de farmecul tău masculin. Ei, află că poţi s-aştepţi tu mult şi bine!

Pe buzele lui Joe apăru un zâmbet cam asimetric, ca şi cum imaginea ei căzută la picioarele lui l-ar fi încântat enorm.

— Cred că problema e că tu s-ar putea să te îndrăgosteşti de mine, numai că încă nu ştii.

— Să mă îndrăgostesc de tine fără s-o ştiu? repetă ea, pufnind neîncrezător. Ţi-ai ieşit complet din minţi. N-ai nici cea mai mică şansă!

— De ce nu? Destule femei mi-au spus că-s un golan trăsnet. În plus, se mai spune şi că aş avea un anumit farmec. Dumnezeu mi-e martor că sunt destul de generos şi…

— Pe-asta cine ţi-a spus-o, maică-ta? i-o reteză Cait, ca şi cum ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care-l auzise în viaţa ei.

— Poate-ai să te miri, dar am şi eu unele admiratoare.

De ce această veste turna gaz peste focul din sistemul ei nervos, Cait nu reuşea să înţeleagă, dar era atât de furioasă încât abia mai putea sta locului.

— N-o pun la îndoială, dar dacă mă îndrăgostesc de un bărbat, poţi fi sigur că n-am s-o fac numai pentru că e un golan trăsnet! cită ea sarcastic. Uită-te la Paul – el e genul de om care mă atrage. Contează mai mult ce are pe dinăuntru, decât cum arată.

— Şi-atunci de ce te temi aşa de tare să te îndrăgosteşti de mine?

— Nu mă tem deloc! Ai înţeles complet greşit. Am adus vorba despre asta numai fiindcă tu păreai să iei lucrurile prea în serios.

— Ţi-am explicat deja că asta nu e o problemă.

— Am auzit.

Cait îşi puse cafeaua deoparte. Joe o enerva atât de tare încât îi tremura mâna.

— Ei, murmură el, aruncându-i o privire. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La care întrebare? insistă Cait iritată.

— Cum îmi califici sărutările.

— N-ai vorbit serios!

— Dimpotrivă! răspunse el, punându-şi ceaşca pe masă şi ridicându-se de pe otomană atât cât s-o apuce pe Cait de talie, luând-o pe genunchi.

Pierzându-şi echilibrul, Cait căzu în poala lui, prea uimită ca să se mai zbată.

— Hai să mai încercăm, propuse el, într-o şoaptă senzuală.

— Ah…

O cuprinsese o emoţie înspăimântătoare. Raţiunea o îndemna să se îndepărteze de acel om, dar o stare mult mai intensă îi impunea tocmai contrariul.

Nu apucă să protesteze. Joe se aplecă spre ea şi îi acoperi gura cu a lui. Cait rămase nemişcată, ţeapănă – asta trebuia să facă, să-i dea o lecţie. Cum îşi permitea să presupună că s-ar fi putut îndrăgosti de el la comandă? Cum îndrăznea să insinueze că ar fi fost un… cine ştie ce zeu grec adorat de femei? Dar, în clipa când buzele li se întâlniră, pe Cait o cutremură un amestec de stupoare şi adoraţie nemăsurată.

Deodată, Joe întrerupse contactul. Dezamăgirea instinctivă, mai mult decât faptul că se desprinsese de ea atât de neaşteptat, o făcu să deschidă ochii. Întâlni o pereche de ochi albaştri, a căror nuanţă părea acum

aproape de a acvamarinului.

— Deci, ce calificativ îmi dai? murmură el gros, de parcă şi lui i-ar fi fost greu să vorbească.

— Bine.

Nu reuşise să rostească decât un singur cuvânt, deşi era furioasă pe el pentru că o întrebase.

— Doar bine?

Cait dădu din cap cu convingere.

— Credeam că suntem capabili de mai mult.

— Că suntem…?

— Evident, nici partenera mea nu e mai prejos.

— A-atunci… mie ce calificativ îmi dai?

Trebuia să-l întrebe. Ca o neghioabă, îi punea securea în mână şi-şi culca singură capul pe butuc. Cu siguranţă, Joe n-avea să scape ocazia pentru a-i terfeli orgoliul, luând în glumă toată acea experienţă năucitoare. Plecă ochii, aşteptându-i lovitura.

— Ai progresat mult.

Cait arcui o sprânceană, surprinsă. Habar n-avea cum să-i răspundă.

Tăcură amândoi. După care, Joe spuse încet:

— Ştii, Cait, mergem înainte cu paşi mari. Foarte mari. Îşi lipi fruntea de a ei.

— Dacă n-avem grijă, tot s-ar putea să te îndrăgosteşti de mine până la urmă.

— Unde-ai fost sâmbătă, toată ziua? o luă în primire Lindy pe Cait, luni dimineaţa, intrând în biroul ei. Renovarea camerei se terminase vineri pe seară, iar Cait îşi mutase toate lucrurile înapoi luni la prima oră. Cred că de zece ori te-am căutat la telefon.

— Ţi-am spus că mă duceam să-mi fac cumpărăturile de Crăciun. De fapt, am luat şi nişte podoabe pentru birou.

Lindy dădu din cap.

— Bine, dar toată ziua…?

Ochii i se îngustară, în timp ce-şi lăsa jos servieta şi se rezema de biroul lui Cait, cu braţele încrucişate pe piept.

— Nu cumva, întâmplător, ai fost cu Joe Rockwell…?

Cait simţi cum i se întindea pe obraji roşeaţa, gata s-o dea de gol. Coborî privirea spre lista cu preţuri ale acţiunilor Dow Jones, căutând să se stăpânească. Nu putea recunoaşte adevărul.

— Ţi-am spus că am fost la cumpărături, spuse ea, pe un ton defensiv; apoi, încercând să schimbe subiectul, luă o mapă groasă cu numele lui Paul scris pe copertă. Ştii cumva care e programul lui Paul pe ziua de azi?

— N-nu, încă nu l-am văzut. De ce mă-ntrebi? Cait îi adresă prietenei sale un zâmbet luminos.

— Mi-a telefonat vineri seara. O, Lindy, am fost atât de emoţionată încât nici nu mai ştiam ce să fac!

Coborî glasul, aruncând o privire în jur, ca să se asigure că n-o mai auzea nimeni.

— Cinstit, cred că se pregăteşte să mă invite undeva.

— Aşa a spus?

— Nu tocmai… se încruntă Cait. Lindy nu reacţiona deloc cu entuziasmul la care se aşteptase.

— Atunci de ce ţi-a telefonat?

Împingându-şi scaunul de lângă birou, Cait se uită din nou în jur.

— Cred că s-ar putea să fie gelos, şopti ea.

— Zău? făcu Lindy ochii mari.

— Nu mai fi aşa de surprinsă!

— Dar ce te face să crezi că Paul ar putea fi gelos?

Cait, însă, era prea emoţionată să povestească despre apelul telefonic al lui Paul pentru a fi jignită de scepticismul colegei sale. Totuşi, îi acordă beneficiul îndoielii.

— Poate amplific eu totul în mintea mea, fiindcă doresc atât de mult s-o cred. Oricum, fapt e că mi-a telefonat…

— Şi ce-a spus? insistă Lindy, tot mai curioasă. Trebuie să fi avut un motiv.

— A, a avut. A pomenit ceva despre un articol pe care i-l dădusem, dar ştim amândoi că asta era doar o scuză. Mi-am dat seama că era gelos pentru că mă tot întreba dacă eram singură acasă.

— Dar asta ar putea avea mai multe motivaţii, nu crezi? sugeră Lindy.

— Da, ştiu, dar se subînţelegea că voia să ştie dacă Joe era la mine sau nu.

— Şi era?

— În niciun caz! Dar sunt sigură că remarca aia ridicolă a lui Joe de vineri, când a ieşit din birou, l-a determinat pe Paul să mă sune. Aproape că-mi vine să-i fiu recunoscătoare lui Joe, dacă n-aş fi atât de furioasă pe el.

— Ce-i asta? întrebă dintr-odată Lindy, arătând spre dosarul gros din faţa lui Cait, cu buzele strânse, ca şi cum ar fi fost contrariată sau nemulţumită.

— Asta, draga mea, începu Cait, ridicând mândră mapa, este cheia viitorului meu cu conştiinciosul nostru manager.

După o scurtă pauză, Lindy întrebă, şi mai nedumerită:

— Ce vrei să spui?

Cait nu-şi putea alunga senzaţia că era ceva în neregulă cu prietena ei; părea să ascundă un secret. Dar ştia că avea să-i spună când era gata. Lindy detesta să fie descusută şi iscoditǎ.

— Mapa? insistă Lindy, neprimind niciun răspuns. Cait o deschise.

— Mi-am petrecut toată ziua de duminică răsfoind numere vechi din revistele de afaceri, în căutarea altor articole care l-ar putea interesa pe Paul. Am xeroxat articolele pe care le consider cele mai valoroase, adăugând şi o scurtă analiză a mea, proprie. Sper să i le dau azi, de-asta te-am întrebat dacă ştii ce program are.

— Din păcate, nu ştiu, murmură Lindy. Mă duc să mă apuc de lucru. Trec eu mai târziu pe la tine, ca să te ajut să împodobeşti, bine?

— Mulţumesc. Şi urează-mi noroc cu Paul.

— Ştii bine cât ţi-l doresc, mormăi Lindy, ieşind.

În general, ziua de luni era cam înceată pe piaţa acţiunilor, cu excepţia perioadelor de criză. Cait ridica din când în când privirea, aşteptându-se să-l vadă pe Joe în uşă. Oamenii lui începuseră lucrul încă din zori, dar la amiază Joe încă nu sosise.

Mult mai târziu îşi dădu seama că de fapt ar fi trebuit să-l aştepte pe Paul, nu pe Joe. Paul era bărbatul visurilor ei, iar faptul că gândurile i se abăteau mereu spre Joe o irita îngrozitor.

În sfârşit, Paul trecu prin dreptul uşii, imediat după ce bursa din New York se închisese. Înhăţând mapa, Cait se repezi după el fără ezitare. Era o ocazie ideală şi nu voia s-o lase să-i scape.

— Bună, Paul! îl salută ea cordial, oprindu-se în uşă, cu mapa în mâini. Eşti liber un moment, sau să revin mai târziu?

Paul părea obosit, ca după o zi istovitoare. Cait abia reuşi să se abţină de a-i propune un masaj care i-ar fi alungat stresul şi grijile.

— Nu vreau să te deranjez, adăugă ea încet. Paul îi zâmbi vag.

— Intră, Cait. E-n regulă. Şi îi indică un scaun.

Cait se aşeză grăbită, încercând să-şi păstreze calmul.

— Ce pot face pentru tine? o întrebă el, apoi se încruntă uşor. Sper că-ţi place cum ţi-a fost aranjat biroul.

O secundă, Cait uită de ce venise şi îl privi nedumerită, până când îi văzu ochii coborând spre mapă.

— Biroul arată excelent, spuse ea. Ăă, uite de ce am venit... Ezită, apoi trase repede aer în piept şi continuă:

— Am revăzut nişte ziare de afaceri pe care le aveam acasă şi am găsit câteva articole care cred că te-ar interesa.

Şi îi întinse mapa, cu un gest ceremonios. Paul o luă,

deschizând-o impresionat.

— Dumnezeule, comentă el, răsfoind copiile şi paginile cu comentarii, cred că ai pierdut ore-ntregi…!

— O nimica toată.

Cait ar fi sacrificat o viaţă întreagă, numai pentru a-i câştiga recunoştinţa şi, în cele din urmă, dragostea.

— Nu voi avea timp să le citesc decât peste câteva zile, preciză Paul.

— A, te rog, nu-i nicio grabă. Le-am făcut cu cea mai mare plăcere.

— Foarte drăguţ din partea ta.

Văzând că Paul nu mai adăuga nimic, Cait se ridică în picioare, fără tragere de inimă.

— Acum te las. Cred că eşti frânt, după toate întâlnirile la care ai fost azi.

Tocmai ajunsese la uşă, când Paul adăugă:

— De fapt, am trecut doar ca să-mi iau câteva lucruri, şi pe urmă plec din nou. Diseară am o întâlnire foarte… importantă.

Cait avu senzaţia că pardoseala de sub picioarele ei se mistuise brusc, lăsând-o să se prăbuşească în gol.

— O întâlnire… importantă? repetă ea, neputându-se stăpâni.

Paul zâmbea cu o încântare aproape adolescentină.

— Da! Am invitat-o la restaurant!

— A… Atunci, îţi urez distracţie plăcută…

— Mulţumesc, sunt convins că aşa va fi! replică el cu convingere. A, şi, apropo, adăugă, arătând spre mapa la care Cait lucrase cu atâta trudă, îţi mulţumesc pentru efort.

— N-ai… pentru ce.

Când ajunse înapoi în biroul ei, Cait se simţea amorţită. Paul avea o întâlnire importantă. O întâlnire personală! Ar fi putut bănui că i-o spusese cu speranţa de a o face geloasă, dacă n-ar fi fost un anumit detaliu: părea emoţionat sincer. Şi-n plus, Paul nu era genul de om care să recurgă la

prefăcătorii.

— Cait, Dumnezeule! exclamă Lindy nu peste mult, când intră în biroul ei. Ce s-a întâmplat? Arăţi îngrozitor!

Înghiţindu-şi nodul din gât, Cait reuşi să afişeze un zâmbet ezitant.

— Am vorbit cu Paul şi i-am dat materialele pe care le pregătisem.

— Şi n-a fost mulţumit? întrebă Lindy, luând coroniţa din crengi de brad de pe biroul lui Cait, pentru a o prinde pe uşă.

— Ba sunt sigură că a fost. Numai faţă de mine ca persoană e complet indiferent. Parc-aş fi invizibilă!

Îşi împinse părul înapoi de pe frunte, cu coatele rezemate de birou, deznădăjduită. Dacă nu acţiona repede, avea să-l piardă pe Paul în favoarea cine ştie cărei femei fără chip şi nume.

— Pentru el ai fost invizibilă dintotdeauna, care-i diferenţa? se interesă Lindy, în timp ce agăţa de mânerul ferestrei un clopoţel de argint.

Distrată, Cait îi atinse cu degetul pe cei trei Magi modelaţi din ceramică.

— Paul are o întâlnire şi, după cum vorbea, nu pare să fie o femeie oarecare. Trebuie să fie ceva important, altfel n-ar fi adus vorba. Parc-ar fi fost un copil care-a primit cheia unui magazin de dulciuri.

Vestea păru s-o surprindă şi pe Lindy la fel de tare ca pe Cait. După câteva momente de tăcere, o întrebă încet:

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Dumnezeule, nici nu ştiu, se plânse Cait, ascunzându-şi faţa în mâini.

Mormăind o scuză, Lindy plecă. Cait oftă greu. Venise la serviciu atât de plină de speranţe, iar acum praful se alesese de toate. De mult nu se mai simţise atât de deprimată. Ştia că remediul cel mai bun ar fi fost o activitate fizică. Orice. Nimic nu era mai rău decât să stea

singură în casă, plângându-şi de milă. Eventual să cumpere un pom de Crăciun şi câteva ornamente. Iar plecarea de-acasă mai avea un avantaj: dacă îi telefona Joe, n-avea s-o găsească.

Nici nu-i trecuse bine acest gând prin minte, când în uşă apăru o siluetă. Joe.

Avea casca portocalie dată pe ceafă, în stilul pălăriilor de cowboy. Ghetele îi erau prăfuite, iar trusa de scule atârna pe şold, completând imaginea de pistolar.

— Ura, frumoaso, salută el tărăgănat, cu un zâmbet leneş şi intim, parcă anume ca s-o enerveze.

— Pe altcineva nu ţi-ai găsit ca să-l pisezi? se răsti Cait.

— I-auzi, i-auzi, murmură Joe, clătinând din cap. Avem draci pe ziua de azi.

— Şi tu ai avea, după o zi ca asta. Du-te şi flirtează cu recepţionera, dacă ţii neapărat să enervezi pe cineva.

— Da' ştiu că-n după-amiaza de azi gheruţele alea sunt foarte ascuţite.

Apoi, lucirea ştrengărească din ochi i se stinse. Observase expresia lui Cait.

— Ce s-a întâmplat?

Cait îi aruncă o privire menită să-l bage în pământ – dar, ca de obicei, Joe era imun la orice atac.

— De unde ştii că n-am venit ca să investesc cincizeci de mii de dolari? întrebă el, luând un pix de pe birou.

— Bine, atunci zi: te afli aici ca să investeşti bani?

— Nu tocmai. Voiam să-ţi propun să…

— Atunci, revino când ai bani de investit.

Luând un teanc de hârtii, Cait le trânti pe birou. Însă grosolănia nu-i stătea în fire, nici chiar când era vorba de Joe. Acesta se ridică încet, aruncând pixul la loc.

— Cum vrei. Dacă invitaţia de a veni cu mine să căutăm un pom de Crăciun e o crimă atât de cumplită, atunci…

— Vrei să cumperi un pom de Crăciun?

— Exact asta am spus, mai aruncă el peste umăr şi ieşi.

Cait nu plângea uşor, dar acum abia îşi stăpâni lacrimile. Se simţea oribil. Joe venise pentru a-i propune să facă împreună pregătirile pentru Crăciun, iar ea îl dăduse afară. Pe lângă asta, se simţea ca la opt ani, în ziua când aflase că nu era invitată la ziua lui Betsy McDonald. Numai că acum cel care o exclusese era Paul. Buza de jos începu să-i tremure.

Strângându-şi lucrurile, şi le îndesă de-a valma în servietă, îşi luă mantoul şi-şi înfăşură fularul la gât ca pe un şţreang de spânzurătoare.

Pe culoar, Joe stătea de vorbă cu maistrul. Ezită când o văzu şi făcu un pas spre ea, dar Cait ridică bărbia, prea mândră ca să-şi arate sentimentele.

— Cait! o strigă el.

Temându-se că avea să izbucnească în lacrimi, Cait o luă la fugă spre lift. Nu se osteni să răspundă, ştiind că n-ar fi reuşit decât să se facă de râs şi mai rău ca de obicei.

Însă ar fi trebuit să ştie că n-avea cum să scape. Joe porni pe urmele ei ca un dulău de vânătoare din Mississippi, întrebând-o:

— Ai de gând să-mi răspunzi?

— Nu, spuse ea, concentrându-se asupra cifrelor de deasupra liftului, unde luminiţa cobora chinuitor de încet. Încă trei etaje şi…

— Cu ce te-am jignit invitându-te la cumpărarea pomului de Crăciun? continuă Joe.

Cait îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu… N-ai înţelege…

De ce, of, de ce nu venea odată liftul?

— Încearcă.

Avea de ales: să-i explice sau să continue cearta. Adevărul era că nu-i mai rămăsese energie şi pentru un conflict cu Joe. Oftând adânc, Cait începu:

— A… totul a început când am întocmit mapa cu articole de afaceri pentru Paul.

— Trebuia să m-aştept că Paul e cauza, mormăi Joe printre dinţi.

— Ore întregi am lucrat la ea şi... şi... nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar în niciun caz la...

— Ce s-a întâmplat? Ce-a făcut Paul? Cait se frecă la ochi cu dosul mâinii.

— Dacă mă mai întrerupi mult, să ştii că nu-ţi mai explic nimic.

— Şefule? interveni maistrul, cam nerăbdător.

Chiar atunci sosi liftul, ale cărui uşi se deschiseră dezvăluind vreo şase persoane. Joe o apucă de braţ pe Cait, ţinând-o pe loc.

— Joseph, şuieră ea, dă-mi drumul!

Văzând cum îi priveau cei din ascensor, se hotărî să profite.

— Omul acesta refuză să mă lase în pace! se plânse ea. Dacă se aşteptase ca vreun cavaler în armură să-i sară în ajutor, fu amarnic dezamăgită. Parcă n-ar fi auzit-o nimeni.

— Nicio grijă, oameni buni, suntem căsătoriţi, îi linişti Joe, cu un zâmbet strâmb.

— Şefule...? insistă din nou maistrul.

— Liber pe ziua de azi! îi strigă Joe. Spune-le băieţilor să se ducă şi să cumpere cadouri de Crăciun pentru neveste.

— Serios? întrebă şeful de echipă.

Joe nu-i mai răspunse. O urmase pe Cait în lift.

În viaţa ei nu se simţise mai penibil. Toţi ochii îi priveau numai pe ea şi Joe, şi abia reuşea să mai ţină capul sus.

Când tensiunea deveni insuportabilă, Cait se întoarse spre ceilalţi oameni din cabină.

— Nu suntem căsătoriţi, anunţă ea.

— Ba suntem, insistă Joe. A uitat doar, atâta tot.

— Ba n-am uitat nimic şi nu care cumva să le spui iar balivernele alea cu amnezia.

— Dar, iubito...

— Termină imediat, Joseph Rockwell! Nu te crede nimeni.

Oricine ne vede îşi poate da seama din prima clipă că eu sunt cea care spune adevărul.

În sfârşit, ascensorul ajunse la parter. Uşile se deschiseră şi două femei ieşiră primele, dar nu înainte de a arunca o privire admirativă spre Joe.

— I se întâmplă des? îl întrebă unul dintre bărbaţi, vizibil amuzat.

— Din păcate, da, răspunse Joe, în timp ce Cait încerca zadarnic să-şi smulgă braţul din mâna lui. Vedeţi dumneavoastră, m-am însurat cu o mireasă uitucă…

Capitolul 7

Plimbându-se prin living ca o panteră în cuşcă, netezindu-şi nervoasă poalele rochiei de catifea roşie, cu inima bătându-i nebuneşte, Cait aştepta nerăbdătoare sosirea lui Joe. Zile întregi se pregătise pentru acea petrecere de Crăciun care avea loc în casa lui Paul. Simţea numai noduri în stomac, de câteva ore.

Cu siguranţă, avea să fie prezentă şi ea, femeia misterioasă cu care se întâlnea Paul. Se anunţa prima ocazie pentru Cait de a-şi aprecia concurenta. Se studiase în oglindă de nenumărate ori, încercând să fie obiectivă. Rochia arăta senzaţional. Părul, superb. Machiajul... ce mai, era perfectă din toate punctele de vedere.

Când auzi soneria, Cait se duse grăbită la uşă şi o deschise larg.

— Ştii cum eşti, Joseph Rockwell?

— Nepunctual? sugeră el. Se prefăcu că nu-l auzise.

— Nesimţit, continuă ea. Nesimţit şi violent, nici mai mult, nici mai puţin. Îmi şi pare rău că am acceptat să mă însoţeşti la petrecerea lui Paul. Nu ştiu ce-oi fi avut în minte.

— Fără îndoială, sperai să mă încolţeşti sub vâsc, remarcă Joe, făcându-i cu ochiul.

— Mai întâi m-ai luat cu forţa la cumpăratul bradului de Crăciun, şi pe urmă...

— Haide, Cait, recunoaşte, te-ai distrat bine, o întrerupse el, tolănindu-se pe canapea.

Cait ezită, cu buzele tresărindu-i într-un început de zâmbet.

— Cine s-ar fi aşteptat ca un om care i-a cumpărat anul trecut de Crăciun mamei lui un cotlet şi o cutie cu mâncare pentru pisici ar fi atât de exigent cu un amărât de pomişor?

Joe o târâse prin nu mai puţin de patru locuri, în căutarea unui brad perfect.

— Pe urmă te-am dus la cină, nu? îi aminti el.

Cait dădu din cap. Trebuia să recunoască: Joe îşi dăduse toată silinţa pentru a o ajuta să uite de necazuri. Buna lui dispoziţie fusese contagioasă şi, după un timp, Cait uitase complet că Paul era cu altă femeie.

— M-am răzgândit, se hotărî ea dintr-odată, încleştându-şi mâinile peste stomacul aflat în plin tumult. De fapt, n-am niciun chef să mă duc la petrecerea asta.

Seara era deja condamnată. I-ar fi fost imposibil să se simtă bine văzându-l pe bărbatul iubit în compania femeii iubite de el.

— Să nu mergem la petrecere? se miră Joe. Dar înţelesesem că până şi biletul de avion ţi l-ai cumpărat în funcţie de ea.

— Aşa e, dar asta a fost înainte, insistă Cait, ridicând bărbia pentru a da clar de înţeles că vorbea serios. Va fi şi ea acolo.

— Ea...? repetă încet Joe, înfundându-şi mâinile în buzunarele costumului. Credeam că vrei s-o cunoşti... să-ţi formezi o părere...

— Nici măcar nu mă interesează cum arată, ripostă tăios Cait.

N-avea de ce. Ştia deja tot ceea ce era important despre iubita lui Paul.

— E frumoasă.

— Frumoasă eşti şi tu.

Cait râse scurt, dispreţuitor. Nu-şi desconsidera propria atracţie, dar nici nu-şi făcea iluzii. Ore în şir şi-o imaginase pe partenera lui Paul ca pe o frumuseţe clasică... înaltă... sofisticată... Niciun efort de imaginaţie n-ar fi putut face ca propria ei înfăţişare să pară altfel decât... agreabilă.

— Niciodată nu te-am crezut laşă, comentă sec Joe, pornind spre uşă.

Nici măcar nu părea dispus să insiste. Cait aproape îşi dorea s-o fi făcut, numai ca să-i dovedească ce voinţă

puternică avea şi ea.

— Nu sunt laşă, insistă, străduindu-se să-şi păstreze o expresie cât mai calmă. Nu fac decât să procedez raţional. De ce să-mi stric sărbătorile? Azi l-aş vedea pe Paul pentru ultima oară înainte de Crăciun. Mâine în zori plec în Minnesota.

— Da, ştiu, se încruntă Joe, ezitând înainte de a-i deschide uşa. Eşti absolut sigură că nu vrei să fii la petrecere?

— Hotărâtă.

— Sigur, tu decizi, încuviinţă el, ridicând din umeri. Eu unul, însă, ştiu că pe urmă aş regreta tot timpul.

O privi lung, apoi zâmbi, cu cea mai vicleană expresie.

Cait gemu în sinea ei. Cel mai mult o înnebunea la Joe stilul lui de a face toate acele afirmaţii scandaloase. Iar din când în când spunea câte un lucru atât de înţelept încât o făcea să-şi pună la îndoială cele mai profunde convingeri. Cum făcuse şi acum. Avea dreptate: dacă nu se ducea la Paul, avea să regrete.

— Vii sau nu? întrebă el.

Bombănind, Cait îl lăsă s-o ajute cu mantoul.

— Vin, dar nu-mi convine deloc. Da ştii – deloc!

— Lasă, o să fie bine.

— Sunt sigură că la fel i-au spus şi lui Jeanne d’Arc.

Cait ţinea paharul cu punci în ambele mâini, strâns, ca şi cum s-ar fi temut să nu i-l ia cineva. De o jumătate de oră, de când sosiseră, nu se clintise de lângă şemineu.

— Încă n-a venit? o întrebă ea în şoaptă pe Lindy, care tocmai trecea pe-alături ducând o tavă cu sandvişuri.

— Cine?

— Prietena lui Paul! pufni Cait, exasperată; Joe şi Lindy începeau s-o scoată din sărite. De treizeci de minute nu mă mişc de-aici, în speranţa c-am s-o zăresc.

Lindy îşi mută privirea.

— Nu… nu ştiu dacă a venit sau nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai cu mine! îi ceru Cait, simţind că i se tăiau picioarele.

Joe o lăsase singură imediat ce sosiseră, pierzându-se printre musafiri, de parcă nu el ar fi insistat să vină, cu promisiunea că avea să-i fie alături toată seara, la nevoie.

— Îl ajut pe Paul la servit, îi explică Lindy, altfel aş sta bucuros la o tacla cu tine.

— Atunci, vezi măcar dacă-l găseşti undeva pe Joe, da? L-ar fi căutat singură, dar o omorau picioarele.

— Sigur.

După ce Lindy se îndepărtă, Cait scrută cu privirea livingul plin. Mulţi dintre invitaţi erau asociaţi şi clienţi cu care Paul lucrase de-a lungul anilor. Evident, erau prezenţi şi toţi angajaţii firmei.

— Mă căutai? întrebă Joe, apărând lângă ea.

— Mii de mulţumiri, şuieră Cait, străduindu-se să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

— Cu plăcere.

Joe îşi rezemă un cot de consolă, zâmbindu-i ştrengăreşte.

— Dar poate-mi explici şi mie pentru ce mi-ai mulţumit.

— Lasă jocurile, Joe. Nu e momentul.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, făcându-l pe Joe să-i privească pantofii.

— Te dor picioarele? întrebă el, încruntându-se.

— Mai uşor mi-ar fi să umblu pe tăciuni aprinşi decât pe tocurile astea idioate.

— Atunci, de ce nu ţi-ai luat alţi pantofi?

— Fiindcă ăştia se potrivesc cu rochia. Ascultă, te-ar deranja foarte tare dacă am lăsa în pace pantofii mei, ca să discutăm subiecte mai importante?

— Ca de pildă?

Joe era la fel de obtuz ca Lindy. Nu se putea să n-o facă intenţionat, numai ca s-o enerveze. Ei bine, reuşise!

— Ai văzut-o? întrebă Cait, cu o răbdare exagerată.

— Încă nu, şopti el, ca şi cum ar fi discutat secrete de stat. Nu pare să fi sosit încă.

— Cu Paul ai vorbit?

— Nu. Dar tu?

— Nu prea.

Paul îi întâmpinase la uşă, dar în rest Cait nu apucase decât să-l vadă circulând printre musafiri.

— Cred că mă duc s-o ajut pe Lindy cu sandvişurile, spuse ea. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunse Joe şi se îndepărtă, cu un zâmbet ciudat, lăsând-o pe Cait să se întrebe ce găsea atât de amuzant.

Şontâc-şontâc, Cait intră în bucătărie, lăsând uşa batantă de lemn lăcuit să se balanseze în urma ei. Dar se opri brusc când îi surprinse pe Paul şi Lindy în toiul unei discuţii aprinse.

— O, iertaţi-mă… se scuză ea. Paul îi aruncă o privire scurtă.

— Nicio problemă. Tocmai plecam.

Trecu pe lângă ea, împingând violent uşa, care rămase balansându-se iar.

— Ce-a fost asta? întrebă Cait.

Lindy continua să mute pateurile cu brânză de pe hârtia de la magazin pe platou.

— Nimic.

— Am avut impresia că tu şi Paul vă certaţi. Îndreptându-se, Lindy îşi muşcă buza. Evită privirea lui Cait şi continuă să aranjeze pateurile, concentrată.

— V-aţi certat, nu-i aşa? insistă Cait.

— Da.

Din câte ştia, Paul şi Lindy se înţeleseseră întotdeauna bine. Faptul că acum erau în conflict o surprindea.

— Din ce cauză?

— Am… I-am înaintat lui Paul preavizul de două

săptămâni, în după-amiaza asta.

Cait fu atât de şocată, încât se aşeză pe un taburet.

— Ce-ai făcut?! întrebă ea, scoţându-şi pantofii pentru a-şi masa degetele amorţite.

— Ce-ai auzit.

— Dar de ce? Sfinte Doamne, Lindy, o vorbă n-ai suflat nimănui. Nici măcar mie. Puteai măcar să-mi spui, mai întâi…

Nu era de mirare că Paul se supărase. Dacă Lindy pleca, trebuia să angajeze pe altcineva, iar firma ducea deja lipsă de personal. În lipsa lui Cait şi a celorlalţi câţiva care aveau concedii de sărbători, avea să iasă un balamuc îngrozitor.

— Ai primit o ofertă pe care n-o poţi refuza?

Cait nu se gândise niciun moment că prietena ei ar fi putut să fie nemulţumită la Webster, Rodale & Missen. Dar şi mai mult o şoca faptul că tăcuse.

— N-a fost tocmai o ofertă… răspunse vag Lindy.

Şi, cu aceste cuvinte, îi zâmbi lui Cait şi plecă în living cu platoul.

În ultimele două săptămâni, Cait observase că pe prietena ei o necăjea ceva. Nu mai era la fel de bine dispusă ca de obicei. Voise s-o întrebe, dar fusese atât de ocupată şi absorbită de propriile ei probleme, încât nu apucase.

Încă mai stătea pe taburet, frecându-şi picioarele, când intră ţanţoş Joe, ronţăind dintr-un pateu.

— Mă aşteptam să te găsesc aici, spuse el, aşezându-se pe un scaun alăturat.

— A venit?

— Aşa se pare.

Cait începu să-şi chinuiască piciorul, înnebunită, până reuşi să-l vâre din nou în pantof, trecând apoi la celălalt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şi de ce nu mi-ai spus până acum? îl dojeni ea, în timp ce se ridica, netezindu-şi rochia. Cum arăt?

— Ca şi cum ai avea bătături. Îl sfâşie cu privirea.

— Mulţumesc foarte mult, mârâi ea sarcastic. Şchiopătând spre uşă, o întredeschise şi privi afară, cu speranţa de a o întrezări pe femeia misterioasă. Dar, din câte vedea, nu mai venise nimeni nou.

— Cum arată? întrebă Cait, răsucindu-se pe călcâie, pentru a-l descoperi pe Joe chiar în spatele ei.

— Nu ştiu, răspunse el scurt.

— Cum adică, nu ştii? Adineaori ai spus că a sosit.

— Din păcate, n-are pe frunte un tatuaj anunţând că e femeia cu care se întâlneşte Paul.

— Atunci de unde ştii că e aici?

Dacă lui Joe îi ardea iar de jocuri, avea să regrete. Dragostea ei pentru Paul nu era o glumă.

— Am eu aşa, o… presimţire…

— Şi m-ai făcut să mă încalţ iar cu nenorocirile astea numai pentru o aiurită de presimţire?!

Numai ea ştia cum de nu-l lua la palme.

— Şi mai zici că mi-eşti prieten, Joseph Rockwell! Decât aşa prieten, mai bine lipsă!

Cu aceste cuvinte, Cait reveni şchiopătând în living.

Neafectat de remarca ei, Joe o urmă agale. Se duse spre tava cu sandvişuri, de unde se servi cu vreo trei, patru, în timp ce Cait se străduia să nu-l mai ia în seamă.

Întrucât bolul cu punci era în apropiere, Cait îşi mai turnă un pahar. Era dulce şi rece, dar după aceea observă că i se cam urcase la cap. Băuturile alcoolice nu cădeau bine pe stomacul gol, aşa că luă o mână de alune.

— Mi-aduc aminte o vreme când separai toate alunele spaniole şi le mâncai pe ele mai întâi, spuse Joe, din spatele ei. Urmau alunele obişnuite, apoi…

— Migdalele.

Putea fi sigură că nu scăpa nicio ocazie să-i amintească toate copilăriile.

— N-am mai făcut asta de la…

— Douăzeci de ani, încercă el să ghicească.

— Douăzeci şi cinci.

Joe râse. În ciuda durerii de picioare şi a convingerii că nici moartă n-ar fi trebuit să vină la acea petrecere, Cait râse şi ea.

Îşi umplu din nou paharul de punci şi îl bău dintr-o singură sorbitură. Avea acelaşi efect înviorător.

— Cait, o preveni Joe, cât punci ai băut?

— Insuficient, replică ea, umplându-şi paharul pentru a treia oară – sau a patra? După ce-l bău şi pe acesta, se şterse la gură cu dosul mâinii, zâmbind sfidător.

— Intenţionat încerci să te îmbeţi? întrebă el.

— Nu, răspunse ea, luând încă un pumn de alune. Vreau doar să-mi fac curaj.

— Curaj?

— Da… oftă Cait. M-am gândit să…

Se întrerupse, cu un zâmbet cam afumat, apoi făcu o piruetă.

— Trebuie să fie şi nişte vâsc pe-aici, nu?

— Cred că da, răspunse Joe încruntat. De ce întrebi?

— Am să-l sărut pe Paul, anunţă ea mândră. Nu trebuie decât să aştept până trece pe sub vâsc. Atunci, am să-l iau de mână, îi urez Crăciun fericit şi-i dau un sărut de n-o să-l uite toată viaţa… încheie ea, cu o privire visătoare; Paul avea să-şi dea seama că o întâlnise pe femeia visurilor lui.

— Şi ce vrei să dovedeşti cu asta? Cait reveni la realitate.

— Ei bine, aici intervii tu. Vreau să te uiţi în jur, la feţele femeilor. Dacă vreuna dintre ele dă semne de gelozie, atunci vom şti despre cine e vorba.

— Nu-s sigur că planul ăsta al tău are mari şanse de reuşită.

— Are şanse mai mari decât presimţirile tale, replică ea. Observă vâscul agăţat sub arcada dintre sufragerie şi living, şi se rezemă de perete, cu mâinile la spate, aşteptând ca Paul să treacă pe-acolo.

Peste zece minute – sau poate cincisprezece – începu să caşte.

— Cred că e timpul să plecăm, propuse Joe, apropiindu-se. Cazi de pe picioare.

— Încă nu l-am sărutat pe Paul.

— Pare absorbit într-o discuţie serioasă. S-ar putea să mai dureze.

— Nu mă grăbesc.

Gâtul îi era anormal de uscat. Ar fi preferat o băutură nealcoolică, dar în apropiere nu se găsea decât vasul cu punci.

— Cait, o avertiză Joe, văzând-o că-şi umplea încă un pahar.

— Lasă că ştiu eu ce fac.

— La fel a zis şi căpitanul „Titanicului”.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Joseph Rockwell. N-am chef de bancuri la ora asta.

Şi-şi înăbuşi o rafală de chicoteli, amuzată de propriul ei haz.

— O, nu, gemu Joe. De-asta mă temeam.

— De ce te temeai?

— Te-ai îmbătat!

Cait îi aruncă o privire acră.

— Eşti ridicol. Ce-am băut, patru păhărele mititele de punciuleţ! Pentru a-i dovedi că era perfect lucidă, ridică trei degete, observă imediat că greşise şi se corectă prompt – sau, cel puţin, aşa ar fi vrut ea: dură cam mult până să calculeze câte degete erau egale cu patru. Până la urmă, arătă câte două de la fiecare mână.

Expirând prelung, Cait se rezemă de perete şi închise ochii. Aceasta fu a doua greşeală. Pe neaşteptate, lumea intră în picaj. Cait deschise ochii brusc, privind spre Joe ca spre un colac de salvare. Panica din expresia ei îl făcu să se apropie, clătinând din cap.

— Pân-aici, Miss Nopţi în Singapore. Te duc acasă.

— Da’ încă n-am ajuns sub vâsc…!

— Dacă vrei să fii sărutată, te servesc.

Oferta părea tentantă, dar Cait voia să-l sărute pe încăpăţânatul ei de şef, nu pe Joe.

— Mai bine aş dansa cu tine.

— Din păcate, pe moment nu e muzică.

— Şi ce, ca să dansezi ai nevoie de muzică?

Lui Cait i se părea cel mai trist lucru pe care-l auzise vreodată, iar buza de jos începu să-i tremure.

— Vai de mine, Joe, şopti ea, luându-se cu mâinile de cap, cred că ai dreptate. Se pare că alcoolul are un efect ciudat asupra mea…

— E chiar atât de rău?

— Ăă, da… A-nceput să se clatine camera cu mine… Doar n-o fi cutremur…

— Nu e.

Luând-o de braţ, Joe începu s-o conducă spre ieşire.

— Stai! îl opri ea, ridicând degetul arătător înţelepţeşte. Am şi o haină.

— Ştiu. Aşteaptă aici, ţi-o aduc eu.

O rezemă de perete, făcu doi paşi înapoi, uitându-se să se asigure că nu cădea într-o parte, apoi porni grăbit să-i găsească haina.

— Ce-ai păţit? o întrebă el, când se întoarse.

— De ce crezi că am păţit ceva?

— Plângi.

— Mă dor picioarele.

Joe îşi dădu ochii peste cap.

— De ce naiba ţi-ai luat mizeriile astea de pantofi?

— Ţi-am spus, scânci Cait. Nu vorbi urât cu mine. Întinse braţele spre el, dornică de o consolare.

— Mă duci în braţe până la maşină? Joe ezită.

— Vrei să te duc în braţe? întrebă el, ca şi cum ar fi fost o sarcină de proporţii titanice.

— Nu pot umbla.

Se descălţase, şi nici armata arhanghelilor lui Dumnezeu nu i-ar mai fi putut pune pantofii la loc în picioare.

— Dacă e să te iau pe sus, ar fi bine să găsim altă ieşire din casă.

— Bine, acceptă Cait, ţinând morţiş să-i arate cât de ascultătoare era. Voia ca Joe să se convingă că nu mai era o caţă, ca în copilărie.

Apucând-o de mână, Joe o conduse în bucătărie.

— Nu crezi că ar fi politicos să ne luăm rămas bun?

— Nu, răspunse el scurt. În halu-n care eşti, ai fi în stare să te-arunci în braţele lui Paul şi să-i ceri să facă amor cu tine acum şi aici.

Cait se înroşi la faţă ca o maşină de pompieri.

— Ce prostii spui!

Mormăind ceva neînţeles, Joe îi ridică braţele şi le introduse în mânecile mantoului.

Când termină, Cait se urcă pe scaunul din bucătărie, întinzând mâinile spre el. Joe o privi de parcă ar fi început să-i crească blană, mustăţi şi colţi de lup.

— Acum ce te-a mai apucat? întrebă el, în culmea exasperării.

— Vreau în cârcă. Pe Betsy McDonald ai dus-o în cârcă, şi pe mine, niciodată.

— Cait… gemu Joe.

Îşi ciufuli nervos părul şi-i întinse mâna, pentru a o ajuta să coboare de pe scaun.

— Dă-te jos până nu cazi. Dumnezeule mare, jur că până şi pe un sfânt l-ai scoate din răbdări.

— Vreau în cârcă! insistă Cait. Hai, Joe, te rog! Mă dor aşa de rău picioarele…

Eroul ei bombăni din nou printre dinţi. Şovăind vizibil, se apropie de scaun, iar Cait îl cuprinse cu braţele pe după gât, scoţând un oftat de plăcere pură, şi-i încolăci şoldurile suple cu picioarele. În sfârşit, îşi rezemă capul pe umărul lui şi oftă din nou.

Continuând să bodogănească, Joe porni spre uşa din spate.

Chiar atunci, în bucătărie intrară Paul şi Lindy. Lindy scoase o exclamaţie. Paul făcu ochii mari.

— Nu-i nimic, se grăbi Cait să-i asigure. Nimic serios. Aşteptam sub vâsc, şi n-ai…

— A băut patru pahare de punci unul după altul, interveni Joe, nelăsând-o să adauge că pe Paul îl aşteptase sub vâsc.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Paul.

— Nu, mulţumesc. Nu e nicio problemă.

— Dar… insistă Lindy, îngrijorată.

— Nu-i deloc grea, glumi Joe. Doar e nevastă-mea!

Telefonul sună, trezind-o pe Cait dintr-un somn adânc. Capul începu să-i pulseze dureros, în acelaşi ritm cu sunetul ascuţit, în timp ce bâjbâia după receptor.

— Alo! lătră ea, regretând imediat că vorbise atât de tare.

— Cum te simţi? o întrebă Joe.

— Cam cum te-ai aştepta, şopti Cait, cu ochii închişi, masându-şi uşor tâmpla. Avea impresia că în capul ei se instalase o armată de pitici, tropăind din picioare toţi o dată ca să-i atragă atenţia.

— La ce oră decolează avionul?

— Abia după-amiază. Nu-i nicio grabă.

— Este după-amiază.

Ochii lui Cait se deschiseră brusc.

— Ce?

— Mai ai nevoie să te duc la aeroport?

— Da… te rog.

Aruncă în lături plapuma şi se uită la ceasul deşteptător, văzând uimită că Joe avea dreptate.

— Bagajele sunt gata făcute. Până ajungi tu, am să mă-mbrac. Slavă Domnului că m-ai sunat!

Nu mai avea timp să asculte tropăitul piticilor din cap.

Făcu un duş şi se îmbrăcă în timp record. După ce înghiţi două aspirine, cu o ceaşcă de cafea, tocmai îşi lua pe ea mantoul când Joe sună la uşă.

Îl pofti în casă, deşi Joe zâmbea suspect de vesel.

— Ce-i aşa de comic?

— Nimic deosebit, răspunse el, intrând calm, cu mâinile la spate, ca la el acasă. Nu cred că ştii, dar băutura are un efect aparte asupra ta.

Cait deveni ţeapănă.

— Zău…?

În timp ce-şi lua cele două sacoşe pline cu pachete, lăsându-i lui Joe valiza, întrebă:

— Am spus ceva demn de interes?

— Ba bine că nu!

— Joe, gemu Cait, uitându-se repede la ceas. Uită tot ce-am zis – sunt sigură că nu vorbeam serios. Dacă te-am jignit, îmi cer iertare. Dacă am dezvăluit vreun secret de familie, te rog să consideri că n-ai auzit nimic.

Joe se apropie de ea agale, ridicându-i bărbia cu degetul.

— Într-adevăr, ăsta era un mare secret, o informă el tărăgănat.

— Eşti sigur că am spus adevărul?

— Relativ sigur.

— Şi ce-am făcut? Ţi-am declarat dragoste eternă? Pentru că atunci…

— Nu, nu, nimic de soiul ăsta.

— Cât ai de gând să mă mai chinuieşti aşa?! se răsti Cait. Jocul îşi pierdea rapid interesul.

— Nu mult, răspunse Joe, teribil de încântat de sine. Va să zică, acum Martin e pastor. Ce ciudat, că nu mi-ai menţionat niciodată asta!

— A…

Cait lăsă jos cele două sacoşe şi se aşeză pe canapea. Deci, aflase. Mai rău, i-o spusese chiar ea.

— Asta ar putea să aibă unele implicaţii foarte

interesante draga mea, continuă Joe. Ai stat vreun moment să te gândeşti la ele pe îndelete?

Capitolul 8

— Exact de-asta nu ţi-am spus despre Martin, îl informă Cait pe Joe, în timp ce acesta îi arunca valiza pe bancheta din spate a maşinii.

— Am impresia, replică Joe, cu chipul lipsit de orice expresie, că s-ar putea ca mariajul nostru să aibă nişte temeiuri legale foarte solide.

O spunea numai ca s-o sâcâie – şi, din păcate, reuşea.

— În viaţa mea n-am auzit ceva mai ridicol.

— Gândeşte-te, Cait, continuă el, neluându-i în seamă protestul. La primăvară ne-am putea sărbători aniversarea căsniciei. Câţi ani au trecut? Optsprezece? Cum zboară timpul…!

— Ascultă, Joe, să ştii că nu mă amuză deloc.

Cait se uită la ceas. Mai aveau o oră şi jumătate până la plecarea avionului. În viaţa ei n-avea să se mai atingă de punci. Se întrebă în treacăt ce-i mai spusese lui Joe, după care conchise că era mai bine să nu ştie.

— Am auzit la ştiri despre un carambol pe autostradă, aşa că ar fi mai bine s-o luăm pe şoselele lăturalnice.

— Grăbeşte-te cât poţi, îl zori Cait, nelinişitită.

— Îmi dau toată silinţa, dar dacă ne agităm nu vom ajunge mai repede.

Cait îl privi încruntată. Nu el aştepta de luni de zile călătoria aceea. Dacă pierdea avionul, nepoţii şi nepoata ei n-aveau să-şi primească darurile de Crăciun de la mătuşa Cait. Şi nici ea nu mai putea să aibă parte de tradiţiile familiale ale Crăciunului din toţi anii. Era esenţial să ajungă la timp.

Dar se părea că şi ceilalţi şoferi auziseră despre accidentul de pe autostradă, iar periferia oraşului forfotea de maşini. Cait şi Joe erau reţinuţi la fiecare intersecţie şi, în câteva rânduri, fură nevoiţi să aştepte de câte două ori schimbarea culorii semaforului.

Panica lui Cait creştea. Trebuia să prindă avionul! însă avea impresia că mai repede ar fi ajuns la aeroport dacă sărea jos din maşină şi o lua la fugă.

Joe opri la încă un stop, dar când apăru culoarea verde nu putură porni – unui camion din faţa lor i se oprise motorul. Furioasă, Cait deschise geamul şi strigă din răsputeri:

— Da’ dă-ţi dom’le la o parte din drum măgăoaia!

Îi vâjâia capul şi se ruga ca aspirina să-şi facă efectul cât mai curând.

— Curat spirit de Crăciun, murmură sec Joe.

— N-am ce face. Trebuie să prind avionul.

— Avem tot timpul.

— În ritmul ăsta, nici la Paşti n-ajungem la Aeroportul Sea-Tac!

— N-ai vrea să te calmezi? îi propuse cu blândeţe Joe. Deschise radioul, iar în maşină începură să răsune colinde. Deodată, Cait se îndreptă de spate.

— Fir-aş a naibii! Am uitat să-ţi dau cadoul! L-am lăsat acasă.

— Nu-ţi face probleme.

— Nu ţi-am luat un căluş, aşa cum spusesem…

Era foarte mulţumită de cartea pe care reuşise s-o găsească – un album atractiv despre istoria baseball-ului. Aştepta ca Joe să spună ceva şi despre cadoul ei – cu siguranţă, îi cumpărase unul. Sau, cel puţin aşa spera, altfel s-ar fi simţit îngrozitor. Deşi recunoştea că se obişnuise cu această senzaţie, în ultimele câteva săptămâni.

— Cred că pe-aici am putea reveni pe autostradă, spuse Joe, cotind la stânga.

Trecură peste un pasaj suprateran, de unde Cait putu vedea că pe autostradă traficul se desfăşura fără probleme.

— Slavă Domnului, şopti ea, relaxându-se în fotoliul cu perne moi, în timp ce Joe accelera.

— Parcă începuseşi să-mi ţii o predică… aminti el,

chicotind.

— Nu ţin niciodată predici, replică ţâfnoasă Cait.

— Totuşi, aveai dreptate. Şi străzile din Bethleem trebuie să fi fost aglomerate în zilele primului Crăciun din istorie. Imaginează-ţi: un negustor de covoare ţinut în loc de o caravană de măgari în trecere prin centrul oraşului…

Cait zâmbi pentru prima dată în dimineaţa aceea.

— Pe urmă, o femeie nervoasă, dornică să ajungă la samsarul local de cămile, îşi vâră nasul în tot tărăboiul şi strigă la neguţătorul de covoare să-şi mute măgăoaia din drum… Sunt convins că n-ar fi fost atât de arţăgoasă dacă nu avea o mahmureală ca toţi dracii…

— Ce-am mai râs, bombăni Cait, zâmbind totuşi, împotriva propriei voinţe.

Joe înscrise maşina pe aleea aeroportului, iar Cait observă mulţumită că până la plecarea avionului ei mai erau treizeci de minute. În sfârşit, Joe îi dădu valiza unui hamal, în timp ce Cait îşi căuta biletul prin poşetă.

— Cred că a sosit momentul să ne luăm rămas-bun, spuse el cu un zâmbet fermecător de strâmb, care făcu inima lui Cait s-o ia la goană.

— Mă întorc în mai puţin de două săptămâni, îi aminti ea, căutând să vorbească pe un ton cât mai firesc.

— Îmi dai un telefon după ce ajungi?

Cait dădu din cap. Cu toată panica dinainte, acum îi părea cam rău să se despartă de Joe.

— Călătorie plăcută, îi ură el încet.

— Sper să fie. Îţi mulţumesc… pentru tot.

— N-ai de ce.

Expresia lui deveni serioasă, orice urmă de veselie pierindu-i. Cait nu fu sigură cine se mişcase mai întâi. Nu ştiu decât că ajunsese în braţele lui Joe, al cărui deget mare îi mângâia pielea fină a obrazului, în timp ce se uitau hămesiţi unul în ochii celuilalt.

Încet, Joe se aplecă s-o sărute. În momentul când gurile li

se întâlniră, ochii lui Cait se închiseră încet.

Sărutul lui Joe fu sufocant de tandru. Zgomotele şi agitaţia din jurul lor păreau să se piardă într-un fel de ceaţă. Cait simţea că i se topea inima. Gemu, cuibărindu-se lângă el, nedorind să părăsească cercul protector al braţelor lui. Înfiorat, Joe o cuprinse şi mai strâns, ca şi cum nici el nu s-ar fi îndurat să se despartă.

— Sărbători fericite, iubito, îi şopti, eliberând-o atât de încet încât lui Cait îi crescu inima de bucurie.

— Sărbători fericite, răspunse ea, fără să se mişte. Joe o împinse uşor.

— Grăbeşte-te, Cait.

— A… da…

Un moment, uitase de ce se afla la aeroport. Luându-şi sacoşele cu cadouri împachetate în culori vesele, făcu doi paşi înapoi.

— Am să-ţi dau un telefon când sosesc.

— Neapărat. Abia aştept.

Nu mai era nimic de spus. Cait se răsuci scurt pe călcâie şi intră în aeroport.

Pasagerii fuseseră deja chemaţi la avion. Ultimii rămaşi se despărţeau cu greu de cei dragi.

Cait alergă la ghişeu pentru a-şi prezenta biletul. În faţa ei mai era un soldat din Infanteria Marină.

— Dar nu înţelegeţi? insista tânărul. Mi-am cumpărat biletul acum o lună. Trebuie să mă urc în avion!

— Nici nu ştiţi ce rău îmi pare! se scuză femeia de la ghişeu. Ştiţi, se mai întâmplă, mai ales în timpul sărbătorilor, dar biletul dumneavoastră este fără loc rezervat. Aş dori să vă pot ajuta, însă în tot avionul nu mai există niciun loc liber.

— Dar nu mi-am văzut familia de peste un an! Unchiul meu Harvey vine tocmai de la Duluth, anume ca să mă vadă. Şi el a făcut armata tot la Infanteria Marină. Mama coace prăjituri de trei săptămâni. Nu-i pot dezamăgi tocmai

acum!

Cait privi cum salariata de la ghişeu îşi consulta din nou computerul.

— Dacă aş putea face o vrajă, ca să vă eliberez un loc, n-aş ezita, spuse înţelegătoare femeia. Dar nu mai e niciunul.

— Dar când am cumpărat biletul casiera a spus că voi găsi loc în avion fără probleme. Părea atât de sigură!

— V-am spus cât de rău îmi pare, repetă femeia de la ghişeu.

— În regulă, se resemnă soldatul, pufnind nervos. Care e următoarea cursă până la mai puţin de-o sută de mile de Minneapolis? Dacă n-am încotro, fac restul drumului pe jos!

Angajata îşi consultă iar computerul.

— Avem locuri în seara de douăzeci şi şase…

— În douăşase! strigă tânărul. Dar asta va fi după Crăciun, iar din concediul meu nu va mai rămâne nicio săptămână!

— Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă femeia pe Cait. Era clar că nu se mai putea face nimic.

Cait îi dădu biletul. Soldatul îl privi cu jind, apoi se îndepărtă de ghişeu, abătut, aşezându-se pe un scaun ergonomic.

Cait ezită, amintindu-şi cum scosese capul pe fereastra maşinii lui Joe, pentru a striga la şoferul camionului care bloca traficul. Apoi îi reveni în minte o conversaţie cu Joe. Ea susţinuse că spiritul Crăciunului scotea la lumină tot ce este mai bun în om, dar Joe insistase că, uneori, putea da la iveală şi tot ce are omul mai rău.

— Văd că aveţi locul rezervat, vă puteţi urca în avion. Cait îşi luă biletul înapoi, ezitând.

— Scuzaţi-mă… murmură ea. Trase aer în piept şi se hotărî.

Infanteristul marin ridică privirea spre ea, întrebător, cu o expresie înfrântă.

— Da, vă rog…?

Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, poate nouăsprezece. Probabil se înrolase imediat după absolvirea liceului. Părul îi era tuns scurt, iar bocancii atât de lustruit, încât Cait îşi vedea silueta oglindită în ei.

— Am auzit că aveţi nevoie de un bilet pentru avionul ăsta.

— Am bilet, doamnă. Dar e fără loc, şi n-a mai rămas niciun scaun liber.

— Poftiţi, spuse ea, întinzându-i biletul. Luaţi-l pe al meu.

Lumina de pe chipul lui fu suficientă pentru a-i alunga orice dezamăgire că pierdea Crăciunul cu Martin şi cumnata ei. Cu copiii… Cu mama…

— Şi familia mea locuieşte în Minneapolis, dar eu am fost la ei şi astă-vară…

— Doamnă, nu pot să primesc!

— Nu-mi răpiţi această plăcere!

Pasagerii fură chemaţi pentru ultima dată la avion. Soldatul se ridică, încă nevenindu-i să creadă.

— Insist, spuse Cait, cu un nod în gât. Şi, vă rog…

Îi dădu cele două sacoşe cu cadouri pentru nepoţii şi nepoatele ei.

— La aeroportul din Minneapolis mă aşteaptă fratele meu – un pastor înalt, îl veţi recunoaşte după guler. Daţi-i sacoşele astea. Îi voi telefona, ca să se uite după dumneavoastră.

— Dar, doamnă…

— N-avem timp de discuţii. Grăbiţi-vă!

— Vă mulţumesc… Nu-mi vine să cred că faceţi asta pentru mine…

Soldatul îşi scoase biletul din veston şi i-l întinse.

— Luaţi-l, măcar să vă primiţi banii înapoi.

Cait zâmbi, dând din cap. Pe neaşteptate, tânărul o îmbrăţişă, apoi îşi săltă sacul de voiaj pe umăr, luă cele două pungi cu cadouri şi porni pe rampă în pas alergător.

În urma lui, Cait îşi şterse lacrimile de la ochi. Nu era

prea sigură de ce plângea. În viaţa ei nu se mai simţise atât de bine.

Când se trezi, era cam ora şase. În apartamentul întunecat domnea tăcerea. Oftând, Cait luă telefonul, îl trase în pat lângă ea şi formă numărul lui Joe.

— Cum a fost zborul? întrebă el imediat.

— N-am de unde să ştiu. M-am întors acasă.

— Ai pierdut avionul! strigă Joe, nevenindu-i să creadă. Dar aveai timp berechet!

— Ştiu. E o poveste lungă – în două vorbe, i-am cedat locul cuiva care avea mai multă nevoie de el decât mine.

Zâmbi visător, amintindu-şi cum se luminase la faţă tânărul din Infanteria Marină.

— Am să-ţi povestesc, când ne vedem. Joe expiră scurt, apoi spuse:

— Într-un sfert de oră sunt la tine.

Ajunse în douăsprezece minute. Între timp, Cait pusese cafeaua la fiert şi-şi făcuse un sandviş cu unt de arahide. Nu mâncase toată ziua şi era lihnită de foame.

— Unde ţi-s bagajele? întrebă Joe, privind în jur îngrijorat. Şi cum adică, ai cedat locul?

Cait îi explică pe scurt. Încă mai era surprinsă de propriile ei fapte. Rareori acţiona atât de spontan, dar situaţia acelui tânăr o mişcase profund.

— Cei de la linia aeriană îmi vor trimite valiza înapoi la Seattle cu primul avion, îi explică ea. Am vorbit cu Martin, care n-a întârziat să-mi spună că Dumnezeu îmi va răsplăti generozitatea.

— Deci, vei lua alt avion? întrebă Joe, aşezându-se în faţa ei, cu o ceaşcă de cafea.

— Nu mai există locuri. Şi-n plus, la birou au rămas prea puţini oameni. Lindy i-a înaintat lui Paul preavizul, iar în locul ei va veni un începător, ceea ce complică şi mai mult situaţia. Prezenţa mea le va fi de folos.

Joe se încruntă.

— Faptul de a renunţa la vacanţă e un mijloc de a-l impresiona pe Paul.

Cait îşi dădu seama că Joe n-o insulta, nu făcea decât să declare un fapt. Ceea ce el n-avea de unde să ştie era că, toată ziua, nu se gândise deloc la Paul. Decizia pe care o luase n-avea nicio legătură cu el.

Dacă se gândise la cineva, acela era Joe. Acum ştia că nu numai din altruism îi cedase soldatului locul. Când Joe o sărutase la despărţire, inima ei începuse să telegrafieze mesaje pe care încă nu reuşise să le decodifice pe deplin. Adevărul era că nu voise să se despartă de Joe – ca şi cum, de fapt, locul ei ar fi fost lângă el…

— Ce vei face de Crăciun? o întrebă Joe, încruntat. Pentru un om care păruse chinuit de regrete că se despărţea de Cait, acum nu mai arăta tocmai mulţumit de compania ei.

— Nu… m-am hotărât încă. Probabil voi sta liniştită, o zi, singură…

— Numai liniştită nu va fi, replică Joe.

— Poftim?

— O vei petrece cu mine şi familia mea.

— Asta-i prima oară când Joe a adus o fată la noi de Crăciun, spuse Virginia Rockwell, în timp ce punea în mijlocul mesei din bucătărie o tavă mare plină de chifle cu scorţişoară proaspăt coapte.

Cait se simţea datoare să explice. Se simţea cam stânjenită că picase aşa, pe neanunţate.

— Joe şi cu mine suntem doar prieteni…

Doamna Rockwell clătină din cap, făcând să-i salte buclele albe.

— Am văzut ochii fiului meu când te-a adus în casă, zâmbi ea complice. Te ţin minte din cartier, cu rochiţele tale apretate şi fundele alea roz mari în păr. Erai o fată drăguţă, iar acum eşti şi mai drăguţă.

— Da, dacă-i vorba de rochiţe apretate, eu eram, confirmă Cait.

Ea fusese singura fată din tot cartierul care mergea la şcoală numai în rochie.

Mama lui Joe chicoti din nou.

— Îmi amintesc ce senzaţie ai stârnit când le-ai dezvăluit tuturor că Joe te sărutase, spuse ea, cu ochi strălucitori. Tatăl lui şi cu mine ne-am distrat nemaipomenit. Ţin minte şi-acum cum s-a înfuriat Joe când a aflat că i se descoperise secretul.

— N-am spus decât unei singure persoane, protestă Cait. Dar Betsy le povestise tuturor, iar vestea se răspândise cu o viteză alarmantă. Totuşi, Cait considera că îşi plătise înzecit păcatele. Avusese Joe grijă, în ultimele câteva săptămâni.

— Mă bucur atât de mult că te revăd, Caitlin. Când avem puţin timp, te voi ruga să-mi povesteşti ce mai face mama ta. N-am mai ţinut legătura de ani de zile.

În cealaltă cameră, Joe stătea de vorbă cu fratele lui şi soţia acestuia. Lui Cait i se frângea inima văzându-l în sânul familiei. Îi spusese doamnei Rockwell adevărul, erau doar prieteni – însă prietenia lor devenea tot mai strânsă. Numai de... de nu l-ar fi iubit atât de mult pe Paul! De nu s-ar fi simţit atât de dezorientată!

Joe râdea de o replică a unui nepot de-al lui, iar Cait zâmbi. Îi plăcea nespus râsul lui Joe. Avea un sunet viguros, robust şi plin de viaţă – la fel ca personalitatea lui.

— Joe mi-a spus că lucrezi ca broker, aici, în Seattle.

— Aşa e. Sunt de peste un an la Webster, Rodale & Missen. Am absolvit contabilitatea, dar...

— Contabilitatea? o întrerupse doamna Rockwell, dând din cap aprobator. Joe al meu are şi el un contabil propriu. Cu atât mai bine – registrele lui erau într-o dezordine îngrozitoare. Băiatul ăsta e constructor, nu conţopist.

— Mă bârfeşti, mamă? întrebă Joe, intrând cu pas vioi în

bucătărie; luă o bucată de şuncă şi muşcă din ea. Când despachetăm cadourile? Copiii nu mai au răbdare.

— Copiii, vezi să nu! Tu eşti cel care abia aşteaptă să dea iama în pachete, îl admonestă mama lui. O să le deschidem după micul dejun, ca în fiecare an.

Joe îi făcu cu ochiul lui Cait şi se retrase din nou în living. Doamna Rockwell privi cu afecţiune după fiul ei.

— Anul trecut, mă trezesc cu Joe la uşă, în dimineaţa de Crăciun, ca să-mi ceară hârtie de ambalat. Pe urmă, după ce împachetează toate cadourile, îl văd că intră în bucătărie şi le îndeasă pe toate în frigider! continuă ea, chicotind. Pentru fratele lui a cumpărat două cutii de şuncă şi trei bidoane de îngheţată. Pentru mine, mâncare de pisici şi două cotlete.

Micul dejun fu agitat, în compania fratelui mai tânăr al lui Joe, cu soţia şi copiii. În timp ce doamna Rockwell rostea rugăciunea, Joe o ţinu pe Cait de mână. Deşi nu era în sânul propriei sale familii, Cait simţea că avea destule motive de a fi recunoscătoare.

Apoi Cait se aşeză lângă Joe, cu cafeaua, în timp ce nepotul cel mai mare împărţea darurile. Pe fondul colindelor, copiii se repeziră să le desfacă. Pe cea mai mică fetiţă, care avea doi ani, o interesa mai mult cutia decât cadoul.

Când ajunse la pachetul pătrat pe care i-l dăduse Cait, Joe îl scutură cu entuziasm.

— Ai grijă, s-ar putea să se spargă, îl preveni ea, deşi ştia că nu exista niciun risc.

Joe desfăcu cu grijă panglicile, apoi hârtia. În timp ce scotea albumul, Cait îl privea cu nerăbdare.

— O carte despre baseball?

— Din câte-mi amintesc, zâmbi ea, dând din cap, colecţionai poze cu jucători.

— Până la urmă, pe doi favoriţi i-am dat la schimb.

— Sunt convinsă că a fost un schimb reciproc avantajos.

— Altfel, cum?

Se priviră în ochi, până începură să simtă că toată lumea din cameră se uita la ei. Joe îşi drese glasul.

— E un dar minunat, Cait. Îţi mulţumesc din toată inima. Se aplecă spre ea şi o sărută, cu cel mai firesc aer.

— Desigur, ai şi tu ceva pentru Cait, îi aminti Virginia Rockwell.

— Bineînţeles că am.

— Probabil e în frigider, comentă Cait, spre amuzamentul întregii familii.

— O, tu, necredincioaso...! replică Joe, scoţând o cutiuţă din buzunarul cămăşii.

— Recunosc hârtia, îi murmură lui Cait cumnata lui Joe, Sally. E de la „Stanley's".

Auzind numele pretenţiosului magazin de bijuterii, Cait făcu ochii mari.

— Joe?

— Hai, deschide-o, o îndemnă el.

Cait se conformă, cu degetele tremurându-i de nerăbdare. Din hârtia cu granulaţie aurie apăru o cutiuţă albă, în care se afla alta, mai mică, de catifea neagră. O deschise încet, dezvăluind o fermecătoare broşă cu camee, sculptată din onyx, cu intarsii de fildeş.

— O, Joe, şopti ea, copleşită.

De ani de zile îşi dorise atât de mult o camee. Se întreba cum ghicise Joe.

— Îl săruţi pe unchiul Joe? întrebă nepotul lui. Că atunci, eu nu mă uit.

— Sigur c-o să mă sărute, răspunse Joe în locul ei. Numai că o va face mai târziu, când n-au să fie atât de mulţi curioşi prin jur.

Îşi privi scurt mama.

— La fel cum îi mulţumea şi mama tatii pentru cadourile de Crăciun. Nu-i aşa, mamă?

— Sunt sigură că la fel va... face şi Cait, răspunse

Virginia, vizibil încurcată.

Cait n-o condamna că se ruşinase, dar era de ajuns să arunce o singură privire cameei, pentru a fi gata să-i ierte lui Joe orice.

Seara, târziu, Joe o duse pe Cait cu maşina acasă. Doamna Rockwell insistase să-i dea un platou cu fursecuri şi prăjituri, iar Cait îşi spunea că avea destule dulciuri ca să-i ajungă pe-o lună. Somnoroasă, stătea cu capul rezemat de tetieră şi ochii închişi.

— Am ajuns, îi şopti Joe.

Fără tragere de inimă, Cait deschise ochii, oftând.

— A fost o zi atât de minunată…! îţi mulţumesc Joe. Nu-şi putu stăpâni un căscat, în timp ce apăsa pe clanţa portierei.

— Atâta tot? întrebă el, dezamăgit.

— Cum adică, atâta tot?

— Parcă-mi amintesc că azi-dimineaţă mi-ai promis ceva. Cait se încruntă, neînţelegând prea bine la ce se referea.

— Când?

— Când despachetam cadourile.

— A… îşi aminti ea, îndreptându-se în scaun. Când am desfăcut cadoul de la tine şi am văzut broşa, vrei să zici.

Joe dădu din cap, cu o încetineală exagerată.

— Exact. Acum îţi aminteşti?

— Sigur că da.

Sărutarea. Joe voia să primească sărutarea promisă. Cait îi atinse scurt buzele cu ale ei, zâmbind.

— Poftim.

— Dacă de mai mult nu eşti în stare, puteai să mă săruţi şi-n faţa lui Charlie.

— Îmi critici talentul de a săruta?

— Câinele lui Charlie sărută mai bine. Cait se simţea aproape jignită.

— Mă provoci, Joe Rockwell?

— Da, replică el sfidător. Îţi arunc mănuşa.

— Perfect. Atunci, ţine-te bine!

Puse deoparte farfuria cu prăjituri, se apropie de el şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Apoi, îşi strecură degetele în părul lui des.

— Aşa mai merge, murmură Joe mulţumit.

Cait se opri. Nu prea ştia de ce. Poate fiindcă dintr-odată îi pierise tot cheful să-şi mai râdă de un lucru care întotdeauna fusese atât de minunat între ei.

Joe îi întâlni privirea, iar din ochii lui dispăru orice scânteie de veselie. Încet, începu să-şi plimbe buzele pe obrazul ei.

Respiraţia lui caldă îi scălda pielea, îmbătător, în timp ce gura urca spre tâmplă. O strânse cu braţele de talie, trăgând-o spre el.

Începu s-o sărute nerăbdător, stârnindu-i o sumedenie de senzaţii şi fiori fierbinţi. Gura lui porni să-i exploreze curbura gâtului. Era atât de plăcut, încât Cait închise ochii, simţindu-se parcă imponderabilă.

— O, Cait…

Se desprinse de ea, respirând greu. Cait intui că voia să mai spună ceva, dar Joe se răzgândi şi-şi îngropă chipul în părul ei, expirând cu putere.

— Cum mă descurc? şopti ea, imediat ce-i reveni graiul.

— De minune.

— Eşti gata să-ţi retragi cuvintele? Joe ezită.

— Nu ştiu. Mai convinge-mă o dată.

Iar Cait o făcu, sărutându-l delicat şi senzual, cu inima palpitându-i între coaste.

— Aşa e bine? îl întrebă apoi.

Joe dădu din cap, parcă neavând încredere în sine însuşi să vorbească.

— Excelent.

— A fost o zi minunată, şopti Cait. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Coborî din maşină şi intră în casă, unde aprinse toate luminile. Peste câteva minute, când se uită afară, văzu că Joe era în acelaşi loc, cu mâinile pe volan şi capul

aplecat. Parcă şi-ar fi înfruntat impulsul de a o urma în casă. Iar dacă ar fi făcut-o, Cait l-ar fi primit.

Capitolul 9

Cait privea ecranul computerului, fără să vadă informaţiile afişate. Orice-ar fi făcut, nu-şi putea alunga din minte sărutările din seara primei zile de Crăciun. Şi nici cât de chinuit arătase Joe, în maşină, după ce ea intrase în casă. Până se hotărâse să alerge înapoi la el, Joe plecase.

Era atât de adâncită în gânduri, încât abia auzi bătaia în uşă. Ridică o privire vinovată, pentru a-l vedea pe Paul stând cu mâinile în buzunare şi o expresie obosită pe chip.

— Paul!

Cait aşteptă ca bătăile inimii să i se accelereze, ca întotdeauna când se afla în apropierea lui Paul. Faptul că acest lucru nu se întâmplă era o uşurare, dar nu şi un motiv de surprindere.

— Bună, Cait, zâmbi el crispat. Ai o clipă liberă?

— Sigur. Întră, îi indică ea scaunul. Ce surpriză plăcută! Cu ce pot să te ajut?

— Nu cu mare lucru, răspunse vag Paul, aşezându-se. Voiam doar să-ţi spun... ăă... cât mă bucur că eşti aici. Îmi pare rău că ţi-ai contramandat vacanţa, dar îţi sunt foarte recunoscător. Mai ales având în vedere că Lindy pleacă, adăugă el, cu buzele subţiindu-i-se un moment.

— Deci, întrebă Cait, Lindy s-a hotărât totuşi să-şi dea demisia?

Paul dădu din cap, apoi se încruntă iar.

— Orice i-aş spune, n-o pot convinge să se răzgândească. Femeia asta e încăpăţânată ca o...

Ridică din umeri, nereuşind să găsească o comparaţie potrivită.

— În fine, ascultă, reluă el, trăgând adânc aer în piept. N-am să te reţin mult. Eşti cumva liberă diseară, la ora cinei?

— La cină... repetă Cait, ca şi cum atunci ar fi auzit pentru prima oară acel cuvânt.

Paul o invita la cină? După atâtea luni? Acum, când se

aştepta cel mai puţin? Acum, când nu mai avea nicio importanţă? Acum?...

— Dacă eşti liberă, vreau să zic.

— Ăă... da, sigur... mi-ar face plăcere.

— Perfect. Ce zici, trec să te iau pe la cinci şi jumătate? Numai dacă nu e prea devreme...

— La cinci şi jumătate ar fi bine.

— Atunci, ne vedem diseară.

— Mulţumesc, Paul.

Se simţea amorţită. După ce stătu un moment să-şi adune gândurile, Cait porni spre biroul lui Lindy, unde îşi găsi prietena vorbind la telefon. Lindy ridică privirea către ea, îi zâmbi şi continuă convorbirea.

Cait se hotărî să revină mai târziu, când Lindy nu era atât de ocupată. Avea nevoie de sfaturile ei.

Auzind că suna telefonul, intră grăbită în birou şi, până la sfârşitul zilei, lucră fără pauză. Cu câteva minute înainte de închiderea bursei, în uşă apăru Joe.

— Bună! îl salută Cait, cu un zâmbet primitor.

Privirile li se întâlniră, iar zâmbetul de răspuns al lui Joe îi făcu inima să sară în sus de bucurie.

— Bună eşti tu! glumi el, tolănindu-se pe scaunul ocupat cu câtva timp în urmă de Paul. Cum merge activitatea financiară în această frumoasă zi?

— La fel de bine ca de obicei.

— A, atunci am dat de belea!

Zâmbetul lui era molipsitor. Cait nu mai ezită să-i răspundă cu un surâs luminos.

— Eşti gata pe ziua de azi? o întrebă el.

— Aproape.

Peste cinci minute, bursa se închidea. Mai avea de strâns câteva lucruri de pe birou şi termina.

— De ce?

— De ce? Nu mai poate omul să pună o întrebare?

— Cum să nu?

Duelul lor verbal părea o piesă de teatru îndelung repetată. Cait nu se mai simţise niciodată atât de destinsă cu un bărbat, nici nu se mai distrase atât de bine.

— Atunci, îţi pun încă o întrebare: ce-ai zice să luăm cina împreună?

Sări în picioare, începând să valseze în jurul biroului, cu gesturile unui violonist.

— Tu şi eu. Vin şi muzică la lumina lunii. Trandafiri şi romantism.

Apoi o privi sugestiv:

— Tot timpul te speteşti cu munca. Aş vrea să te bucuri puţin mai mult de viaţă, ne-ar prinde bine amândurora.

Nu era nevoie să insiste. Simplul gând o făcea pe Cait să-i crească inima.

— Numai promite-mi că nu-ţi mai iei pantofii ăia cu tocuri până-n tavan, continuă el. De la petrecerea lui Paul încoace, mă trec nişte junghiuri prin şale de-mi vine să…

Numele lui Paul păru s-o înşface pe Cait de beregată, sufocând-o.

— Paul, repetă ea, moleşindu-se în scaun. Vai de mine…

— Vai de tine, cu un căpcăun de şef ca el, o tachină Joe. Acum ce-a mai făcut?

— M-a invitat la cină, recunoscu Cait, încruntându-se. În dimineaţa asta, a intrat aici din senin şi m-a invitat la cină ca şi cum am fi fost împreună de luni de zile. Am fost aşa de uluită, că nici n-am ştiut ce să cred.

— Şi ce i-ai spus? Stai, se repezi Joe, ridicând mâna, nu-i nevoie să-mi răspunzi. Ştiu deja. Ai sărit în sus de bucurie.

— N-am prea sărit… ripostă Cait, cam jignită de atitudinea lui Joe. Ar fi putut măcar să se arate puţin îngrijorat…

— Înseamnă că ai făcut un şoc.

— N-am făcut niciun şoc! M-a luat prin surprindere, atâta tot…

— Bine, încheie el, pornind spre uşă, atunci îţi urez

distracţie plăcută. Mai vorbim noi, zilele-astea…

Şi plecă.

Lui Cait nu-i venea să creadă. Rămase cu gura căscată şi abia peste un minut încheiat îşi reveni îndeajuns ca s-o ia la goană după el.

— Scuză-mă, îl întrerupse ea dintr-o discuţie pe care Joe tocmai o începuse cu maistrul, dar când termini treaba aş vrea să-ţi spun ceva.

Avea spatele drept şi-şi tot încleşta şi desfăcea pumnii, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o luptă. Joe se uită la ceas.

— S-ar putea să mai dureze.

— Atunci îmi poţi acorda câteva minute acum? Maistrul nu întârzie să prindă semnalul din zbor:

— Ce fac, şefule, le dau iar liber la băieţi? Pot să le spun să cumpere cadourile de Anul Nou pentru neveste…

Fu răsplătit cu o privire capabilă să rumenească un purcel la frigare.

— Nu va fi cazul, Harry, mulţumesc.

— N-ai de ce, şefule. Voiam doar să-ţi fac o plăcere…

— Atunci fă-mi plăcerea şi taci din gură. Chicotind, Harry se îndepărtă.

— Voiai să-mi spui ceva? o întrebă Joe pe Cait. Mamă, şi câte ar mai fi avut să-i spună!

— Asta a fost tot ce-ai găsit să răspunzi?

— În legătură cu ce?

— În legătură cu invitaţia lui Paul la cină! M-aş fi aşteptat să fii…

— Gelos? Speriat că ar abuza de tine? Mă cam îndoiesc, dar dacă te temi invită-mă şi pe mine şi-am să-ţi apăr virtutea ca un adevărat cavaler.

— Nu e cazul. Paul e un om serios.

— Pe care îl iubeşti de luni de zile…

— Nu cred că-l iubesc. Mai degrabă am fost îndrăgostită… un timp…

— Într-adevăr. Iar acum te-a invitat în sfârşit, iar tu ai

acceptat.

— Da, dar…

— Ne cunoaştem foarte bine, Cait. Doar suntem căsătoriţi, mai ţii minte?

— Nicio şansă să uit!

Mai ales când Joe se străduia atâta să i-o amintească ori de câte ori avea ocazia.

— Dar asta n-ar trebui să însemne… nimic?

Nu-i venea să creadă că fusese în stare să spună aşa ceva. Săptămâni de zile îi venise să intre în pământ de fiecare dată când Joe menţiona acea joacă de copii, iar acum o folosea în propriul ei interes!

Joe întinse mâinile şi o luă de umeri.

— Dacă vrei să ştii, căsătoria noastră înseamnă enorm pentru mine.

Simplul fapt de a-l auzi recunoscând o mulţumea nespus.

— Nu-ţi doresc decât binele, continuă el. Îl meriţi cu prisosinţă. Aş fi în culmea fericirii dacă între tine şi Paul s-ar lega ceva reuşit. Iar acum, dacă mă scuzi, mai am de discutat nişte probleme cu Harry.

— A… Da, sigur… du-te!

Abia-şi mai găsea cuvintele. Martin îi spusese că Dumnezeu avea să-i răsplătească sacrificiul. Dacă invitaţia lui Paul la cină era răsplata de la Dumnezeu, Cait îşi dorea înapoi biletul de avion.

Reveni în biroul ei, şi mai amorţită decât înainte. Nu mai ştia ce să creadă… Sperase ca între ea şi Joe să fie ceva deosebit. Altfel, n-ar fi reacţionat atât de firesc la vestea cinei cu Paul şi în niciun caz n-ar fi arătat atât de fericit!

Asta o durea cel mai mult. O durea îngrozitor.

Mergând distrată pe culoar, Cait intră în biroul lui Lindy. Prietena ei era gata de plecare.

— Paul m-a invitat la cină! izbucni Cait.

— Nu mai spune!…

Lindy făcu ochii mari de uimire. Cait dădu din cap:

— A intrat la mine în birou cu aerul cel mai firesc şi m-a invitat la restaurant.

— Şi te bucuri?

— Nici eu nu mai ştiu... Cred că ar trebui... doar pentru asta m-am rugat, luni de zile.

— Atunci care-i problema?

— Problema e că lui Joe puţin îi pasă. Mi-a urat împlinirea tuturor dorinţelor...

— Şi care sunt dorinţele astea?

Simţind că i se punea un nod în gât, Cait stătu câteva momente pe gânduri.

— Îţi spun cu mâna pe inimă, Lindy, că nici eu nu mai ştiu ce-mi doresc.

— Din câte-am înţeles, au aici un somon superb, spuse Paul, parcurgând lista de bucate de la „Boathouse”, un restaurant cunoscut de pe Lake Union.

Cait parcurse înşiruirea de fructe de mare, apoi alese somonul prăjit – acelaşi fel pe care-l mâncase împreună cu Joe. În seara asta, însă, nu era sigură de ce-şi mai dădea osteneala. Nu-i era foame, iar Paul urma să-şi cheltuiască banii de pomană.

— Am observat că tu şi Joe Rockwell vă vedeţi destul de des, în ultima vreme, continuă el, pe un ton de conversaţie.

— Poftim...? Scuză-mă, ce-ai spus?

— Doar că te întâlneşti foarte des cu Joe Rockwell.

— A... ăă... da... Ştii, suntem prieteni din copilărie...

— Da, îmi amintesc că mi-ai spus.

Ospătăriţa veni să ia comanda, iar Paul ceru o sticlă de vin alb. Apoi, începu să discute subiecte de serviciu, pe un ton prietenos.

Cait îl asculta destul de atentă, dar în acelaşi timp se întreba ce găsise atât de extraordinar la el. Era un bărbat atrăgător, dar nici pe departe atât de dinamic sau interesant ca Joe. Desigur, avea un anume farmec, însă pe

lângă Joe părea aproape insipid.

După ce chelneriţa le turnă vinul, Paul începu să învârtească între degete piciorul paharului, până când deodată întrebă:

— Ce părere ai despre plecarea lui Lindy din firmă?

Cait fu descumpănită de fervoarea cu care Paul pronunţă numele lui Lindy.

— Recunosc că am fost şocată, spuse ea. Nici măcar nu mi-a pomenit de cealaltă ofertă – şi întotdeauna am considerat că suntem bune prietene…

— Nici nu bănuieşti cât de bună prietenă îţi este… replică Paul, cu convingere. Cred că nu te-ai întrebat care e adevăratul motiv al hotărârii ei de a demisiona.

Avea dreptate. Cait fusese atât de preocupată de Joe, încât nu se mai gândise la atitudinile misterioase ale colegei sale.

— A primit o ofertă mai bună, nu?

— Cait, uită-te la mine! ridică Paul tonul, neaşteptat de nervos.

Îl privi nedumerită.

— Ce este, Paul?

Chipul lui devenise încordat, cu o expresie intensă.

— Of, la naiba, faci să-mi fie aproape imposibil! Chiar nu-ţi trece prin minte?

Îşi împinse într-o parte farfuria şi închise un moment ochii, clătinând din cap.

— O iubesc. De săptămâni, de… luni de zile. Însă n-am reuşit cu niciun chip s-o conving – până când, într-un târziu, mi-am dat seama de ce nu reacţiona.

— Din cauza mea…? întrebă Cait într-o şoaptă nefericită, ca un chiţăit de şoricel.

— Exact. Nu voia să-ţi trădeze prietenia.

— Ţi-a spus… ce sentimente aveam pentru tine? Simplul gând o făcea să intre în pământ de ruşine.

— În niciun caz. Lindy e o prietenă prea loială ca să-ţi

divulge secretele. Şi-n plus, nici nu era nevoie. Am ştiut tot timpul. Doamne, Dumnezeule, Cait, ce-ar fi trebuit să mai fac ca să te descurajez, să scriu cu artificii pe cer?

— Nu cred că era necesară o măsură atât de drastică, murmură Cait, umilită până-n măduva oaselor.

— I-am spus de nenumărate ori lui Lindy că nu mă atrăgeai, dar n-a vrut să mă asculte. În cele din urmă mi-a răspuns că, dacă discutam cu tine, explicându-ţi eu însumi totul, avea să-mi accepte dragostea.

— Telefonul! înţelese dintr-odată Cait. De-asta m-ai sunat, nu-i aşa? Voiai să-mi vorbeşti despre Lindy, nu despre articolul ăla de afaceri.

— Într-adevăr.

— Şi-atunci, de ce Dumnezeu n-ai făcut-o?

— Aş vrea şi eu să ştiu. Pentru moment, mi s-a părut prea cinic să port o asemenea discuţie prin telefon. Dumnezeu mi-e martor că am lăsat să-mi scape destule aluzii, dar tu nu erai deloc receptivă.

Cait se strâmbă.

— Şi-acum de ce-şi dă demisia?

— Nu e evident? Ne era tot mai dificil să lucrăm împreună. Ea nu voia să-şi trădeze cea mai bună prietenă, dar în acelaşi timp…

— Dar în acelaşi timp, te iubea tot mai mult… înţelese Cait.

— Exact. Nu pot s-o pierd, Cait. Nu vreau să te jignesc şi, crede-mă, nu e nimic personal, dar pur şi simplu nu mă atragi.

Paul nu părea să fie singurul. Pe lângă că trata relaţia lor ca pe o farsă savuroasă, nici Joe nu-i declarase vreodată un sentiment mai profund.

O lăsă în faţa casei, spunându-i încă o dată, cu căldură:

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că m-ai înţeles! Pradă unui impuls, o îmbrăţişă, apoi se întoarse la maşină. Apartamentul era întunecos şi pustiu. Cait îşi făcu un ceai şi

se aşează pe canapea, privind în gol. Paul o iubea pe Lindy. Iar Joe... Cu Joe habar n-avea cum stătea.

Telefonul îi rupse firul gândurilor. Răspunse la al doilea apel.

— Cait? întrebă Joe, părând surprins s-o găsească acasă atât de devreme. Când te-ai întors?

— Acum câteva minute.

— Nu pari în apele tale. S-a-ntâmplat ceva?

— Dumnezeule, izbucni ea în suspine. Ce-ar fi putut să se întâmple...?

Capitolul 10

Când auzi soneria, Cait nu avu nevoie să se uite prin vizor pentru a şti că era Joe. Se duse încet la uşă şi o întredeschise.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Joe, fără a aştepta invitaţia de a intra în casă.

Ştergându-se cu mâneca la ochi, Cait închise uşa.

— Nimic.

— S-a dat la tine?

Cait îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne fereşte...!

— Atunci de ce plângi?

Dacă ar fi ştiut de ce era necesar să plângă aşa, încontinuu, i-ar fi spus.

— Paul... e îndrăgostit. Joe o privi ca lovit în cap.

— De tine?!? întrebă el, ridicând tonul.

— Vorbeşti de parcă ar fi cea mai mare comicărie! se enervă Cait. Sunt şi eu destul de atrăgătoare, să ştii.

Dar, dacă se aştepta ca Joe să înceapă lista farmecelor ei, avu parte de o dezamăgire.

— Şi-atunci ce legătură are? se încruntă el.

— Niciuna. Le doresc numai bine, lui Paul şi Lindy.

— Deci Lindy era...? murmură Joe, ca şi cum ar fi ştiut-o tot timpul.

— Doar nu credeai că eu eram!

— La naiba, de unde voiai să ştiu? Bănuiam că era Lindy, dar pe tine te-a invitat la cină. Sincer îţi spun, nu prea părea să aibă sens.

— Şi ar mai fi ceva, mormăi Cait, proptindu-şi mâinile în şolduri. Vreau să ştiu un lucru. La tot pasul, le spui tuturor că suntem căsătoriţi. Dar, atunci când asta ar putea să conteze într-adevăr...

— Şi când anume poate să conteze?

Neluându-i în seamă întrebarea, Cait continuă:

— …mă laşi în seama lui Paul, ca şi cum abia ai aştepta să scapi de mine. Se vede clar că puţin îţi pasă.

— Îmi pasă! strigă Joe.

— Zău? nu se lăsă nici ea mai prejos. Ei bine, atunci în niciun caz nu te-ai ostenit să arăţi!

— Şi ce voiai să fac, să-l provoc la duel? Numai despre Paul vorbeai, tot timpul. Paul în sus şi Paul în jos. Ajungea să treacă pe lângă tine, numai, că te şi lua cu leşin!

— Nu-i adevărat!

Sau… poate că fusese adevărat, dar de-atunci trecuseră săptămâni de zile.

— Dacă făceai efortul să mă întrebi, poate-ai fi aflat adevărul.

— Vrei să spui că nu-l iubeşti pe Paul? Cait îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Bingo!

— Nu-ţi stă în fire să fii sarcastică.

— Nu-ţi stă în fire să fii… bătut în cap.

Joe medită un moment la aceste interesante cuvinte.

— Dacă vrei să-ncepem să aruncăm cu acuzaţii, replică el crispat, mai bine uită-te la tine.

— Şi asta cam ce-ar vrea să însemne?

Ca de obicei, nimeni n-o putea face să reacţioneze mai eficient decât Joe.

— Nu contează, continuă Cait, pornind spre uşă. Aşa n-ajungem nicăieri. Nu suntem în stare decât să ne împroşcăm cu insulte.

— Aici te contrazic, răspunse calm Joe. Cred că a sosit momentul să ne lămurim.

Cait trase adânc aer în piept, simţindu-se complet dezumflată, pe plan fizic şi emoţional.

— Atunci trebuie să mai aşteptăm. În momentul de faţă, nu sunt în stare să judec raţional şi nu vreau să spunem lucruri pe care mai târziu le-am regreta amândoi.

Şi îi deschise uşa să iasă, adăugând, pe un ton rugător:

— De acord?

Joe păru gata să mai spună ceva, apoi oftă şi o sărută scurt pe gură. Cu ochi mari, Cait îl privi cum pleca.

Bursa din New York se închisese, iar Cait introducea nişte valori în computer, când Joe intră în birou şi închise uşa.

— Simte-te ca acasă, murmură ea, continuând să lucreze. Inima îi bubuia în piept, dar nu îndrăznea să se dea de gol.

— Mulţumesc, aşa voi face, replică el vesel, tolănindu-se dezinvolt pe un scaun.

— Dacă ai venit să discuţi afaceri, ţi-aş sugera o investiţie în acţiunile…

— Pentru afaceri am venit, o întrerupse Joe, dar n-au nicio legătură cu piaţa acţiunilor.

— Şi ce afaceri am putea discuta noi? întrebă ea, cu o ironie deliberată.

— Vreau să continuăm discuţia de aseară.

— Oi fi vrând tu, dar din păcate n-am niciun chef să te-ascult înşirându-mi defectele.

— Crede-mă, subiectul ăsta nici n-ar merita o discuţie aparte, râse scurt Joe. Despre căsnicia noastră am venit să discut.

— Despre căsnicia noastră?

Tare-ar mai fi vrut ca Joe să înceteze cu acel subiect pe care-l pomenea încontinuu, ca şi cum ar fi avut vreo importanţă pentru el, altfel decât ca glumă.

— Paul şi Lindy se vor căsători curând.

— Ştiu. Azi-dimineaţă am stat de vorbă cu ea, pe larg, spuse Cait, ridicându-se pentru a începe să strângă podoabele de Crăciun din birou. Mi-a cerut să-i fiu domnişoară de onoare.

— Şi îi vei înapoia favoarea?

Luând coroniţa de brad de pe uşă, Cait se întoarse spre el.

— Corectează-mă dacă mă înşel, spuse ea cu ironie, dar

fără a-şi putea stăpâni un mic fior de speranţă, dar parcă o tot ţineai una şi bună că suntem căsătoriţi de optsprezece ani.

— Exact. Nu vreau decât să legalizăm ceea ce s-a făcut atunci. Cait se încruntă. Oare vorbea serios, sau era tot o glumă de-a lui?

— Nu te repezi... îl temperă ea, încercând să-şi adune gândurile.

— Să nu mă reped? repetă Joe, parcă nevenindu-i să creadă. Iubito, de optsprezece ani aştept discuţia asta. Doar n-ai să distrugi totul tocmai acum, nu-i aşa?

Şi făcu doi paşi spre ea.

— Nu accept nimic până nu te explici, răspunse Cait, începând să se retragă din faţa lui.

— Ce să-ţi explic?

— De ce ai fost de acord ca Paul să mă invite la cină?

— Vrei să spui că te-aş fi putut opri?

— Desigur. Nu voiam să merg cu el! Regretam atât de mult că trebuia să-ţi refuz invitaţia, iar ţie puţin îţi păsa că ieşeam cu altul. Şi în fond, el era principalul tău concurent.

— Nu-mi făceam griji deloc.

— Mie nu impresia asta mi-ai lăsat-o.

— Bine, bine, acceptă Joe, răsfirându-şi părul cu degetele. Nu credeam că Paul era atras de tine. Îl văzusem împreună cu Lindy, într-o seară la birou – emanau atâta electricitate că ar fi putut lumina tot oraşul Seattle.

— Ai ştiut despre Lindy şi Paul...? murmură Cait, uimită. Joe ridică din umeri.

— S-o luăm aşa: mă încerca o bănuială. Dar, când ai început să vorbeşti despre Paul ca şi cum l-ai fi iubit, am început să mă alarmez.

— Aveai toate motivele! minţi ea cu neruşinare, continuând să se retragă din faţa lui.

Deodată, Joe reuşi o manevră abilă şi ajunse la numai un pas distanţă.

— Şi-acum, ce-ar fi să mă săruţi? întrebă el, pe un ton poruncitor.

Încolţită, Cait dădu din cap şi intră în braţele lui ca un copil pe poarta casei. Acolo era locul ei. Lângă Joe. Niciodată n-avea să se mai îndoiască de iubirea lui.

Cu un oftat desprins din adâncul sufletului, Joe o strânse la piept. O clipă se priviră în ochi, cu răsuflarea tăiată. Chiar când el se pregătea s-o sărute, se auzi o bătaie în uşă.

Harry, şeful de echipă, intră fără a aştepta răspunsul.

— L-ai văzut cumva pe Joe… Se întrerupse brusc.

— A, scuze… murmură el fâstâcit, grăbindu-se să se retragă.

— Nicio problemă, îl asigură Cait. Doar suntem căsătoriţi. Suntem căsătoriţi de ani de zile.

sfârşit